Lista lui Secu' nu se lasă: Structura de comandă a Securității în decembrie '89

Anul XIV nr. 5 (634) 3-9 februarie 2004
24 + 4 pagini – 15.000 lei

ACADEMIA
CATAVENCU
TAGMA CUM LAUDE
săptămînal de moravuri grele

Ca să dea Tutunul Românesc cui trebuie,

Mușetescu i-a refuzat pe americani

„Iubesc America, dar mai mult iubesc moneda ei națională!", ăsta e crezul oricărui pesedist normal la cap. Convingeți-vă de acest refren simplu, citind cum o probabilă șpagă în dolari pentru un teren, primită de la un mahăr evazionist, a fost mai dulce pentru administrația pesedistă decît o sumă corectă, la prețul zilei, oferită de Ambasada SUA. Din păcate pentru americani, neînsoțită de o șpagă. Nici măcar una simbolică.

Pagina 13

Baronul face ce vrea pila lui

În primăria lui Sechelariu secretarele fuck legea

O poveste despre secretare și metodele lor specifice. O mică, dar vioaie epopee a modului în care baronii și vasalii lor, vicebaronii și, mai ales, viceprimarii fac uz de farmecul lor politic pentru a ocupa niște funcții. A le ocupa, va să zică, cu fostele lor secretare, alături de care au trăit un mandat PSD de neuitat. E o poveste perversă, dar foarte normală. În orice oraș din România, în fiece primărie, în oricare instituție de stat există cel puțin o pițipoancă blondă, cu picioare lungi, căreia trebuie să i te adresezi, politicos, cu „stimată doamnă".
Că altfel te dă afară.

Pagina 15

Debandadă în clasa conducătoare

Guvernantii nu si-au făcut Emma

Nu mai fu
MERTAU.
Tovarăşa, tovarăşa! Ştiu eu cine sînt corupţii din România: fanarioţii, arendaşii de la '907, afacerea Skoda, Lupeasca şi... ăăă... ăăă... şi Ştefănescu-Bachus, ăla cu vinurile. Ajunge de-un 5? Că dacă iau peste 7 mă bate la partid.
Elev Năstase, dacă şi astăzi o să-mi vii cu aceleaşi scuze - că ţi-ai uitat caietu' acasă, că ţi-a morfolit cîinele paginile, că s-a oprit curentul, că ţi-a „zmîngălit" Micky compunerea despre Anticorupţie - să ştii că eu la Integrare te las corigent. A, spui că ţi-a murit bunica? Păi cum, mă, Adriene? Că mi-ai mai zis minciunica asta de patru ori. Şi eu m-am întîlnit ieri cu Bunica la Cotroceni. Era bine-mersi, îşi aştepta pensia. M-a întrebat cînd e şedinţa cu părinţii materialismului-dialectic şi istoric.

Micky, Mitrea și Adi – copiii cu nevoi speciale și pofte exagerate ai Guvernului Năstase – se roagă de doamna profesoară Nicholson să-i ducă într-o excursie de plăcere cu trenul integrării la Bruxelles

DEMNITARII SPUN LUCRURI TRÀSNITE

Bârfe, șmenuri, șușan

Ştii ce mă doare, Silvio, de cînd ne monitorizează Europa, în privinţa adopţiilor? Noi doi nu putem să avem copii împreună!

Silvio Berlusconi şi Adrian Năstase, doi premieri care visează să candideze pentru un nou magnat de prim-ministru, respectiv de preşedinte

Analistul Dan Pavel, editorialist la *Ziua* și universitar, a declinat până la urmă oferta de consiliere, altfel avantajoasă financiar, făcută de cel mai stelist om politic, Gigi Becali. În schimb, i-au rămas de analizat ofertele de intrare în partid ale celor mai importante partide politice, inclusiv PSD. Dar pasul de la analist și ziarist în mocirla politicii este unul foarte riscant. Rămâne să comunice marelui public decizia sa.

Unul dintre fericiții beneficiari externi ai adopției cu cântec este nimeni altul decât unul dintre prim-directorii financiari ai lui Berlusconi la Fininvest, el însuși multimilionar în dolari. Copilul e bine mersi, dar nu serviciul guvernului Năstase către prietenii lui Berlusconi îl contestă Baroneasa & românoscepticii din forul european, ci încălcarea unui moratoriu.

Candidații la primăriile de sector ale Bucureștilor sunt în majoritate noi. Ceea ce era previzibil s-a produs: Vanghelie, primarul imprizonabil la orice oră din zi și din noapte, nu mai e lăsat de către PSD să candideze, cu toate promisiunile de aproape 1 milion de dolari pe care le-a făcut pentru campanie și șefii săi. Pe locul său va veni cineva pe care o să-l dezvăluim în episoadele următoare.

Unul dintre candidații la funcția de profesor universitar la catedra de obstetrică-ginecologie de la Spitalul Universitar este numitul Gheorghe Peltecu. Personajul are o dublă notorietate: că ar fi un bun ginecolog și că este unul dintre cei mai rapace medici. După ce, în urma unui denunț făcut de o pacientă revoltată de dimensiunile pretențiilor, falangele dlui doctor au mușcat dintr-un plic vopsit de procurori cu vopseaua șpăgarului, s-a ales cu un proces de mită, dar a fost iertat de judecători. Istoria lui penală îl face, totuși, incompatibil cu funcția de director de spital, drept care e bine mersi director la Filantropia. Ați înțeles că avem de-a face cu un membru al familiei lui don Lorenzo; don Lorenzo, recte rectorul Laurențiu Mircea Popescu, l-a propulsat pe Peltecu din practician direct conferențiar, etapele universitare intermediare fiind depuse în contul rectorului; acum protejatul concurează cu câțiva conferențiari și profesori pe bune, dar lumea e convinsă că postul îi este rezervat. Nașul Lorenzo nu protejează orice papagal onest.

Faptul că Nati Meir, consilierul pe probleme de politică externă al PRM, a găzduit o întâlnire, în casa lui din București, între Vadim și importanți lideri din PSD nu trebuie să ne surprindă. În urmă cu câțiva ani, Nati Meir l-a găzduit în cealaltă casă a lui din Israel, din Haifa, pe premierul de astăzi al României, Adrian Năstase. Totuși, e greu de admis că cei doi consilieri israelieni ai lui Vadim ar fi cărțile implantate de PSD la PRM. Lucrurile sunt ceva mai complicate decât par la prima vedere, dar promitem că le vom clarifica în cel mai scurt timp posibil.

Acciduzzu

Legendă

'	*bârfă pentru care nu băgăm mâna-n foc*
''	*bârfă cu parfum de credibilitate*
'''	*bârfă-beton*

Salvați Vama Veche!

Asociația pentru Conservarea Ariilor Protejate Bio-Cultural angajează director de programe. Candidații trebuie să cunoască situația zonei Vama Veche-2 Mai, să fie dinamici, organizați și dedicați scopului Asociației. Experiența în domeniul ONG constituie un avantaj în recrutare. Sînt necesare studii superioare, cunoașterea limbii engleze, abilități de operare PC și permis de conducere cat. B.

Trimiteți scrisoare de intenție și CV pe adresele teo@mma.ro și office@catavencu.ro pînă cel tîrziu la data de 15 februarie 2004.

Așezământul cultural
ACADEMIA CATAVENCU TAGMA COM LAUDE
(BULETINUL ACADEMIEI)

REDACȚIA:
Ștefan AGOPIAN
Ion BARBU
Secretar general de redacție: **Marius BORȚEA**
Redactor-șef: **Doru BUȘCU**
Trebi juridice: **Doru COSTEA**
Răzvan CUCUI
Birou Investigații: **Marius DRĂGHICI**
Consilier tehnic: **Florin IARU**
Alin IONESCU
Eugen ISTODOR
Șef Birou Investigații: **Cornel IVANCIUC**
Augustin JULEA
Redactor artistic: **Octav MARDALE**
Redactor-șef adj.: **Liviu MIHAIU**
Șef Birou Externe: **Ioan T. MORAR**
Șef Birou Distracții-Amuzament: **Viorel MOȚOC**
Dragoș MUȘAT
Grafician: **Bogdan PETRY**
Secretar de redacție: **Dan STANCIU**
Birou Investigații: **Iulian TĂNASE**
Șef Birou Social-Politic: **Mircea TOMA**
Reporteri: **Alexandru CĂUTIȘ, Gabriel DROGEANU, Daniel GOACE, Cătălin MATEI, Alexandru VÂRZARU**
Șef Secție Moravuri Ușoare: **Dragoș VASILE**
General Manager: **Sorin VULPE**
și cititorii noștri, care sînt la fel de inteligenți ca noi.

Marketing Director: **Alexandru ULEA** ulea@catavencu.ro
Promotion Manager: **Delia DRĂGUȘIN** delia@catavencu.ro
PR&Events Manager: **Laura IVĂNCIOIU-IONIȚĂ** laura@catavencu.ro
Traffic Manager: **Roxana BODEA** roxana.bodea@catavencu.ro

Design: **© 2002 Concept Multimedia – Vlad ARGHIR & Florin IARU**
Tehnoredactare: **Corina MIȚĂ**

Comenzi publicitare la Publimedia International Mircea Ionescu – director publicitate 021.305.32.40 mircea.ionescu@mpg.ro
DIFUZARE prin NDC Group 2000 SRL, Tel.: 021.205.72.00; Fax: 021.223.21.00
Abonamente prin Rodipet S.A. Nr. de catalog 2002 sau direct la Academia Cațavencu
ADRESA REDACȚIEI:
Bulevardul Regina Elisabeta 7-9, etaj 6, Sector 2, București
Tel.: 314.02.35; 314.02.38; 314.02.39
Fax: 314.02.58

ISSN 1221-5597
Tipărit la Tipografia România liberă

BRAT **Biroul Român de Audit al Tirajelor** a eliberat **Certificatul de Audit** pentru revista ***Academia Cațavencu*** în conformitate cu Standardele Internaționale de Audit

Internet: http://www.catavencu.ro
E-mail: office@catavencu.ro
academia@catavencu.ro
marius.bortea@catavencu.ro

Bula demnitarului

E inadmisibil să fiu scos din televiziune! Încăpeam şi pe vremea regretatului Odios. Cînd erau doar două ore de program. Şi acum, cînd sînt atîtea posturi TV, să nu mai aibă copiii mei unde să cînte versurile unui tată genial? Păi, de-asta am ieşit eu la Revoluţie cu pieptul gol în bătaia flegmelor?

Adrian Păunescu, un candidat calificat pentru Ministerul Unturii şi Cultelor, exclus din grill-ul de programe

CATEGORIA
EMIL BOBU

Nicolae Mischie (baron de Gorj): „Dacă mai trăia Nicolae Ceaușescu, aș fi făcut ce am făcut și astăzi. Poate aș fi fost mai baron, în sensul că eram mai tînăr și aveam altă forță de muncă.“

Ovidiu Grecea (prefectul Capitalei): „Cred că ultima frază nu este.“

CATEGORIA
EMIL GOGU

Victor Ciorbea (președintele PNȚCD): „PNȚCD este cel mai puternic adversar politic al PSD.“

CATEGORIA
DIN PUȚUL DE APĂ AL GÎNDIRII

Ion Iliescu (președintele României): „Bem apă în fiecare zi, nu putem bea apă numai la viituri.“

CATEGORIA
PROSTIE CU PREMEDITARE

Dumitru Sechelariu (primarul Bacăului): „Primăria nu e o instituție publică, ci o structură funcțională cu activitate permanentă.“

CATEGORIA
LAUDATIO IN INTEGRUM

Adrian Păunescu (senator PSD): „Subsemnatul a ajuns parlamentar tocmai pentru că în ani, cu trudă și cu harul hărăzit de divinitate, a reușit să-și formeze un nume în poezia românească, în cultura românească și, nu în ultimul rînd,în poezia românească.“

CATEGORIA
ZÎMBEȘTE, MÎNA VA FI MAI RĂU

Gabriel Oprea (ministru-delegat, Ministerul Administrației și Internelor): „Vreau să gestionăm această situație, s-o ținem în mînă, să ne facem treaba și eu cred că o să reușim acest lucru.“

CATEGORIA
VLADIMIR ILICIT LENIN

Ion Iliescu (președintele României): „Eu nu cred că fiecare poate să facă chiar ce vrea cu banii lui.“

CATEGORIA
BARONET, MÎNARIA ȚĂRII

Adrian Năstase (prim-ministru): „Dacă-i pui lui Mischie un microfon în gură, îl ia în dinți. Așa că, dacă nu-l mai putem spăla, să-l ascundem puțin.“

CATEGORIA
NOUL ȘI VECHIUL TAXAMENT

Valerian Mihăilă (șeful Direcției Finanțe Neamț): „Fiscalitatea nu a fost inventată de noi, ea există de cînd lumea și se regăsesc unele îndemnuri chiar în Biblie. Acolo se spune că «să dăm Cezarului ce-i al Cezarului și dările către stat». Așa că ideal ar fi ca toate obligațiile să fie achitate de bunăvoie, pentru a nu ajunge la sancțiuni, dar și pentru a fi în concordanță cu preceptele biblice.“

CATEGORIA
MICI IMPREFECȚIUNI

Gheorghe Martin (prefectul județului Constanța): „Fiecare poate să-și spună o opinie, atît timp cît nu dereglează un sistem.“

Întunericitul

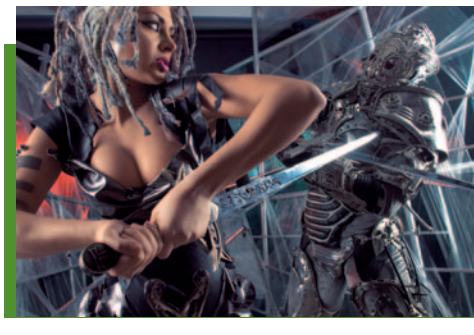

Doamnelor și doamnelor! Vremea se încălzește simțitor: a apărut **tabu**, revista sexului frumos și deștept – numărul pe luna februarie! Din sumar: Pictorial: Kitty Cepraga, Învingătoarea; Femeia Tabu a lunii: Doina Levintza; Dosar: Luxul, dulcele rău necesar; Anchetă despre dezmăț; Radu Moraru și fanteziile sexuale ale femeilor; Cristi Iacob pe culmile libertății (pictorial); Sănătate, frumusețe, sfaturi psihologice, horoscop, adrese...
Plus suplimentul gratuit **tabu** making of.
Citește **tabu**, revista care îi dezbracă pe bărbați de secrete.
Vei afla că trăiești într-o lume a bărbaților. Condusă de femei.

Privatizarea Tutunului Românesc, argument pentru desfiinţarea CNSAS

Re-reprivatizarea Tutunului Românesc, consumată în huiduielile presei, a fost contemporană cu un eveniment care a trecut mult mai puţin observat: un nou atac asupra CNSAS-ului. Propunerea parlamentarilor PSD de reducere a mandatului Colegiului de la 6 la 4 ani înseamnă, de fapt, eliminarea incontrolabililor membri ai CNSAS care au avut pretenţia explozivă de a scoate la iveală dosarele ofiţerilor de Securitate care au făcut poliţie politică. Furia cu care actualii colaboratori ai fostei Securităţi au reacţionat pare disproporţionată, dacă ne gândim că din punct de vedere moral subiectul este de mult depăşit de performanţele mafiote ale hărnicuţilor noştri guvernanţi (1990-2004). Mai că-ţi vine să crezi că sunt apărate interese financiare barosane şi, mai ales, contemporane. Iar ipoteza noastră chiar asta este. Că între activitatea CNSAS-ului şi privatizarea Tutunului Românesc există o legătură importantă: cu cât este mai ineficient CNSAS-ul, cu atât mai răvăşită va fi economia naţională de tutunuri trase de securişti.

Tutunul Românesc ca misiune a ofiţerilor de Securitate

Tutunul Românesc a fost achiziţionat de Ioan Niculae de trei ori. Preţul companiei a fost evaluat de PriceWaterhouseCoopers la 115 milioane de dolari. La prima tranzacţie, respectabilul om de afaceri a cheltuit 10 milioane din petrodolarii lui cinstiţi. Suma reprezenta un avans, preţul stabilit de ministrul din epocă – Ioan Mureşan – pentru Tutunul Românesc fiind de 50 de milioane. Tranzacţia a fost contestată în justiţie şi Niculae pierde. Un an mai târziu, noul ministru al Agriculturii – Ilie Sârbu – cedează 55% dintre acţiunile companiei lui Niculae în contul celor 10 milioane deja avansate. O soluţie elegantă din două puncte de vedere: mai întâi, pentru că s-a evitat o nouă licitaţie, deci surprize neplăcute şi doi, s-a modificat sensibil preţul Tutunului (dacă 10 milioane au ajuns pentru mai mult de jumătate din valoare, se poate calcula că Sârbu a ieftinit la mai puţin de 20 de milioane valoarea companiei). În sfârşit, ultimul act începe cu majorarea capitalului Tutunului de către stat, prin includerea terenurilor în proprietate; unul dintre terenuri este cel de la Băneasa, evaluat numai el la 10 milioane de dolari. În urma măririi de capital, Niculae pierde poziţia de acţionar majoritar. Poziţie pe care o preiau două firme micuţe, care achiziţionează zilele trecute pachetul majoritar cu suma surpriză de 1,6 milioane de dolari. Dacă e adevărat că Niculae este adevăratul cumpărător, atunci procesul derulat în cei 3 ani a însemnat, de fapt, o ieftinire continuă a ţigaretei româneşti pentru a i-o potrivi dlui Ioan Niculae în şpiţ. Dar staţi aşa, nu vă grăbiţi să credeţi că stimabilul cumpărător a cotizat din buzunarul lui 11,6 milioane de dolari ca să cumpere ceva de la stat. S-ar fi făcut grav de râs faţă de colegi. Să nu uităm că, în perioada în care a exploatat marea tutungerie cot la cot cu statul, datoriile companiei au crescut de la 55 la 122 de milioane de dolari. E voie să cred că asta înseamnă că tutunul a fost stors la sânge şi că unde pierde statul câştigă alde Niculae? Recunoaşteţi că pentru o asemenea afacere e nevoie de un parteneriat extrem de fidel între Niculae şi reprezentanţii statului? Ce tip de relaţie poate garanta o asemenea solidaritate în operaţiunea jugănirii statului? Fiind vorba despre fostul ofiţer de Securitate Ioan Niculae, normal, ne-am gândit în primul rând la foştii săi colegi de şcoală.

Şcoala de la Băneasa, of course

Păi, mai întâi să punem la punct cazul Niculae. Întrebat frontal de colegul meu Cornel Ivanciuc dacă este adevărat că, înainte de 1989, ar fi fost ofiţer de miliţie, dl. Niculae s-a enervat şi a ripostat demn: „Nici vorbă, am fost ofiţer în Direcţia de Informaţii Externe“ (DIE). Mă rog, acolo l-a prins revoluţia. Dar specialiştii IRIR ne atrag atenţia că, pentru a ajunge la DIE, un absolvent de şcoală de Securitate tot de la pulan trebuia să înceapă, adică de la munculiţa aia de jos, cu ochiul şi urechea pe români. În legătură cu această epocă a existenţei domniei sale ne-ar interesa dacă îşi aminteşte de dosarul de urmărire al ţintei „Lulu“ (vezi *Lista lui Secu)*. Şi acu' hai să-l căutăm de colegi. Reprezentantul statului pentru ultima – şi cea mai scandaloasă operaţiune – este APAPS-ul. La APAPS, în funcţia de secretar general a fost uns, după alegerile din 2000, dl. general (r) Victor Marcu. Marius Oprea, cercetător şi membru IRIR, scrie: „Generalul Marcu s-a implicat activ în acţiuni de poliţie politică înainte de 1989. A absolvit în 1968 Şcoala de ofiţeri de Securitate de la Băneasa, iar din martie 1975 a lucrat la Direcţia de Informaţii Externe. În perioada 1980-1985, el a fost şef de birou şi apoi şef de serviciu la UM 0103 din DIE, unitate care supraveghea grupurile legionare din diaspora, iredentismul maghiar, iar prin extensie se ocupa de intimidarea şi anihilarea emigraţiei ostile regimului comunist, inclusiv cu luarea de măsuri active împotriva postului de radio *Europa Liberă*. Din 1985, a condus efectiv această unitate. După alegerile din 2000 a fost numit de ministrul Privatizării, Ovidiu Muşetescu, secretar general al Autorităţii Naţionale pentru Privatizare, organism care are statut de minister. Generalul Marcu explica astfel utilitatea lui în noua funcţie: «Pentru verificarea bonităţii societăţilor care participă la privatizare, ar trebui să existe cineva“. În 2002, în urma dezvăluirilor de presă privind trecutul său securist, Victor Marcu a fost înlăturat din funcţia de secretar general al APAPS. Aoleu, veţi striga alarmaţi, am rămas fără securist la APAPS! Păi, abia ce-am rezolvat primele două ieftiniri ale Tutunului, ce ne facem mai departe? Cum ne mai protejăm afacerile? Staţi liniştiţi la locurile voastre. A rămas însuşi dl. Ovidiu Muşetescu, ministrul Privatizării. Despre domnia-sa, cercetătorii de la IRIR evocă o scenă din dimineaţa zilei de 22 decembrie 1989. Atunci, muncitorii au vrut să pornească spre centrul Capitalei unde tocmai auziseră că se dă revoluţie. Ei bine, surpriză: porţile uzinei erau proaspăt sudate, la ordinul unui oarecare Muşetescu Ovidiu, secretar de partid la întreprindere. Normal că, dacă n-ar fi fost revoluţie, omul n-ar fi ajuns niciodată atât de forţos încât să-şi permită să facă nişte cadouri de sute de milioane de dolari, din avutul întregului popor, securiştilor săi iubiţi.

Niculae, plagiatorul lui Păunescu

Mecanismul privatizării şi reprivatizării este testat încă din 1990. Mulţumită efortului colegilor de la *Capital*, avem chiar o imagine edificatoare privind produsul acestui proces, în „Lista celor mai bogaţi 300 de oameni din România“ din care nu lipseşte decât indicarea celor 30 care nu sunt securişti. Pentru istorie, considerăm că efortul de deschizător de drumuri al fratelui George Constantin Păunescu (GCP) merită a fi evocat aici. Asta cu atât mai mult cu cât Niculae l-a plagiat. Presa relatează că GCP a fost declarat *persona non grata* de guvernul italian în anii '80 şi expulzat, probabil sub acuzaţia de spionaj. După ce a înregistrat succesul din revoluţie, s-a gândit să cumpere Intercontinentalul. Confreria a funcţionat şi, fără vreun efort financiar, a devenit proprietar al pachetului majoritar de acţiuni, înfrângând grupul Marriott la licitaţie. Apoi a folosit hotelul ca gaj pentru succesive credite obţinute (sau garantate) de la Bancorex. Când banca Securităţii statului a fost închisă (cu forţa, la presiunile Băncii Mondiale, pentru a opri devastarea bugetului de hoardele de ofiţeri deveniţi biznismani), gajurile au fost preluate de AVAB, care s-a pus, frate, pe valorificat şi recuperat banii pierduţi. Păunescu a fost executat: i s-a luat Intercontinentalul. Hotelul a fost scos la vânzare pentru a acoperi datoria de câteva sute de milioane de dolari. La ofertă – lansată cu foarte mare discreţie – a răspuns o singură firmă. O firmă mică, din Luxemburg: RICC. Luxemburghezii ăştia au achiziţionat hotelul la o sumă de 10 ori mai mică. Căutaţi dumneavoastră vreun luxemburghez la conducerea Intercontinentalului şi, dacă nu-l cheamă Păunescu, să mă daţi la AVAB, poate mă cumpără cineva.

Viorele, pe mine nu mă duci cu vorba. Mie să-mi spui clar, că eu nu mai ţin minte. Ultimul hotel l-ai luat tu sau ţi l-am dat noi, ca de obicei?

Viorel Păunescu demonstrîndu-i lui Dan Matei Agathon că el şi fraţii săi n-au înstrăinat nici un hotel din patrimoniul statului. Pînă şi Interul a rămas tot la locul lui, în Piaţa Universităţii, vizavi de restaurantul „Pescarul".

UCM Reşiţa – ultima pradă

Săptămâna trecută a fost achiziţionat şi monumentul industriei grele româneşti, Uzinele Reşiţa. Anunţul de scoatere la vânzare produs de trupele de Securitate de la APAPS pentru colegii lor din sectorul afaceri a fost citit de o singură companie, una – nu râdeţi – din Elveţia: INET AG. Este la fel de cunoscută ca firma luxemburgheză din povestea lui Păunescu. Ce nevoie are o firmuliţă de buzunar elveţiană de un mamut industrial românesc? Dacă vă tentează să rezolvaţi şarada, vă mai oferim o informaţie: UCM este singurul producător autohton de turbine şi alte acareturi de care are nevoie cineva interesat să-şi mobileze o hidrocentrală. De aproximativ 5 ani, retehnologizarea hidrocentralelor din România a devenit sursă de sifonat sute de milioane de dolari din bugetul plătitorilor de energie electrică. Există o firmă care controlează traseul banilor dinspre Hidroelectrica spre furnizorii de servicii (aveţi informaţii suplimentare în pagina de CHIXXL), care controlează încasările din exportul de energie şi nu lipsea decât posibilitatea de a încasa bani pentru producţia de turbine, în condiţii de monopol. Exerciţiu: dacă ţineţi cont că şi cumpărătorii UCM s-au bucurat de anularea datoriilor, vă lăsăm să indicaţi voi ce grade au ofiţerii elveţieni.

Mircea TOMA

P.S. Pentru o viziune de ansamblu a capitalismului de tip securist, vă recomandăm articolul lui Marius Oprea http://www.romanialibera.com/, 22.01.2004.

finca

După albastru de Voroneţ, negru de OPC

Femeia care ne protejează pe noi, consumatorii, Rovana Plumb, şefa cea mare de la Oficiul Naţional pentru Protecţia Consumatorilor, a adoptat cele mai moderne tehnici de persuasiune şi succes în munca sa. Un fin observator al activităţii Rovanei ar nota că dînsa se îmbracă numai în negru. Explicaţia acestei alegeri în domeniul „fashion" ne-a dat-o un borcan expirat de fasole, ce stătea rătăcit pe rafturile OPC. Şefa biroului de la relaţiile cu publicul/mass-media a sfătuit-o pe „Mama expiraţilor" să se îmbrace numai şi numai în negru pentru că „aşa are mai multă autoritate". După cum fug prin pieţe ţăranii şi vînzătoarele de la tarabe cînd aud de Plumb, aşa şi este.

Am venit şi noi la voi

Trădarea politică face carieră şi la Iaşi. După modelul lui Gheorghe Nichita, fost şef la RAJAC, carieristul plecat de la PD la Partidul cel Mare şi ajuns în scaunul lui Simirad prin maşinaţiuni marca PSD, un alt personaj sare din barca lui Băsescu în a lui Năstase. Şi asta, chiar de Ziua Unirii. Numele personajului – Mihai Baciu – nu vă spune nimic. Unii susţin că ar fi deputat.

Poliţia şi Justiţia ne aruncă prafuri în ochi

În 2 noiembrie 2002, sublocotenentul Silviu Negrilă de la Serviciul de Combatere a Crimei Organizate Timiş execută o percheziţie la domiciliul lui Claudiu Cristian Popa, din Timişoara de unde ridică, printre altele, „trei bobiţe de culoare brună" care, cînd ajung la laborator, devin „o substanţă pulverulentă de culoare bej" în greutate de 0,04 grame, adică a douăzeci şi cincea parte dintr-un gram! Cam cît are un fir de praf! La laborator se constată că proba (nu bobiţele, ci praful!) este heroină. Pe baza acestei probe, Claudiu Cristian Popa este condamnat pentru trafic de droguri! În rechizitoriul Parchetului Timiş cantitatea devine 0,2 grame, fără să mai fi avut loc o altă percheziţie şi o altă confiscare! Claudiu Popa este condamnat la un an de închisoare cu suspendare. La recursul de la Curtea de Apel, surpriză, aceeaşi cantitate, consemnată şi ca atare în prima parte a deciziei penale, devine 1,2 grame de heroină şi pedeapsa creşte la 11 ani de închisoare! Or fi visat poliţiştii şi magistraţii să prindă marii traficanţi de droguri din România, dar cu asemenea probe nu pot decît să se facă de rîs, în vreme ce inculpaţii sînt condamnaţi la plîns!

Platon şi Aristotel
prizînd un praf
ca vai de el

Aceste interviuri au fost adevărate, sînt reale şi vor fi autentice

RĂZVAN THEODORESCU: „Niște mangafale au ajuns guvernanți în ’96“

Ce știu eu despre el? E ministrul pesedist al Culturii și Cultelor. E iliescian. A fost președintele TVR. Asta înseamnă că nu a promovat alte valori decît cele existente din timpul ceaușismului: prietenii. E ’telectual cu carte. Graseiază. E chel. Asta înseamnă că se mai poate vorbi cu el.

Reporter: Ce mîrlănie s-ar putea spune despre dumneavoastră?

Răzvan Theodorescu: Că nu am coloană vertebrală.

Rep.: Nu aveți.

R.T.: Păi, nu, tocmai că o am. Chestia care o am, o am dintotdeauna.

Rep.: Faceți politica lui Iliescu!

R.T.: Fac politica culturii românești. I-am adus zilele trecute un omagiu lui Ion Rațiu. Am făcut-o tocmai în numele verticalității. Eu sînt fiul unui țărănist, nepotul unui liberal, iar în ’89 am fost ultradezamăgit de cei din clasa mea. Un amestec de prostie, incultură și rămînere în urmă.

Rep.: Despre dumneavoastră eu cred că sînteți tobă de carte, dar și un trădător nenorocit.

R.T.: Ce-am trădat?

Rep.: Promovați scriitori rămași în urmă: Săraru, Fănuș…

R.T.: Dar v-ați uitat pe partea cealaltă a listei? Blandiana, Doinaș… am fost întrebat de ce dau premiile *Luceafărului* și nu *României literare.* E, uite, eu sînt tolerant, dar nu sînt masochist… Fănuș Neagu, poate că nu vă este simpatic…

Rep.: E supersimpatic, dar nu mai produce.

R.T.: Vă înșelați… Săraru…

Rep.: Dom’le, sînt prietenii dumneavoastră!

R.T.: Da, sînt prietenii mei. Am dat și UNITER-ului…

Rep.: Dar premiile alea de anul trecut, inventate spre a face concurență UNITER-ului…

R.T.: Stați, că v-am prins aici… premiu de teatru a dat întotdeauna ministerul. Apoi, faptul că am căzut pe aceleași persoane de cîteva ori nu vă dă de gîndit?

Rep.: Iureș a zis că n-are ce face cu premiul dumneavoastră!

R.T.: Vreau să vă spun că mie Iureș nu-mi spune nimic!

Rep.: V-ați enervat acum!

R.T.: Nuuu, cunosc alți actori mai mari. Iureș e o modă!

Rep.: Alții? Olga Delia Mateescu, Tamara Buciuceanu, Ileana Stana…

R.T.: Nu, dom’le, Beligan n-a fost recompensat?

Rep.: Sînt oamenii PSD-ului!

R.T.: De unde ați inventat? Uite, să vă spun eu ce rușine s-a petrecut acum cinci ani… Liviu Ciulei, acest monstru sacru, a fost la nu știu ce competiție nominalizat, iar altul a luat premiul. Vi se pare normal? Nu era, cred, prietenul nimănui. Eu nu fac politică, eu nu fac politică în Ministerul Culturii. Dacă este să aleg între un talentat care-mi este mai aproape ca gîndire și mod de a vedea societatea noastră și un la fel de talentat care-mi este mai departe, îi dau celui care e mai aproape de mine. Întotdeauna, domnul meu, se întîmplă asta, în țările cele mai democratice. Pentru că partidul la putere are oameni mai apropiați.

Rep.: Dom’le, dacă în grădina mea nu-l am decît pe Theodorescu, zic pas și-l bag pe…

R.T.: Pe cine? Vedeți?

Rep.: Pe Liiceanu!

R.T.: Liiceanu vinde cărți.

Rep.: Nu se vinde PSD-ului.

R.T.: Cum eu nu mă vînd PNȚ-ului. Păi, cum? Cînd eu sînt pe aceeași poziție de la început, cînd niște mangafale au ajuns guvernanți în ’96…

Rep.: La ce vă trebuie?

R.T.: Cred că social-democrația e singura soluție în România. PSD-ul nu e o soluție în cultură, ci social-democrația, cu toate excepțiile… îmi vorbeați de un librar, Liiceanu, mi se pare… Din punctul meu de vedere, anul trecut administrat de noi a fost cel mai bun an postdecembrist. Librari, scriitori, compozitori, pictori…

Rep.: V-au ciugulit din palmă… dar TVA-ul acesta pe carte?

R.T.: E o chestie exagerată, dar necesară pentru marile edituri care vor fi în cîștig. Va pierde plevușca. Știți ce spuneam eu, cînd eram în CNA, unui nou post TV? Îi urez bine a venit, ca să arate că e democrație și la noi, dar îi doresc o înmormîntare cît mai rapidă. Erau niște posturi prin nu știu ce orășele.

Rep.: Cum v-au adus ăștia în halul ăsta… cu ce poate fi momit Theodorescu?

R.T.: Cu nimic. M-am dus de bunăvoie! Să vă spun de ce? Am văzut personaje în ’90 ridicole pe partea ailaltă! Era hazul de pe urmă! Adevărat, un singur om: Rațiu.

Rep.: De ce faceți din Ștefan cel Mare un nou Ceaușescu?

R.T.: În felul lui, era idealul de conducător român. Românii au nevoie de Ștefan cel Mare, Carol al II-lea, au nevoie de unul blînd, autoritar, dar să scurteze de un cap. Ștefan cel Mare e un mit fondator. După ’90 au apărut tot soiul de demitizatori fără operă și și-au încercat și ei puterea în zona asta. La ce s-a ajuns? La acele comicării de manuale. Sînt cinci sute de ani de la moartea lui Ștefan. Ce-ar fi trebuit să facem? Să zicem că e an electoral și cînd să-l punem? În 2005? Știați că țara condusă de Carol, în 1904, a organizat fastuoase celebrări la patru sute de ani? Adică, de ce s-a inventat în Franța un minister al Revoluției? Știți ce e Ștefan?

Rep.: Un mic dictator.

R.T.: Vă trimit la școală! Ștefan e singurul monarh european care a rezistat turcilor. Aș fi rușit să nu-l comemorez. An electoral mai este…

Rep.: Dar Ștefan nu mai moare odată!

R.T.: Pînă-n 3004 ce mai facem?

Rep.: Domnule Theodorescu, de ce își scoate Năstase operele de artă din declarația de avere?

R.T.: Năstase este cel mai cultural dintre premierii noștri, iar lucrurile de artă nu apar, în avere, în nici o țară civilizată. Numai papițoii au inventat asta! Păi, această indiscreție mitocănească dă idei hoților.

Rep.: Amanta și colecția să nu le declare niciodată!

R.T.: Așa e!

Rep.: Aveți o prietenă. Ajută la ministru de Cultură femeia tînără?

R.T.: Imeeeens!!!! La 65 de ani?

Eugen ISTODOR

Ministrul Răzvan Theodorescu mîndrindu-se că a obținut pentru Cultură un buget ceva mai mare decît tunsoarea dumnealui: zero și-un pic, pierdut mult pe la spate.

SEMNAȚI AICI!

Pentru monumentul unei femei monumentale

Întotdeauna am crezut cu sfințenie că, înaintea Metroului, a literaturii realismului socialist sau a televizorului color mioritic, motivul real de mîndrie al românilor au fost cei 15 ani de rezistență anticomunistă în munți. De aceea îi rugăm pe toți cei care cred că istoria merită ceva mai mult decât trufia „originii sănătoase“ să telefoneze la redacție sau să semneze la adresa de e-mail: elisabetarizea@catavencu.ro. Inițiativa noastră vizează ridicarea unui monument pentru o țărancă eroină, simbol al rezistenței anticomuniste: Elisabeta Rizea, cea pentru al cărei sat, Nucșoara, Securitatea a mobilizat timp de zece ani cel mai mare număr de securiști pe cap de locuitor din întreaga istorie a represiunii. Locul ar fi piedestalul fostei statui a lui Lenin din Piața Presei Libere sau cel al Ostașului Sovietic de pe Bd. Kiseleff, pentru simplul motiv că mai întâi a existat Elisabeta Rizea și, mult mai apoi, libertatea cuvântului.

Liviu MIHAIU

Au semnat pentru: Dan Pavel, Aurora Liiceanu, Adrian Cioroianu, H.-R. Patapievici, Neagu Djuvara, Mircea Toma, Cornel Ivanciuc, Andrei Pleșu, Gabriel Liiceanu, Marius Oprea, Stejărel Olaru, Ioan T. Morar, Anton Georgescu, Alexandru Ionescu, Ștefan Agopian, Dana Deac, Costi Rogozanu, Ludovic Spiess, Dumitru Costin, Matei Brătianu, Petru Romoșan, Dan Turturică, Marius Ghilezan, Viorel Moțoc, Mona Muscă, Cornel Nistorescu, Marius Tucă, Titus Muntean, Sorin Roșca Stănescu, Gabriela Adameșteanu, Rodica Palade, Doru Bușcu, Mihai Răzvan Ungureanu, Nae Caranfil, Florin Călinescu, Lucian Mîndruță, Cozmin Gușă, Mircea Dinescu, Simona Kessler, Simona Marinescu, Valentin Nicolau, Dan Chișu, Cristian Pîrvulescu, Stelian Tănase, Radu Varia, Tudor Octavian, Mariana Nicolescu, Andrei Gheorghe, Viorel Hrebenciuc, Dan C. Mihăilescu, Traian Băsescu, Rodica Culcer, Varujan Vosganian, Sorin Radu, Dan Tomozei, Manuela Ștefănescu, Mihai Dobrovolschi, Cristian Boureanu, Rodica Mandache, Mihaela Mihai, Elena Lasconi, Victor Ciorbea, Anca Fusariu, Mariana Șoitu, Horia Romanescu, Doru Dumitrescu, Doina Cacoveanu și cei 1.500 de membri ai Federației Române a Foștilor Deținuți Politici Luptători Anticomuniști (președinte Boroneanț Vasile). Le mulțumim din suflet.
Lista rămâne deschisă.

FINANȚAȚI AICI!

Așezământul cultural „Academia Cațavencu“ va aduna și administra fondurile necesare și va iniția toate demersurile pentru construcția monumentului Elisabetei Rizea, simbol al rezistenței împotriva comunismului. S-a obținut acordul primarului general al Capitalei. Se va organiza un concurs național pentru proiectul acestui monument, ce va fi ales de către un juriu alcătuit, deocamdată, din: Andrei Pleșu, Mihai Oroveanu, Radu Varia, Aurora Liiceanu. Cei care doresc să contribuie financiar la realizarea acestui proiect sunt rugați să doneze în conturile:

ROL 4220102299012
USD 4220102299013
EUR 4220102299014 deschise la B.C. ION ȚIRIAC – sucursala Izvor; titular cont: AȘEZĂMÂNTUL CULTURAL „ACADEMIA CAȚAVENCU“.

Cei care vor dona sunt rugați să telefoneze la redacție pentru a fi nominalizați. Vă mulțumim și vă vom ține la curent cu toate demersurile pe care le vom întreprinde.

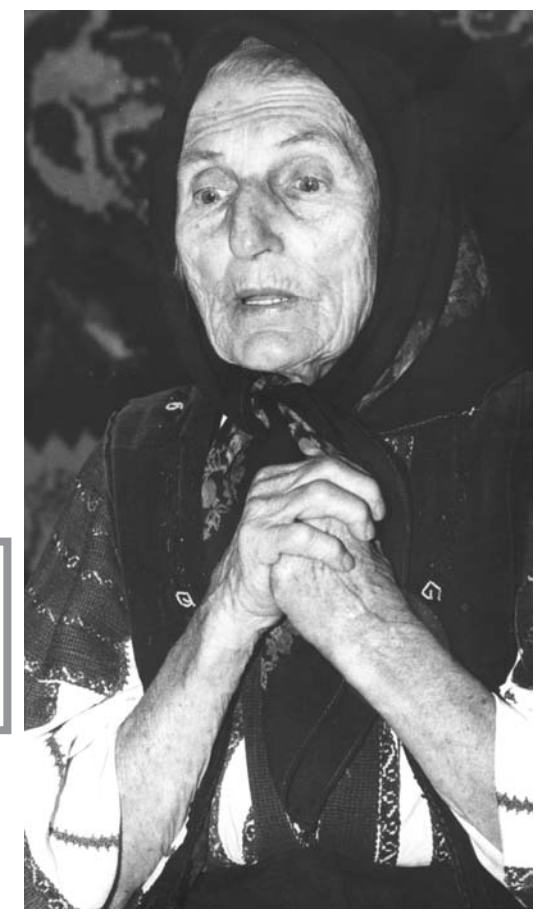

Cuvîntul care

publireportajează

Libertatea de marți conține un inspirat publireportaj despre externarea ministrului Ilie Sârbu. Bănuim că nu este nici o legătură între plasarea articolului în pagina 4, pierderea suferită de stimatul oficial și rubrica-vecină, „Fata de la pagina 5". Același text se regăsește și în ***Adevărul***, doar că aici e lipsit de eticheta „publireportaj". Publireportajul este un gen jurnalistic care, în schimbul unei anumite sume, face ce vrea clientul. Ilie Sârbu, de exemplu, „dorește să mulțumească echipei de medici", „este recunoscător", „dorește să le mulțumească celor care au fost alături de dînsul în toată această perioadă". Chestia e că pare să facă toate aceste treburi, care nu ne interesează și nici nu scad prețul pîinii, pe banii ministerului, adică pe banii noștri, cînd putea, foarte bine, să o facă pe banii lui, eventual la o partidă de pescuit. Unde, sperăm, integritatea fizică a guvernului ar fi ceva mai în siguranță decît lîngă o pușcă încărcată. Ministrul mulțumește la final și mass-media „care, în general, pe parcursul acestei perioade, a înțeles momentul dificil și l-a relatat obiectiv, cu profesionalism". Credem că suna mai puțin lemnos chiar și un text scris în scîrbă, într-o zi mai slabă, de Micky Șp. Ceva colorat, vioi, original, cu „idioții din presă" și alte expresii din puțul gîndirii bacșișiene.

Miercuri, în ***Evenimentul zilei***, Cornel Nistorescu consemnează apariția acestui „publireportaj mare cît urechea măgarului", conceput pentru a trîmbița externarea „ministrului cu un singur", și observă că din peisaj lipsește doar „cercetarea veritabilă a «autoîmpușcării»". Probabil că avem mai multe șanse ca, în loc de cercetări, să plătim într-o zi publireportaje în care echipa de vînători de la Palatul Victoria să mulțumească public doamnei bucătărese pentru profesionalismul de care a dat dovadă cînd a trîntit în oală copanele alea voluptuoase de iepure și gulerul ăla viguros de vulpe argintie.

Libertatea de marți a trecut pe acasă pe la Vadim. Ca să nu creadă cumva alegătorii că este vorba de PR electoral, reporterul se jură că senatorul s-a împotrivit pînă în pînzele albe, precum halatele doctorilor, acestui demers jurnalistic pur, sincer, imaculat. Am aflat, printre altele, că omul are 25 de cîini educați, nu ca pramatiile lui Radu Vasile, sau că, din cauza alarmelor de mașină din cartier, Vadim cu greu se poate concentra noaptea la cele 15-20 de cărți pe care le studiază alternativ. Drept pentru care va promova în curînd un proiect prin care aceste instrumente vor fi interzise. Doar interzise?! Propunem să fie împușcate fără milă pe stadion!

Miercuri seara, reporterul **PRO TV** de la Camera Deputaților s-a jucat din nou cu cîțiva aleși nevinovați. Pe unul dintre ei l-a convins să-și dezvăluie calitățile din poziția „în picioare, pe scaun". Simțim deja că urmează un material cu deputați combătînd aprig în patru labe, în costum de balerin sau călare pe struț în sala de ședințe.

Săptămîna trecută, ***Jurnalul Național*** s-a axat pe știri calde dinainte de '89: pagini întregi despre viața lui Ceaușescu, viața lui Pacepa, legăturile generalului Stănculescu cu Ceaușescu, misterul sinuciderii fratelui lui Ceaușescu, destăinuirile unui fost torționar de la Aiud. Iar sîmbătă, cînd așteptam un reportaj de la moartea lui Kennedy, ne-am trezit că prima pagină o găzduiește pe Lia Roberts și pe procentul ei deșănțat. Ciudat e că articolul nu conține nici măcar o vorbă despre șansele la președinție ale lui Nicolae Ceaușescu.

Gabriel DROGEANU

A-nceput de ieri să radă un tiraj. L-au luat la stat

Țața Fernanda și tanti Charlotte din județul Bacău ne scriu de sub nămeți:
„Maică, sî vă dea Dumniezeu salarii mai mari și domnul manager Vulpe multî sănătate, că am auzit la *Din dragoste* că ați scris săptămîna trecută de ce nu s-a deszăpezit la noi în Moldova. Că cicî din cauzî că niște prieteni de ai lu' domnu' Sechelariu a luat pe firmele lor fondurile de deszăpezire. Noo nu ni-a vinit a credi, fincî noi știm cî domnu' Sechelariu e om cari ajutî oamenii sărmani și dă el bani di la el. Păcat cî n-a apucat să citeascî și el ce-ați scris, dioarișe tiraju' lu' *Cațavencu* pi Bacău a fost cumpărat di un nenea curios înainti sî aparî pi tarabi și la chioșcur'."

Albă ca zăpada
și cei 7 mitici

canalul

mass-midia năvodari

● Un ziar, fie și unul local, sau un post de televiziune sînt nu doar adevărate guri de canal prin care vocea de stat și de partid se revarsă puhoi peste capetele alegătorilor, ci și un un mijloc aparent comod de reglare de conturi între adversarii din interiorul PSD. Iaca așa și cu TELE M la Iași, postul cu trandafiri finanțat de preferatul lui Solcanu, Dănuț Prisecariu, cîștigătorul declarat al multora dintre licitațiile de privatizare din lunca inundabilă a Bahluiului. „Martor incomod" se numește emisiunea tun calibru 37 prin care virtualii contracandidați pesediști ai lui Prisecariu la un loc mai bun pe listele electorale sînt luați, pe rînd, în vizor. Printre cele dintîi victime, Nicolae Apostol, unul din foștii prefecți și patron al Kosaromului, omul de afaceri Iulian Dascălu și președintele Consiliului Județean, Lucian Flaișer. Tabăra adversă își ascute și ea armele și se gîndește la alte ziare, alte televiziuni.

● În toiul unei conferințe de presă ținute de Năstase, săptămîna trecută, la hotelul „Mara" din Sinaia, o simplă pană de curent a avut darul de a crește instantaneu efectivul SPP din sală de la 10 la 40 de indivizi. Cred că nici Cicciolina, care-i totuși mai veche în politică, n-a reușit performanța să atragă atîta bărbăție într-o cameră în care se stinge brusc lumina.

Zețarul Ivan

România.
Mici fragmente de neant.

Povestea poveștilor profesorului

Profesorul de română al fratelui meu din clasa a 10-a e din ce în ce mai obsedat de sex. Cu ceva vreme în urmă, la o ședință cu părinții a început să descrie, cu o falsă indignare, dar cu o reală plăcere, cît de urît s-au purtat două fete care s-au udat în timpul pauzei și sînișorii li s-au văzut prin bluzișoarele umede. Acum două săptămîni, a scos-o la tablă pe o altă fată din clasă și, tam-nesam, i-a zis următoarea chestie: „Știi ce? Aș vrea să ne întîlnim într-o seară, să nu ne cunoaștem și să te fac să gîfîi!". Toată clasa a rămas fără aer, după care au început toți să caute prin Creangă și Eminescu citatul ăsta interesant.

Soamnelor și somnilor

În metrou am întîlnit un tip teribil, pe la 50 de ani, binișor îmbrăcat, puțin afumat, care a intrat în vagon și a început să zică: „Doamnelor și domnilor, dați-ne și nouă un ban. Am o oboseală. Sînt obosit. Nici doctorii nu mai știu ce să-mi facă. Și știți ce scumpe sînt medicamentele în ziua de azi. Am o oboseală...". Vă dați seama că și eu, care abia mă scol și aș rămîne să dorm toată ziua dacă ar fi posibil, aș putea să fac bani buni prin metrouri cu oboseala mea? Și nici nu știți ce potențial de oboseală am!

Last ketchup

Am fost la un fast-food din ăsta ieftin, doldora de studenți și liceeni. La un moment dat, în fața fast-food-ului a oprit un jeep barosan, din care a coborît un domn în costum însoțit de doamna lui în haină de blană și rochie cu decolteu. Imaginea mi s-a părut atît de contrastantă încît am tras tot timpul cu urechea la cuplul bogat care și-a luat două pizza de 60.000. La un moment dat, cucoana o întreabă pe femeia de serviciu venită să strîngă tăvile de pe masă: „Cum este ketchupul?". Am mai tras eu cu urechea, dar tot nu am auzit a doua întrebare la care mă așteptam: „Ce-mi recomandați în seara aceasta, Cola simplă sau Cola light?".

Am luat-o pe gogoașă

Îl mai știți pe șoferul acela de pe 313 care s-a dat jos din autobuz ca să-l ajute pe un prieten să-și repare Oltcitul? Ei, nu sînt sigur, da' cred că acuma tipul s-a mutat pe linia lui 70. Miercuri, pe Bdul Baba Novac, șoferul a coborît din troleu și s-a dus să-și cumpere gogoși. Două simple și una cu ciocolată. Și, ca să vadă cei 20 de călători că nu e lipsit de bun simț, dînsul nu s-a băgat ca nesimțitu' în față, ci s-a așezat frumos la coadă.

Ethos, Porthos și Aramis

reportaj cu țara de gît

Gauss, dacă trăia, la 6 din 49 juca

Se numește strada Reînvierii și săptămînal milioane de români așteaptă ca aici să se petreacă o minune. „N-a fost să fie săptămîna trecută, sper ca duminica asta să se întîmple, mi s-a arătat și semn în vis, Dooamne ajută!", spune paznicul clădirii de la nr. 2A. „Mi-a zis în vis o străfulgerare, o lumină ca de fulger că o să am bucurie mare la locul de muncă. Ce bucurie să am eu la locul de muncă, dacă nu asta, că doar n-o să-mi mărească salariul? E clar, vine!" La fel speră și ceilalți angajați de pe strada Reînvierii nr. 2A, locul unde au loc săptămînal tragerile Loto. Iar pe 1 februarie a fost tragerea cu cel mai mare report din istoria Loteriei Române. Am văzut-o în direct, împreună cu nea Virgil, mentorul *Academiei Cațavencu* în disciplina 6 din 49. „Să lucrezi în aceeași clădire unde sînt biletele cu noroc e cam emoționant. Mă ia și inima uneori de emoție. Uite, duminica asta mi-am propus să mă gîndesc că e sîmbătă, ca să nu mai aștept cu inima cît un purice. Pentru mine, acum e sîmbătă, mîine aștept tragerile la 6 din 49. Hehe." Două televiziuni sînt gata să transmită în direct tragerea. Studioul de unde se transmite e un fel de odaie mai mare, care dă în alte două camere, pitite după un paravan. Într-una se cîntăresc bilele, în prezența juriului. Sînt scoase din niște genți tip diplomat și puse pe rînd pe cîntar, ușor, ca pe ouă. „Dacă una e la diferență mare de celelalte, se schimbă tot setul. Pînă acum nu s-a întîmplat, dar cine știe, fieru' tot fier e, se poate modifica greutatea de la temperatură", explică un oficial. În odaie, în spatele camerelor de filmat sînt și trei spectatori. Poate participa oricine, „în limita locurilor disponibile", adică vreo șapte scaune. „Eu sînt profesor de matematică, joc de 20 de ani. Am jucat și la 3 din 90, cum era înainte, joc și la Pronosport, dar cel mai mult îmi place la 6 din 49. Trebuie să știi să alegi numerele, e o știință, sînt curbele lui Gauss, sînt probabilități. Am scheme cu toate numerele care s-au jucat pînă acum, calculez tot, am fost profesor de matematică. Joc și eu în limita pensiei, vă dați seama că nu am bani să joc multe variante.", spune Zăvoianu Cornel, spectator pentru prima dată la 6 din 49. „Dacă e să cîștig în seara asta, merg pe burtă, nu zic nimic, nu mă dau de gol."

„Dacă e să-l vezi că pleacă pe burtă de aici, înseamnă că a cîștigat", rîde fiul său, care „nu-i cu numerele, el e cu fotbalul". Apare Andrei Duban, prezentatorul, cu două cravate în mînă: „Mi-am adus două de data asta, una ca a lu' Berlusconi, una ca a lu' Năstase, să vedem care se potrivește, care e norocoasă." Le încearcă pe amîndouă și i se indică s-o oprească p-aia a lu' Berlusconi, că merge cu cămașa neagră.

Începe tragerea, încep emoțiile, un cameraman își scuipă în sîn. Numerele ies rapid, nimeni nu sare în sus de bucurie, își privește fiecare pe furiș biletul. Andrei Duban, prezentatorul tragerii, și l-a lăsat pe-al lui acasă. „O dată le aveam cu mine, pe pupitru, cînd prezentam. Și văd că mi-au ieșit primele două numere. M-a luat durerea de cap, nu puteam să mai vorbesc. De atunci nu le mai iau, le las acasă, e periculos!"

„Dom'le, e pe bune! M-am convins, a ieșit 40 și 42, o pereche rară, după curbele lui Gauss, mă așteptam totuși să iasă, că eu știu, ca matematician. Ascultați-mă pe mine, dacă vreți să vă umpleți de bani, căutați-mă. Am 200 de pagini acasă cu scheme. Știam că o să iasă 40 și 42!", sare extaziat profesorul.

Ambele prezentatoare ale celor două televiziuni sînt scunde și ca să se vadă în camere s-au cocoțat fiecare pe cîte un sul de cablu. E report. „Yes, yes! Știam eu! Dacă nu joc, nu cîștigă nimeni. De fiecare dată cînd mi-am luat eu bilet, a cîștigat cineva. Acum nu mi-am luat, n-a cîștigat nimeni. Așa mi se întîmplă totdeauna. Să vezi, data viitoare dacă-mi iau bilet, cîștigă sigur cineva. Așa e, credeți-mă!"

Alexandru CĂUTIȘ

Pang!
Nu-i golaveraj! Pang! 14, 37, 40... Ce numere e astea?! E furt pe față! Păi, io joc întotdeauna: ziua mea de naștere, n-o mai știu acuma, așa, mai joc 2 - cît are petul de 2 litri de la non-stop, 15 și 1 - cînd e zilele de salariu, și 250 - cît are litru' de Scandic. Da' să fiu al dracu' dacă ăștia nu bagă ceva în numere, că nu-mi iese niciodată!... Pang! Dom' Doru, n-aveți 50.000?
Virgil Stoica, cel mai bun portar al *Academiei Cațavencu* de la Duckadam încoace

Polițiștii de proximitate nu suportă cozile de m@imuță

Săptămîna trecută, liniștea blocului în care locuiesc nu a fost tulburată prea tare de anunțul prin care ni se aducea la cunoștință că, în sfîrșit, avem și noi un polițist de proximitate. Mai mulți pensionari s-au speriat la început de acest cuvînt, „proximitate", însă pe cîțiva dintre ei am reușit să-i liniștesc chiar eu: „Nu vă faceți griji, «proximitatea» e de bine!". De bine era și numărul de telefon la care, de acum încolo, îl vom putea suna oricînd pe polițistul de proximitate. Pensionarii din bloc s-au liniștit cu toții în cele din urmă, a fost așa o liniște în bloc, săptămîna trecută, de parcă adresa aceea de E-MAIL („:O.S.-24 h-021…") din anunț ar fi fost cea mai normală adresă de e-mail din lume. Nici un „yahoo", nici un „hoțmail", nici o coadă de maimuță sau măcar o vipușcă de maimuță, absolut nimic. Eu așa ceva n-am văzut de cînd mama m-a făcut să-i trimit un mesaj prin e-mail.

Un' te duci tu, E-mielule?

IMPREUNA PENTRU MAI MU
SIGURANTA
AGENT SEF : IONIT
DIN CADRUL SECTIEI 12 POL
ESTE POLITISTUL DUMNEAVOAS
PROXIMITATE
DACA AVETI ORICE PROBLEMA DE COMPETENTA
DACA ORDINEA, LINISTEA SAU SIGURANTA FAMIL
DUMNEAVOASTRA SUNT PREJUDICIATE IN ORICE
NCREDERE IN EL SI NU EZITATI SA-L CONTACTAT
TEL : 021.324 50 60
E-MAIL :O.S.-24h-021.324 50 15
SIGURANTA ESTE A NOASTRA, A TUT

Hai să dăm ceakră cu ceakră, cei cu mintea foarte-nceată

Un băiat cu o figură de om bun împărțea sîmbăta trecută niște bilețele la metrou, la Universitate. Trecătorii luau bilețelul și citeau: „Fundația Perenitatea Națională Română vă invită să participați la aniversarea a 145 de ani de la Unirea din 1859." Plecare de la Mitropolie, iar la ora 14 o „Comuniune pe muzică cu Sufletul Neamului Românesc" (sic!) în Piața Revoluției. Vreo 30 de oameni, majoritatea tineri, se adună la Mitropolie. Au o Dacie papuc în care e încărcat un generator de curent și o alta în care stau niște boxe. Același tînăr cu figură de om bun începe să citească un discurs de pe o foaie de hîrtie. „Momentul actual prin care trece țara noastră are ca particularitate tendința oamenilor de a acționa ca niște celule separate și haotice, ceea ce trebuie să ne dea de gîndit." Cine or fi oamenii ăștia? Legionari? Naționaliști necunoscuți? Antiglobaliști? De la vreun partid? Coloana pornește, moment în care o parte dintre participanți se duc la oamenii care cască gura și le împart niște pliante. Pe prima pagină, un motto de Eminescu, după textul citit inițial, apoi un citat din Gregorian Bivolaru, Profesor Yoga: „DACĂ NOI, POPORUL ROMÂN, NU NE TREZIM, VOM TRECE MANIPULAȚI ȘI PĂCĂLIȚI ÎN MILENIUL TREI, URMÎNDU-I CA OILE PE FRANCMASONII SATANIZAȚI CARE NE CONDUC DIN UMBRĂ ÎN PRĂPASTIE". Deci asta erau – yoghini de-ai lui Bivolaru. Pe paginile următoare – un material despre iluminatul Sundar Singh care a venit în perioada interbelică în București și a făcut profeții: „Basarabia va fi realipită României... Bucureștiul va deveni Noul Ierusalim... Poporul român este cel mai indicat popor din lume" (?) etc. Pe ultima pagină, o rubrică de *Știați că:* „...în Spania, originea nobilă dacică era un titlu de onoare și că, de asemeni, danezii confirmă și astăzi că au aceeași origine?". Senzațional. Am rude Vărzarufsson în Danemarca?

Vorbesc cu Ovidiu, yoghin tînăr, cu mintea deschisă: „Este un spirit comun, un suflet al tuturor românilor. Ce-i drept, îl simți mai mult la meciuri... noi ne luptăm cu masonii, cu străinii care vor să ne conducă, ne dirijează... Sfinxul din Carpați e mult mai vechi decît sfinxul din Egipt, cu 1000 de ani... aici a fost o mare civilizație."

În cele din urmă, cu mașina de poliție și Daciile papuc din care se înalță un „Deșteaptă-te, române!" strident, ajungem în Piața Revoluției. Aici, oamenii încep să se așeze după zodii. O femeie strigă: „Haideți, ce zodie sînteți? Berbecuții... berbecuții să vină aici." O dată aliniați, yoghinii patrioți încep să facă o spirală. Cînd spirala e gata, se dă drumul la un fel de muzică ambientală patriotică și toți închid ochii și se concentrează ca să intre în comuniune cu sufletul neamului.

Alexandru VĂRZARU

În atenția celor care au jucat numere „magice" la marea extragere Loto 6 din 49 de duminică, 1 februarie

Toți domnii care au jucat sîmbătă la agenția Loto de la Universitate, colț cu librăria „Eminescu", sperînd că, extrăgînd la întîmplare numere din cutia special amenajată în acest scop, le vor ieși numerele cîștigătoare, s-au înșelat. Mă autodenunț: în ziua de vineri, 30 ianuarie, seara, am sustras jetoanele metalice cu numerele „49", „10" și „20" din cutia magică, astfel că toți cei care au mizat pe acest sistem s-au înșelat cu cel puțin 3 numere. Precizez că sîmbătă seara am dus înapoi cele 3 jetoane cu numere magice. Vă mulțumesc. Tuturor, mult succes!

D. M.

Bursa spăgilor

Cum își cresc nivelul de trai trei crai din Craiova

Pisică, Iordache și Arabu sînt binecunoscuții șefi ai Sucursalei PECO Dolj. Toată Craiova îi știe și îi respectă. Toți ar vrea să le stea în preajmă. Toți vin să îi atingă. Angajații sucursalei, de pildă, i-au

văzut de multe ori chiar și pe Cimino și Samir, capii lumii interlope din Craiova, bătînd respectuoși la ușa lui Arabu și intrînd să stea de vorbă. Poate... ca să îl atingă cu ceva, cu o floare, cu o prăjitură. Primul, Pisică, e director general, al doilea, Iordache, e director economic și Arabu e director comercial. Ei i-au cumpărat casa Stănoaiei cu 100.000 de parai. Într-o Românie normală, să primești vizitele lui Samir și Cimino ar putea fi privit cu ochi răi, în primul rînd de către poliție. Nici să cumperi computere de sute de milioane de lei fără licitație, cum s-a întîmplat în 2002, nu ar fi privit cu ochi buni. Pînă și afacerea sigiliilor de plumb, unde au zburat din bugetul sucursalei mai mult de 1 miliard și jumătate de lei, ar părea suspectă. Atîta doar că cei trei știu să facă gesturi frumoase, așa cum numai oamenii adevărați știu să le facă. În 2002, de exemplu, domnul Bică, șeful biroului Anticorupție din IJP Craiova, a fost impresionat pînă la lacrimi de un gest neasemuit al celor trei: într-o bună zi, niște meseriași s-au prezentat la poliție și au zis că domnii de la PECO i-au trimis să pună mochete noi și jaluzele în valoare de 23 de milioane de lei în biroul dînsului din clădirea poliției. Și, pentru că rămăseseră jaluzele și mochete destule, meseriașii s-au dus și la șeful Serviciului economic în birou, unde au repetat operațiunea. Nu vă vine să plîngeți?

Partidul PECOlogist

La Giurgiu se caută lectori de contoare

După ce a scos contoarele din apartamente și le-a instalat pe holurile blocurilor, filiala de distribuție a curentului, Buleftrica S.A. din Giurgiu, s-a confruntat cu o nouă dificultate. Așadar curentul curgea la priză, prin blocuri oamenii foloseau tot felul de aparate de combatere a gerului, deci era cald pentru Buleftrica, și totuși lipseau intelectualii care să citească noile contoare. S-a studiat, s-a cercetat și dintr-o dată s-au aprins becurile în mintea celor care decid. Era nevoie de intelectuali veritabili care să știe nu numai să citească un contor, dar mai ales să fie dornici să semneze o adeziune, adică să devină membri de partid. Căci, să fim serioși, șoșonarii ăștia electrici tre' să plimbe toată ziua doctrina social-democrată pe la ușile oamenilor și e bine să le mai zică și ei acolo, în treacăt, o vorbă de duh despre dom' Năstase, să le mai ofere fraierilor cîțiva trandafiri. Iar dacă vor trece cu succes de faza eliminatorie și vor putea prezenta juriului carnetul de membru, vor trece la faza nr. 2 cînd, probabil, li se va solicita celor admiși să aducă de acasă cîteva file editate de Banca Europeană pentru completarea fondului de lectură al bibliotecilor celor care decid. Să ne citească contoarele, evident.

Ampère Goriot

Spăgi care îți strepezesc dinții

Introducere: Să te uiți în gura oamenilor și să scoți din ea tot felul de lucruri inutile (cum ar fi: dinți, măsele, nervi etc.) nu este cea mai plăcută meserie din lume. Și, cu toate astea, stomatologia își vede mai departe de gurile noastre larg deschise, spre binele măselelor de minte, inimă și literatură de specialitate. **Cuprins:** Să fii student la Facultatea de Stomatologie nu este cel mai neplăcut lucru din lumea universitară. Mai neplăcut este atunci cînd, de exemplu, rămîi cu o restanță la materia numită Anatomie. **Intrigă:** E normal să fii student la Stomatologie și să vrei să îți iei, totuși, examenul de Anatomie, pe care tocmai l-ai picat. Ce faci atunci? Mare lucru nu apuci să faci, fiindcă există o secretară care face totul și, exact atunci cînd crezi că te-ai împrietenit cu Anatomia, ea (secretara) îți apare în față și îți spune că... **Epilog:** Ce îți spune? Secretara este mesagerul Anatomiei, mai exact al profesorului de Anatomie, pe nume Podoleanu, și ceea ce îți spune ea te lasă cu gura căscată, exact ca la dentist. Ca să treci examenul ăsta trebuie să scoți din buzunar 1.000 de dolari, și îi scoți, ce să faci?! Unde s-a mai pomenit în lume stomatologie fără anatomie?

Tartrul Național București

Premiul Oscar pentru popularitate

Săptămîna trecută, cu ocazia unei transmisii televizate pentru românii din afara țării, Adrian Năstase a trecut la capitolul realizărilor guvernamentale și faptul că în România s-a filmat *Cold Mountain,* film care candidează la cîteva Oscaruri. Modestul premier a uitat să spună, de pildă, că tot în timpul mandatului său a mai existat o mare realizare: a fost prins Saddam. Desigur, dacă românii votau PSD și în '96, atunci printre realizări s-ar fi numărat și eclipsa, fenomen de care și-au bătut joc țărăniștii, ținîndu-ne în întuneric pînă și în timpul zilei!

CincinAl Pacino

Senzațional:

Șoferul primarului Sighișoarei conduce o vilă!

Stimați telespectatori, doamnelor și domnilor, bine ați venit la emisiunea dumneavoastră preferată: „Vila – lux sau necesitate?". În această săptămînă, avem ca invitată de onoare o tînără vilă din Sighișoara. „Bună ziua, doamnă, și bine ați venit în studioul nostru!" După cum puteți observa, doamna nu vorbește, e o moștenire de familie, se pare, ceea ce nu ne împiedică să vorbim noi în locul dumneaei. Așadar, doamnelor și domnilor, invitata – era să zicem „invilata" – noastră este din Sighișoara, un oraș despre care sigur veți mai auzi. Dumneaei nu este vila primarului, nici a viceprimarului, nici a lui Benny Hill, ci a șoferului Benică, pentru cunoscuți: nea Benică. Nea Benică nu este șoferul lui Bill Gates, ci al primarului Sighișoarei, Dănețan. Nea Benică este un fel de „interfață", înțelegeți ce vreți din asta, fiindcă emisiunea noastră s-a încheiat deja, la revedere, doamnă, vă mulțumim încă o dată că ați acceptat invitația noastră – publicitate!

Villo tempore

Simț monstruos și Duvăz dublu

Săptămîna trecută, joi noaptea mai precis, mai mulți pesediști de la vîrf, printre care Bogdan Niculescu Duvăz și Alexandru Sassu, au coborît în discoteca din subsolul hotelului „Sinaia". Din plictiseală, în toiul programului de bluzuri, cîțiva dintre pesediștii discotecari au vrut să măsoare viteza cu care corpul lor solid se poate scufunda într-un lichid mai scump din ramura whisky. Fără a beneficia de consilierea lui nea Nicu Văcăroiu, aflat în acele momente critice în cu totul alte subsoluri, petrecăreții au reușit să se mențină nu numai deasupra nivelului de plutire, ci și, spre cinstea lor, deasupra meselor. Notă discordantă a făcut Duvăz, posesor, la PSD, al funcției de purtător de cuvînt și, de la un anumit gramaj în sus, de cuvinte ușor împleticite. Martorii oculari susțin că nu-i atît vina lui Duvăz, cît a scaunului pe care acesta a șezut: obișnuit cu regimuri mai blînde, scaunul a cedat și a crăpat în două. Semn că nici măcar în PSD nimeni nu e mai presus de legile gravitației și ale echilibristicii.

Whisky alpin

Mai am un singur budoar: Nu mai turna la presar

La țigara de după ultimul număr al *Academiei Caţavencu* de anul trecut, în care s-a povestit despre idila ei cu tînărul pesedist Gabriel Vlase, doamnei Oana Chelaru, președinta Casei Județene a Asigurărilor de Sănătate Bacău, i-a venit o idee care nouă ni se pare cel puțin orgasmică. A strîns toți salariații Casei într-o încăpere, a închis ușile și... și ce credeți c-a făcut? S-a dezbrăcat! Însă, din păcate pentru așteptările noastre de oameni neînsurați, s-a dezbrăcat doar de caracter, sfătuindu-și angajații să nu mai flirteze cu presa – pentru că, auzi, fato, toate se răsfrîng asupra mea și asupra partidului meu! Păi, se poate, dragă, să afle presa așa minunății tocmai acum, cînd partidul nostru, al meu și-al lui Găbițu, trebuie să cîștige alegerile?! Voi nu știați, măi, fetelor – na, iar mă apucă bîzdîcii – că datoria angajaților e să-și sprijine partidul și șefii și la bine, și la... mmm, ce bine?!

Asigurările de Sănătate și virtute

Anacronica TV

CNA cea de tainã

Mi-era o foame joi searã cînd am ajuns acasã de nu vã spun... Deschid frigiderul: gol! Deschid televizorul: pe Antena 1, la *Tucă Show* în studio, un senviș baban! Pe de-o parte stătea una bucată halcă de slană afumată de Bîrca aparținînd senatorului Adrian Păunescu, de cealaltă parte – pastrama de berbecuț tînăr a lui Ralu Filip. Pasămite Păunescului i se umflase mușchiulețul în calitate de președinte al Comisiei de Cultură. Și acum mi-l trăgea la proțap ispășitor pe Ralu Filip care-i interzisese calitatea de realizator de emisiuni pe teve. Tucă nu se băga fiind pe post de garnitură cu mămăliguță. Pe parcurs s-au mai servit așa: gogonele picante – „Las' că nici nu făceați audiență, dom'le! Aveați un scremut 0,5 rating!", Ralu Filip, respectiv, fudulii de porc mistreț rănit – „Sînteți niște bestii mici de seră! Ba nu, rectific, nu de seră, ci de grădină!", Adrian Păunescu.

Ralu Paris-Dakkar

Frate-frate, da' televiziunea-i pe bani

Economia de piață a concretizat, pe lîngă mega-televiziunile publice și marile afaceri media, și televiziunile mici, de familie, sau mai bine zis între frați, alipite cîte unei fabrici sau unui lanț de hoteluri. Astăzi vom pune față în față două cazuri, două modele diferite de autopromovare: B1 TV și, mai nou, Național TV. B1 este discretă. Singurele momente în care te-ai prins că e vorba de Păunești sînt atunci cînd o vezi pe Bîrlădeanu cum își dă aere de Nababbo sau cînd defuncta *Fată de la miezul nopții* spăla geamurile de la Intercontinental. La Național TV, este cu totul altceva. Singurele reclame, după atîtea luni de emisie, recomandă vodca firmei, chipsurile firmei și, mai nou, berea firmei. Ca motto, B1 zice: „Sîntem împreună pe Calea Victoriei" (asta poate să o zică și magazinul „Muzica"). Național TV nu are un motto, însă dacă ar fi să dea o replică gen B1, în mod cert ea ar fi: „Sîntem împreună în toate barurile și supermarketurile din România".

Calea Pictoriei

Evadarea lui Papion

S-a făcut vremea să vină Ion Dolănescu la Teo. Cel mai popular deputat a venit tocmai din Parlament ca să ne încînte urechile cu cîntul său televizat. La melodiile de dor și jale interpretate live, s-a asortat perfect papionul tricolor în cel mai pur stil România Mare. Se pare că nici măcar tricolorul nu l-a mai suportat pe senator și i-a sărit la beregată.

Papion Dolănescu

Trampa și ecranul

★ Am observat, din generic de final al emisiunilor de la Realitatea TV, că machiajul și coafura sînt realizate de „Igiena". Vă puteți imagina că o firmă de machiaj care se numește „Igiena" are ca filozofie nu atît un look plăcut, cît o deparazitare temeinică.

★ Știm cu toții că, după miezul nopții, există reclama aia la linii fierbinți cu Nico, fata aia care se freacă în chiloți cu un celular, după care îl scoate de acolo, se uită la el și ne zîmbește erotic. Ca fost specialist în celulare, am o singură explicație: degeaba o sunăm pe Nico, pentru că ea ține telefonul pe vibrații în chiloți și nu o să ne răspundă niciodată.

★ Am văzut-o de curînd pe Oana Sîrbu, făcînd playback pe „Ani de liceu". Sînt dezamăgit: au trecut vreo douăj' de ani de cînd a cîntat prima oară melodia asta, și tot n-a învățat să o interpreteze live...

★ Apropo de lumea Occidentului, unde nivelul de civilizație și de political correctness e sus de tot: la CNN este o prezentatoare de vreme atît de corpolentă încît acoperă cînd tot vestul, cînd tot estul Europei. Să dea, dom'le, Africa mai spre dreapta cînd intră ea în cadru, că oricum nu mă interesează dacă ninge în Oceanul Atlantic.

★ Atomic TV a difuzat ultimul videoclip al lui Fizz, care militează în continuare în favoarea hainelor de blană scumpe, călcate cu mașini și mai scumpe. Fizz ne ia la mișto zicînd: „cînd nu aveai fix în casă eu vorbeam la celular". Dacă Fizz zice că a fost primul care a vorbit la mobil, e cel mai probabil că vorbea singur. Cam ca acuma, doar că pe vremea aia nu avea blană, că blocase banii în celular.

★ Ca de obicei, mai trebuie să zic ceva despre canalul porno codat pe care îl ascult la televizor. Ultima descoperire pe care am făcut-o este că pot să îmi dau seama cît se mișcă actorul spre actriță. E simplu. Jumătate de ecran are linii gri și jumătate de ecran are linii albe. Trebuie doar să mă uit să văd cît de repede lovesc liniile gri în cele albe. Iar dacă apar linii negre, e clar. Actorul a adus un prieten.

★ Sîmbătă dimineață, la matinalul de la Realitatea TV, Nikita, femeia cu suflet de bărbat, ne anunța că, în curînd, va boxa cu o femeie pugilistă, într-un meci pe viață și pe moarte! Seara, la *Știrile PRO TV* de la ora 19,00, a apărut și challenger-ul Nikitei, care a ținut să-i transmită: „Vreau să-i transmit Nikitei să se uite bine în oglindă, că, după meci, n-o să se mai recunoască. De ce? Pentru c-o să-i sparg fața!". Dar oare cum ar fi sunat amenințările fetei la *Știrile de la ora 17?* Nici nu vreau să mă gîndesc ce ne-ar fi auzit urechile: cum o să-i mănînce ficații Nikitei, c-o să-i dea borșul pe nas, o s-o calce cu mașina, o să dea cu trenul peste ea și, ca lovitură de grație, o să pună doi copii minori s-o violeze și să-i fure butelia.

★ Constantin Cojocaru, zis „Pisica" și „Pasaris al României", a fost nu numai capturat, dar și împușcat de două ori, în vîltoarea evenimentelor. La *Observator,* duminică seară, reporterii Antenei 1 i-au luat un interviu în exclusivitate, pe patul de spital. Cu această ocazie, Pisica a ținut să precizeze: „Țin să felicit poliția română, că m-a prins, e cea mai deșteaptă poliție!". Totuși, de la un infractor de talia lu' Pisică, mă așteptam la ceva de genu': „Poliția română e cea mai poliție deșteaptă! Credeți-mă, am împușcat eu vreo șapte caralii foarte inteligenți, care învîrteau de-o mașină, încercînd să pună bec la girofar, și i-am învățat minte!".

★ Iar am văzut pe B1 TV reclama aia la Alexandrion, cu Monica Bîrlădeanu. Numai că, de data asta, tocmai citeam, în nu știu ce revistă, o știre despre cum și-a schimbat Monica mașina și acum conduce un amărît de Renault Mégane Cabrio. Și, normal, m-am întrebat de ce dracu' cea mai sexy femeie din România nu posedă vreun X5 cu televizor și jacuzzi sau Meleu cu reactor turbodiesel de la NASA. Poate că așteaptă să fie distribuită și-n reclama la coniacul Unirea și să-i ia Bobby o basculantă Ferrari decapotabilă, ca să încurce circulația pe Calea Victoriei.

★ A apărut Sorin Ovidiu Bălan într-un promo la Antena 1, în care zice că se întoarce și va realiza un program de știri sub genericul *Brigada mobilă,* în colaborare cu Zahareștii de la ora cinci. Sincer, cred că și mie, și Andreei ni se făcuse dor să-l vedem pe Bălan cum umple camera de scuipat cînd zice „Țineți aproape!" și-i bagă-n sperieți pe infractori cînd ridică mîinile ca să le arate cîte pistoale și cîte blănuri ține la subraț.

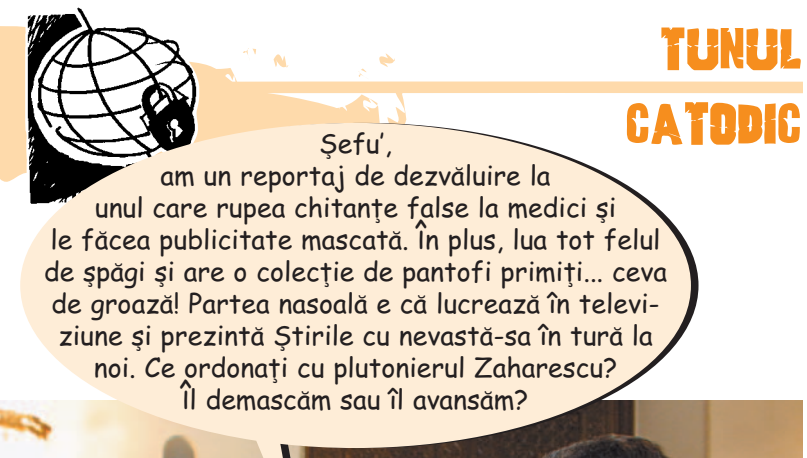
Șefu',
am un reportaj de dezvăluire la unul care rupea chitanțe false la medici și le făcea publicitate mascată. În plus, lua tot felul de șpăgi și are o colecție de pantofi primiți... ceva de groază! Partea nasoală e că lucrează în televiziune și prezintă Știrile cu nevastă-sa în tură la noi. Ce ordonați cu plutonierul Zaharescu? Îl demascăm sau îl avansăm?

Generalul Voiculescu coborînd nivelul discuției la fraude mici pentru a sta de vorbă cu Gardianul Ovidiu Bălan reîntors în garnizoana Antenei 1

★ În condițiile în care vineri dimineață m-am uitat la televizor, am văzut mare parte din emisiunea *100%,* în condițiile în care era reluarea ei la Realitatea TV. Invitatul lui Robert Turcescu era Ovidiu Grecea, în condițiile în care Ovidiu Grecea își începea răspunsurile exact așa: „în condițiile în care".

★ Vineri seară mă uit în program: pe Antena 1 *Înger și demon* cu De Niro și Micky Rourke. Hai, dă-mă dracu'! Pe-ăsta chiar nu-l știam. Cînd colo, ce să fie? *Angel Heart,* ăla pe care l-au mai dat deja de o sută de ori pe Antena 1. Cu detectivul particular angajat de Lucifer să se găsească pe sine însuși. Bună idee, asta să le schimbi titlurile. Abia aștept să văd noutățile: *Dumbrava nemaipomenită* cu Lizuca și Patrocle, *Ursul indus în eroare de vulpe* și *Frumoasa din Pădurea ațipită.*

★ Cred că deja v-ați prins că la rubricile *Meteo,* indiferent de starea vremii, apar tot felul de prezentatoare estivale care te îmbie cu gînduri de plajă. Pe B1 TV însă e un tip urît, scuză-mă, bătrîne, dar acum asta e, cu ochelari, care vorbește furtunos și concurează cu alde Păsărina și Nadira. Oare nu e posibil să o transfere nababii pe Gabriela Cristea de la emisiunea aia nouă despre fotbal la *Meteo?* Mie tipa îmi pare a fi o combinație Meteo reușită, un fel de amestec între nordul Nadirei pe unde bate vîntul și sudul Păsărinei unde e o căldurăăăăă...

★ PRO TV a programat săptămîna asta filmul *Infernul alb* în care e vorba de o avalanșă. Mă întreb dacă promo-urile au început înainte sau după avalanșa care a omorît 5 oameni. După afacerea cu fata care și-a omorît colega de școală inspirată tot dintr-un promo al PRO TV-ului, mă întreb dacă nu cumva avalanșei i-a venit ideea tot pentru că se uitase la promo-urile PRO TV-ului la *Infernul alb.*

★ L-am văzut pe Dalai Lama într-un interviu pe PAX TV. La un moment dat mi s-a părut că văd pe brațul drept semnul ăla rotund de vaccin care se face în copilărie. Cred că și Iisus, dacă trăia azi, îl duceau părinții să-i scoată amigdalele.

★ Ca să audă toată lumea de ultima lor găselniță, bătăile din K1, PRO TV-ul îi întreabă, la știrile sportive, pe mai toți fotbaliștii: te-ai lupta în K1, cu cine, cum, de ce sau de ce nu? La așa o promovare agresivă ne așteptăm ca la o conferință de presă să auzim: Domnule Jonathan Scheele, cu cine din K1 v-ar plăcea să luptați? Pe Năstase nu cred că au curaj să-l întrebe, că se lasă cu K1 chiar acolo.

★ Mă număr și eu printre cei 150 de milioane de oameni care s-au uitat la finala campionatului american de fotbal. Bineînțeles că n-am înțeles nimic, în afară de faptul că jucau echipele CAR și NE, după cum scria în colțul din stînga sus al ecranului. Noroc că meciul (transmis de TV Sport) a fost comentat de niște oameni care se pricepeau: doi comentatori sportivi și, invitatul de onoare, Florian Pittiș. Ca prezentator la *Teleenciclopedia,* „Moțu" mi s-a părut cel mai competent din toată gașca și cel mai nimerit să vorbească despre căștile alea de gladiator și istoria antică a Americii, cînd 30 de secunde de publicitate la Superbawl costau numai 45.000 de dolari.

★ Mă gîndesc că ar fi cazul de-acum să îmi cumpăr și eu televizor. Vecinul la care mă duceam să văd *Teo Show* s-a operat de apendicită și au apărut ceva complicații, vecina la care vedeam *Știrile de la ora 17* s-a mărițat cu un negru, iar fosta mea iubită, unde mergeam să mă uit la *Iartă-mă* și *Din dragoste,* și-a luat cîine. E clar, îmi iau televizor – abia aștept.

★ Costin Mărculescu și-a scos videoclip în care el cîntă, iar modelele lui minore își arată coșurile. Mai trebuie să se apuce și Nicu Gheară de cîntat – și să fie acompaniat de fetele lui și de o listă de prețuri care să curgă în josul ecranului.

Loc de retrocedat cu capul

Cine mai trage Joițele la CEDO

Dragă CEDO, în curtea lu' matale s-a aciuat de ceva timp o lighioană de stirpe românească, care vrea să-și bage coada în procesele intentate statului român de foștii proprietari de imobile, deposedați de comuniști. Numele animalului este Joița Tănase și funcționează cu titlul de consilier la înalta voastră poartă. Ocoliți-l cît de mult puteți, excluzîndu-l chiar din Curtea Drepturilor Omului, pentru că are un trecut plin de bube și suferă acut de febră roșie. Vă poate infesta cu un microb periculos, răspîndit de însuși Ion Iliescu! La indicația Bunicuței, Tănase Joița a făcut să apară cele mai multe procese împotriva României la Strasbourg, dictînd, în calitate de procuror general al României, aberantele recursuri în anulare împotriva foștilor proprietari de imobile. Cum e posibil ca tot el să reprezinte statul român la CEDO?! Ca să vedeți ce justițiar sadea este, vă arătăm un caz în care domnul procuror general a sprijinit comiterea unui abuz. Este vorba de imobilul din strada 13 Decembrie nr. 2, din Găești, unde comuniștii au instalat Parchetul de pe lîngă Judecătoria Găești. Imobilul a fost confiscat fără titlu de proprietate în 1949 și de drept trebuia restituit proprietarilor, familiei Stoenescu. Pe motiv că în casă funcționează Parchetul, adică Justiția română, procurorul general Joița Tănase susține neretrocedarea imobilului. Adică o injustiție pe motive de Justiție! Apoi, ca să nu ajungă la Strasbourg tărășenia lui Joița, Guvernul României, prin reprezentanții săi, Bogdan Aurescu și Roxana Rizoiu, a încercat să-i convingă pe proprietari să renunțe la plîngerea trimisă la CEDO, oferindu-le un bacșiș de 5.000 de euro. De unde sînt banii respectivi?! Bineînțeles că nu din salariul de consilier CEDO al lui Joița Tănase, ci din bugetul statului. Din fondul de machiaj electoral al Guvernului Năstase.

Biroul de Investigații

Un apropiat al Puterii face afaceri imobiliare cu persoane decedate

Că România pierde procese la Strasbourg, desigur, e o pată pentru clasa conducătoare. Dar cînd sînt date despăgubiri de sute de mii de dolari, asta ne afectează și pe noi, clasa plătitoare. Vă prezentăm un viitor caz de la Strasbourg în caz că Justiția română se mișcă greșit, ca pînă acum. Iată cronologia unui abuz. În 1934, Gérard J. Duqué a cumpărat proprietatea din strada Popa Nan 123 A. În 1946, ambii moștenitori (nepoți de fiu) părăsesc în mod oficial România pentru a-și continua studiile în Belgia, țara de origine a familiei. În 1953, statul român preia imobilul și îl dă în folosință ILL București. În 1992, Gérard Vincent Duqué decide să se întoarcă în România, stabilindu-se la Ploiești. Ca moștenitor, începe investigațiile pentru a recupera proprietatea naționalizată. Pînă aici totul este ca în alte sute de cazuri. Numai că, surpriză, imobilul revendicat este găsit demolat parțial, cu un alt imobil, nou, construit pe teren. „Proprietarul" este domnul Gheorghe Răileanu care susține, cu acte, că ar fi cumpărat imobilul de la o terță persoană care, la rîndul ei, l-a cumpărat de la Gérard J. Duqué în 1966. Adică la 10 ani după moartea acestuia! Falsul și uzul de fals fiind evidente, domnul Gérard Vincent Duqué cere instanțelor să rezolve situația. Cu toate acestea, dosarul, destul de serios, cu toate cele necesare, face drumuri de la Poliție la Procuratură, pierzîndu-i-se urma desigur, pentru a tărăgăna decizia și pentru a-i da domnului Răileanu, un apropiat al Puterii, timp să se fofileze. În această acțiune de recuperare, moștenitorul legal a cheltuit peste 50.000 de euro cu avocați, expertize și taxe de timbru. Toți acești bani și mulți alții ne vor fi scoși nouă din buzunar pentru că, la Strasbourg, totuși, domnul Răileanu nu are nici o pilă!

Ioan T. MORAR

Cultа noastră cea de toate zilele

Mihalț – Vitregia istoriei, istoria meschinăriei

E greu ca un ministru să descurce ce-a îmbîrligat istoria. Dar și mai greu e să dezîmbîrligi ce-a încurcat creștinătatea la Mihalț. Acolo, ministrul Răzvan Theodorescu s-a implicat personal. Iată ce ne-a declarat: „Lăcașul acela a trecut samavolnic de la greco-catolici la ortodocși. Un sacrilegiu. După atîta timp, greco-catolicii au zis: «biserica ta e a mea». Ortodocșii zic: «A fost a ta, acum e a mea. Noi sîntem cei numeroși.» La Mihalț m-am implicat, cu acceptul ierarhilor, și am rezolvat cazul, dîndu-le bani greco-catolicilor să-și construiască o biserică. Pînă la sfîrșitul acestui an se vor da 6 miliarde. Ei sînt mulțumiți! E dificil, dar chestia asta nu poate fi rezolvată curînd!". Acesta e titlul lui de glorie. Dar cum comunismul a amînat cît a putut traiul oamenilor, de ce să nu defazăm și noi, un pic, azi, cît sîntem la putere? Iată Mihalțul preotului greco-catolic Petru Stînea: „Lucrurile așa au stat pînă într-un punct. Noi, pe baza spuselor ministrului, am vorbit cu un om din Mihalț să ne dea pămîntul lui pe 500 de milioane. Am așteptat banii. N-au venit. Dar au venit bani ortodocșilor. Preotul ortodox a luat banii și a cumpărat terenul tocmit de noi. A dat 700 de milioane. De sub nasul nostru, după ce noi am tratat toate detaliile. Pentru ce-i trebuia preotului ortodox acest teren? Pentru a doua casă parohială! Casă de care nu s-a apucat. Fiindcă iar aștepta bani. Banii noștri nu au venit decît, în parte, în decembrie. Dar să ne uităm puțin pe *Monitorul Oficial.* Cît a dat ministrul Theodorescu ortodocșilor? 5 miliarde! Pentru ce? Continuare lucrări capelă. Cît dă același ministru greco-catolicilor? Două sute de milioane. Cum e mai bine: să ți se fure biserica sau să fii dus cu zăhărelul? Dacă e să spui că nu sînt bani, nu e adevărat. Ortodocșilor de ce le-a dat atîta bănet? La ei sînt cele două biserici strămoșești. Ale noastre!". Cred că istoria, marea istorie, nu este a cui o face. Ci a cui o face haioasă.

Eugen ISTODOR

- Catedrala episcopală Arad - lucrări construcție;	4.000.000
Arhiepiscopia Alba-Iulia	
- Parohia Mihalț - continuare lucrări capelă;	5.000.000
- Biserica Ortodoxă Târgu Mureș VII;	2.000.000
- Mănăstirea Sfântul Dimitrie - Sighișoara;	2.000.000
Episcopia Maramureșului și Sătmarului	
- Catedrala episcopală Baia Mare - construcție;	1.000.000
- Parohia Săcele (Baciu) - Brașov - reparații.	300.000
Mitropolia română unită cu Roma (greco-catolică) Alba Iulia și Făgăraș - Blaj	
- Parohia Mihalț - achiziție teren, construcție biserică.	200.000
Episcopia română unită cu Roma (greco-catolică) Cluj-Gherla	
- Catedrala episcopală - continuare construcție.	500.000
Episcopia română unită cu Roma (greco-catolică) Maramureș	

Năstase ar vrea s-o îmbulineze puțin

Premierul s-a răstit mai alaltăieri la conducerea CNA întrucît, a observat dînsul într-o dimineață la televizorul dreapta spate din BMW-ul de serviciu, filmele care se difuzează seara cu bulina „AP" sînt reluate și a doua zi, cînd părinții sînt la serviciu și n-au cum să-și mai dea sau, din contră, să-și ia acordul. Neobișnuit cu sistemul CNA, Năstase ar vrea poate să impună publicului propriul său sistem de la PSD: acțiunile, *thriller*-urile financiare sau *western*-urile din teritoriu care nu au afișat simbolul „AP", adică „acordul premierului", intră automat sub incidența bulinei „12", „16" sau chiar „18" ani de închisoare.

CNA Galilei

Poliția presei

Un sondaj de opinie din „O Lie și una de nopți“

PARLAMENTUL ROMANIEI
Dragii mei, am venit la Romania ca să ajut ţara mea, măi! Vreau să ajut economic la Romania cu: baloane cu „Votaţi Lia Roberts!“ şi dolari, mulţi dolari, cîte 2 dolari pe zi pentru lipitorii de afiş! Vă iubesc, măi, votaţi-mă pe Adrian Năstase pentru prezident, măi!

Lia Roberts, o candidată la preşedinţie care se apropie de marja de inducere în eroare de 3-5% din electoratul feminin de la oraş

A apărut în România un meteorit ridicol. Lia Roberts. În cele 4-5 apariții publice – radio-TV – americanca produsă în laboratoarele pensionarilor serviciilor de informații externe n-a reușit să propună decât câteva flapsuri cu pene, aroganță fără suport și opacitate (la majoritatea întrebărilor unui reporter de la BBC, Lia a răspuns cu „nu răspund“ sau că „nu pot să vă dezvălui acum“ sau „nu pot să dau în vileag“). Transparența răspunsurilor dă în vileag un singur lucru: stilul Virgil Măgureanu, genial strateg al campaniilor electorale autohtone, promotor al magistralei cariere de candidat a lui Marian Munteanu în 2000. Ei bine, cum orice strategie securistă mizează pe o manipulare masivă a poporului flămând de experiențe gen Caritas, FNI sau Ion Iliescu, ne-am pomenit sâmbătă, în *Jurnalul Național*, cu o pagină 1 plină de Lia Roberts despre care se scrie că „se bucură de 10% din opțiunile electoratului“, informația provenind dintr-un sondaj CURS. În ce ne privește, credem că sursa citată are un S în plus. Nici un sociolog normal nu ar înghiți o asemenea aberație (10% procente de susținere pentru o parașută, scuze, o doamnă parașutată în urmă cu câteva zile). Iar ca hazul să atingă cotele românești, în același ziar este citat un sondaj IMAS, realizat în același interval de timp ca presupusul sondaj CURS, cu diferența că, în cercetarea IMAS, Lia Roberts nu există. Fraților, astea-s maniere de anii ‘90; de ce nu încercați cu „dormi liniștit, Măgureanu votează pentru tine“. Măcar formula asta a fost deja testată pe fraieri.

Mircea TOMA

Crimele de la Abator sunt făcute de băcănie

Suplimentul „Aldine“ al *Românieі libere* din 30 ianuarie a.c. a avut darul să ne lase fără suflare, cu o „declarație șocantă“. Exact așa se intitulează mărturia lui Constantin Dărășteanu, un bât de 90 de ani, strecurată cu un curaj nebun în pagina 3, de redactorul coordonator Mihai Creangă. Ce declară bătul? Că în ianuarie 1941, în timpul rebeliunii legionare, a văzut mai multe cadavre atârnate în cârlige la Abatorul București. Că a intrat în vorbă cu un oarecare Stoica Vasile și l-a întrebat cine sunt morții. Și nea Vasile i-a zis: „Nu sunt jidani, domnule, sunt legionari împușcați de Antonescu, iar jidanii de la Abator, prin oamenii lor de încredere, i-au târât din stradă în Abator, i-au atârnat în cinghele și zic despre ei că sunt jidani“. Ca să dea și mai multă autenticitate declarației sale, moș Dărășteanu mai adaugă: „Fac mențiunea că la data aceea Abatorul era o societate administrată și controlată de evrei“. Acest fals ordinar a fost găzduit, repet, de *România liberă* și răstoarnă tot ce știm despre Holocaust și crimele de la Abator, justificând poziția antisemiților Corneliu Vadim Tudor, Ion Coja și Dumitru Buzatu. De altfel, moș Dărășteanu menționează că a luat legătura cu profesorul Ion Coja, pe 20 decembrie 2003, și i-a relatat cele de mai sus. Iată că *România Mare* n-a rămas fată bătrână, cum se credea, și s-a logodit la Abator cu *România liberă*.

Cornel IVANCIUC

Se debranșează Pământul de la termoficare?

„Dacă în două localități termometrele arată -260C, în acea localitate în care suflă și vîntul cu 70 de kilometri pe oră oamenii care au curajul să se aventureze afară din casă vor simți frigul de parcă ar fi -510C“. Această frază putea fi citită în *Evenimentul zilei* de miercuri într-un articol interesant intitulat „Formula crivățului“. Genul de articol care te face curios și nu te satisface fiindcă nu spune totul. Pentru mine ar fi fost foarte interesant să se mai spună niște lucruri. De pildă: unde-s oamenii ăia care să stea pe afară la -260C? Sau ce diferență mai este pentru un om între un infinit de grade Celsius sub zero și -510C. Deși, la drept vorbind, un pesedist cu obrazul gros cred că rezistă.

Alexandru VĂRZARU

Ministrul Sârbu s-a ales cu ceva semne de întrebare pe scrot

Așadar, ministrul Ilie Sârbu a ieșit din spital. Externarea a fost celebrată prin apariția în presă, probabil pe banii ministerului, a unui text în care demnitarul împușcat între picioare mulțumește medicilor, asistentelor, prietenilor și, dacă insista, îi punea la socoteală și pe portari, pe vînzătorii de semințe sau pe băieții cu alba-neagra din fața spitalului. Misterul intrării în spital, în schimb, a fost tratat cu tăcere sau expediat cu o tactică modernă, de tip „Ciocu' mic!“, elaborată pe genunchi de strategii partidului. Au zis doar că arma lui Ilie Sârbu s-a agățat de copac, a căzut ca o căscată ce era și s-a descărcat ca proasta-n tîrg. Firma care importă puștile Beretta nu a halit, însă, versiunea servită de ministru, motiv pentru care a dezvăluit, prin intermediul *Ziarului de Iași*, unele aspecte legate de năravurile acestor arme. Pe scurt: astfel de incidente sînt total excluse la modelele noi de armă; în cazul în care arma s-ar fi descărcat de la distanța de care vorbește ministrul, rana ar fi semănat mai degrabă cu una produsă de glonț; ca să iasă o rană de 80 de centimetri pătrați trebuia să se tragă de la cel puțin 10 metri distanță de scrotul lui Sârbu. Dar bănuim că nu mai au sens acum toate aceste considerații, căci mîine-poimîine se duce iarna, iar țara așteaptă de la ministrul Agriculturii chestiuni mult mai importante, cum ar fi însămînțările de primăvară!

Beretta Gratis

Ghici cine vine de la Chină

– senzaționalele voturi ale *Academiei Cațavencu* –

Adrian Năstase a spus că unul din proiectele Guvernului pentru acest an este transformarea României într-o destinație turistică pentru China. Evident că nu puteam trece peste această provocare fără un vot mic (max. 1,60 m). Animați de ideea că, dacă planul se va realiza, ne vom transforma din „mulți, dar proști“ în „exagerat de mulți, dar la fel de proști“, am votat: e bine sau nu e bine să vină chinezii peste noi?

PENTRU

Ștefan AGOPIAN

Da, fiindcă chinezii sînt micuți și mănîncă puțin. Astfel, într-un avion normal încap mai mulți chinezi decît suedezi, să zicem. La fel în autocar. Pot fi cazați cîte patru în pat și, cum vorbesc o limbă pe care nu o înțelege nimeni, reclamațiile lor nu vor conta. Despre avantajul că mănîcă puțin nu mai are rost să argumentez. Fiind atît de mici, chinezii care vor face turism în România pot primi ca bonus dreptul de a lua cu ei un alt chinez în bagajul de mînă. Sînt sigur că nu vor rezista în fața acestei oferte.

Alexandru DUȚU

Chit că ei s-au exprimat tranșant împotriva turismului ridicînd zidul chinezesc, aș zice, ca ei, că nu contează ce culoare are pisica dacă ne mănîncă toți cîinii vagabonzi și șobolanii. Dacă vin mulți, o să fiu și eu printre cei mai înalți la discotecă la mare, numai să nu mă trezesc iar, ca la Constituție, că votează turiștii, dacă tot i-a chemat Năstase.

Marius BORȚEA

Sînt categoric pentru invazia de turiști chinezi. Dar sînt curios dacă vin pînă aici pe biciclete sau iau avionul. Și, dacă iau avionul, vin ca oamenii sau se înghesuie la bagaje? Rămîne de văzut. Cert e că abia aștept să se umple Branul, Vama Veche, Monumentul Eroului Necunoscut, Muzeul Antipa și Irish Pub-ul de la Unirii de chinezi. Cînd eram mic, am avut o ascuțitoare cu o chinezoaică ce făcea cu ochiul cînd o înclinai. E prima gagică mișto care mi-a făcut cu ochiul. În sfîrșit, am s-o întîlnesc! Aș recunoaște-o dintr-un miliard, un miliard două sute de milioane și ceva.

Ioan T. MORAR

Eu sînt de acord cu invazia de turiști chinezi în România pentru că îmi place turismul. Numai să nu sosească mai mulți decît putem primi. Deși, vă dați seama, dacă ne-am dubla populația și fiecare român cu chef de muncă redus ar fi însoțit de un chinez harnic, poate că s-ar mai urni treburile și în țara asta și ar străluci totul de curățenie. Și într-o țară curată ar veni, cu siguranță, și turiști din alte țări curate!

Dragoș MUȘAT

Sînt de acord cu venirea chinezilor, cu condiția să-și plătească serviciile în ascuțitori chinezești. Astfel s-ar putea pune pe picioare, în sfîrșit, industria noastră națională de creioane uriașe de la Bran!

Dan STANCIU

Ideea de a ne revigora turismul printr-o transfuzie de chinezi nu e chiar atît de rea și, dacă vom cugeta nițel mai adînc asupra ei, vom băga de seamă că ea ar putea crea, în timp, un circuit turistic interesant al lumii a treia. Astfel, dacă vor veni chinezii să-și petreacă vacanțele în România, românii ar putea merge, la rîndul lor, să și le petreacă în Burkina Faso, burkinezii faso în Mongolia, mongolii în Togo, togolezii în Uzbekistan, uzbecii în Trinidad-Tobago, trinidad-tobagii în Albania, albanezii în Papua-Noua Guinee, papuașii nouaguineezi în Republica Moldova, moldovenii în Coasta de Fildeș, coastadefildeșenii în Laos, laoțienii în Capul Verde, capulverzii în Djibouti. Și tot așa, pînă cînd se va umple harta de turiști triști.

Iulian TĂNASE

Nu, nu sînt împotriva venirii chinezilor. Chinezii sînt atît de mici și de galbeni și de drăgălași, încît sînt clar în favoarea venirii lor. Aș merge chiar și mai departe cu favorabilitatea asta și aș propune ca fiecare familie din România să adopte cîte un chinez. Să-i iubim pe chinezi așa cum ne-ar iubi ei pechinezii.

ÎMPOTRIVĂ

Alexandru VĂRZARU

Chinezii sînt șmecheri, cred că niciodată chinezii nu or să facă turism. Chinezii fac afaceri sau trag țepe. Chinezii vînd papuci de carton. Am avut adidași chinezești de vinilin în clasa a opta și mi s-au crăpat în 3 zile. O fată care mă plăcea atunci nu m-a mai plăcut cînd m-a văzut cu adidașii strălucitori, nou-nouți, dar crăpați. Nu o să vedem în vecii vecilor chinezi făcînd trasee prin Retezat-Godeanu. Japonezi, da!

Cătălin MATEI

Eu votez contra. De ce? Păi, să-mi zică și mie cineva, dacă știe, un mare turist chinez, și îmi schimb părerea.

Alin IONESCU

Votez cu NU deoarece mie mi-e frică de chinezi. De mic m-a speriat mulțimea lor și, pe vreamea răcelii dintre URSS și China, cînd circula prin fața blocului bancul ăla cu tactica chinezească de a inunda Rusia cu pipi, eram traumatizat de gîndul că viitura va ajunge și la noi. Iar acum, în cazul în care vor veni la noi ca turiști, imaginați-vă ce s-ar întîmpla dacă îi trece dintr-o dată, pe toți, să meargă la toaletă. Oribil.

Daniel GOACE

Nu prea sînt pentru venirea celor o sută de mii de turiști chinezi în România. De fapt, sînt împotrivă. Sincer să fiu, în locul lor aș prefera invitarea a cincizeci de mii de turiști francezi sau a douăzeci și cinci de mii de nemți sau a zece mii de suedezi sau a selecționatei Australiei la rugby, a unei familii de extratereștri sau a lui Bill Gates.

Viorel MOȚOC

Din principiu, NU. Avem, oricum, o țară suprapopulată cu niște români care beau ca rușii, fumează că turcii și se poartă ca țiganii. De ce să ne mai înghesuim și cu cîteva milioane de turiști chinezi, care fac poze mai prost decît japonezii, vorbesc englezește mai stricat decît indienii și au bani mai puțini decît arabii?

Gabriel DROGEANU

Nu sînt de acord să se umple țara cu turiști chinezești. Va fi greu de controlat afluență reală. Sînt în stare să vină toți cu același pașaport, iar să-i amprentezi la graniță ar fi pierdere de timp, căci sigur ar apărea vînzătorii de amprente false pe lîngă angroul Europa. În al doilea rînd, anticipez de un excedent brusc de cămăși „Braiconf“ chinezești, de covoare maramureșene chinezești, de dolari americani chinezești, de manele chinezești sau de copii români chinezești.

Tupeu 2004

Guvernul a luat-o pe AROtură

Sîntem acuzaţi că am cumpărat 100 de ARO-uri cu 44 de mii de dolari bucata, în loc de 19.000. Păi, gîndiţi-vă numai la ce opţionale am pus pe ele! Deci, iconiţa de la oglindă ne-a costat 5.000 de dolari. Schimbătorul de viteze cu castel încrustat, din plastic veritabil – 3.000 de dolari. Volan îmbrăcat cu blană de iepure artificial – 2.000 de dolari. E, faptul că n-are airbag şi ABS ne-a mai costat 5.000 de dolari în plus.

Ioan Rus, imaginea firmei Mercedes printre corupţii din România

Ziua ninge, noaptea ninge, în rest, 6 din 49. Profitînd de faptul că poporul stă cu nasul în buletinele de joc, sperînd să cîştige cinstit într-o săptămînă cît fură un parlamentar într-o zi, Puterea îşi face de cap. În timp ce poporul propune 8 milioane de variante la Loto, Guvernul propune una singură: furatul. Săptămîna asta s-a furat nu cu sacul sau cu portbagajul, ci direct cu Ministerul. Să vedem:

Locul I (3 puncte): **Ministerul Administraţiei şi Internelor.** MAI a achiziţionat 103 maşini ARO pentru uzul propriu, pe care a dat cîte 44.000 de dolari de autoturism, în condiţiile în care cel mai scump ARO n-ar fi trebuit să depăşească în mod normal 19.000 de dolari! Deci, se poate! Iată avantajele unei industrii naţionale puternice! Ce, or să vină ăia de la Mercedes să ne înveţe cum se fură cu portbagajul de ARO în spaţiul carpato-danubiano-pontic?

Locul II (2 puncte): **Ministerul Justiţiei.** Ministerul Justiţiei condus de doamna Rodica Stănoiu-Petrom s-a gîndit şi a depus un proiect de lege prin care demnitarii să nu mai fie obligaţi să-şi declare cadourile primite în carcase de porc sau damigene de vin, arde-o pe cumătra! Păi, la atîta porc şi vin, să se dea o lege, să se asculte obligatoriu şi manele, dom'le, că atîta i-a rămas corupţiei nerezolvat de Guvernul Năstase!

Locul III (1 punct): **Regele Mihai.** Păcat. Păcat de curajul ăla din '44, din '45, '46 şi '47. Păcat de milionul ăla de oameni care-au ieşit în stradă să-l vadă pe Rege în '95. Astăzi au ieşit un milion de comunişti să-l vadă pe Rege cum îi dă un premiu lui Năstase şi Iliescu unul lu' Rege, mînca-ţi-aş! Păcat de căile alea ferate ale lui Carol I, de Unirea lui Ferdinand şi de priapismul lui Carol al-II-lea.

Şi acum, să vedem ce s-a întîmplat în topul general ***Tupeu 2004:***

1. Adrian Năstase	5 puncte
2. Ion Iliescu	4 puncte
3. PSD	3 puncte

Analiză finală

Maria & Virgil Show

Vergilică întreabă

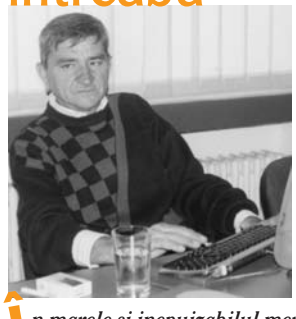

În marele şi inepuizabilul mers al istoriei, Maria intră fără să vrea. Un nume mare iese din umbră: Pacepa. Şi-l ia la întrebări.

Vergilică: *Ce ştii tu, Mario?*

Maria: Păi, ce ştiu eu ştiu toţi oamenii acestui popor.

Vergilică: *Ce ştii? Ştiu că Pacepa a fost şeful Securităţii lui Ceauşescu şi l-a trădat la americani şi de atunci stă acolo bine merci. E un erou?*

Maria: Bă, Vergilică, dacă ni s-ar da şi nouă drumul la documente, ar fi un erou, am vedea ce hram poartă, dar aşa nu ştiu ce este. Este un om care vrea şi el să fie cineva şi în ţară şi în străinătate.

Vergilică: *Nu e, Mario, la americani. Cred că are bani să-şi plătească întreţinerea.*

Maria: Păi, cum sînt plătiţi trădătorii la servicii secrete?

Vergilică: *La cît ciripesc.*

Maria: Ciripesc de trei lei, atîta îţi dă?

Vergilică: *E, la asta se pune şi gradul, şi funcţia…*

Maria: Păi, de asta să ştii că vrea să-i recunoască Iliescu gradul. Ca să-l plătească mai bine americanii.

Vergilică: *Păi, da, dar dacă-i dă Iliescu gradul, trebuie să-i dea şi vila, şi tablourile.*

Maria: Păi, n-a fugit cu tablourile?

Vergilică: *Ba da, dar cred că mai are.*

Maria: Deci, el vrea vila de ce?

Vergilică: *S-o vîndă, bre, să aibă bani de înmormîntare. E bătrîn, se gîndeşte şi omul la cele sfinte.*

Maria: Păi, un om ca el, care a trădat, poate să aibă Dumnezeu?

Vergilică: *Îi iartă Dumnezeu pe toţi, dar nu le plăteşte întreţinerea!*

Maria: Ha, ha, ha, dar ce facem, rîdem de Dumnezeu?

Vergilică: *Nu, de tartorul lui, Pacepa.*

Maria: Uite, să fii spion şi să stai ascuns nu e bine… nu mai ştii ce vremuri sînt afară… dar ăsta o şti ce mai e afară? Că e închis de americani şi cred că nu ştie.

Vergilică: *Păi, ştie că România e liberă, că s-a privatizat… ce i-au spus americanii, ca să nu-l enerveze…*

Maria: Ce nevoie mai au de el?

Vergilică: *Îi ştie pe actualii tovarăşi şi prieteni. Plus că vor să-l moştenească, vor să-i ia casa din ţară.*

Maria răspunde

Găbiţă Drogeanu vă invită

să aflaţi din textele de mai jos cum procedează pesediştii bogaţi pentru a hrăni şi gura rudelor de la ţară sau a colegilor care s-au trezit mai tîrziu, unde îşi mai ţin demnitarii noştri măruntul din leafă, ca să nu se amestece cu banii din Elveţia, şi cum îşi obligă Vadim subordonaţii să-i cumpere de bunăvoie cărţile.

dosarele chiX

Consilierii lui Ady, pomanagii la APAPS

Şeful avuţiei noastre industriale, Ovidiu Muşetescu, şi consiliera sa personală, Ioana Pantazescu, vin la slujbă împreună, cu maşina de serviciu, ca două turturele înamorate de privatizare. Pasiunea pe care o pun amîndoi în administrarea averii populare e vizibilă mai ales pe lista administratorilor speciali, numiţi de Ovidiu. Dar s-o luăm încet: ce e acela un administrator special? Aşa după cum vă sugerează cuvîntul „special", administratorul special e mai puţin decît un administrator, dar mult mai mult decît un oportunist de partid oarecare. E adică ocupantul unui post fără pic de răspundere, care încasează un coşcogea salariul şi care completează, după o schemă internă a mafiei din privatizare, reţeaua manevrelor stupide, păguboase pentru noi, dar profitabile pentru ei, din economia de stat.

Legea 137/2001, un instrument foarte tăios lăsat în mîinile APAPS-ului, inventează regimul de „administraţie specială" pentru acele întreprinderi de stat care au intrat în procesul de privatizare. În acel moment, întreprinderea primeşte cadou de la domnu' Năstase fel şi fel de păsuiri şi scutiri de datorii, pe banii mei, ai tăi sau ai părinţilor noştri pensionari. Ei, acum n-o să intrăm în grozăvia detaliului şi n-o să enumerăm miliardele rezultate de aici. Ele se regăsesc în mare parte pe lista „Top 300", unde cei mai bogaţi oameni din România au înţeles să le etaleze. Noi o să revenim în schimb la lista administratorilor speciali, numiţi de Muşetescu în fruntea întreprinderilor cu administraţie specială. Sînt în număr de vreo sută şi ceva şi încasează în medie cam 800 de coco pe lună, ceea ce înseamnă cam un milion de dolari pe an. În batalionul sinecuriştilor se zbenguie adevărate mici celebrităţi, oameni de casă ai partidului, lingăi mărunţi ai premierului, rude de mîna a doua, generali, clovni sau pupincurişti pur şi simplu.

Dacă ar fi după noi, am începe cu Liviu Harbuz, doctorul de cîini de la Europa FM şi consilierul premierului în problema javrelor din Capitală, fost administrator special la ICCPAM Balotesti de la 15.05.2002 pînă la 16.04.2003. Dar nu începem cu el, ci poate cu Gabriel Petrişor Peiu, un fost tărănist trădător, fost preşedinte al CA de la Sidex pe vremea lui Radu Vasile, fost consilier personal al lui Ady şi, din ianuarie 2003, administrator special la Electroputere Craiova. Nu, nu e bine să începem nici cu ăsta. Mai bine cu celebrul general Corneliu Diamandescu, adjunctul lui Chiţac la mineriada din 13-15 iunie, administrator special la SICO Craiova din decembrie 2002. Cum? Nici cu ăsta nu e bine? Atunci să începem odată cu Teodor Rocsin, zis „regele fierului vechi", nu din cauză că ar fi consilierul lui Năstase, ci fiindcă a făcut afaceri grele cu metale ruginite. E motivul pentru care a fost numit administrator special la COST Tîrgovişte din mai 2002 pînă la privatizare şi apoi la Petrotub Roman, din septembrie 2002. Şi lista continuă cu Virgil Ramba, de la RADET, administrator special la ARTECA Jilava, cu generalul Ioan Amihăiesei, administrator special la GRIRO, cu Cecilia Anghel, nepoata Ioanei Pantazescu, consiliera, cum vă spuneam, apropiată a lui Muşetescu, preşedintele, dacă mai ţineţi minte, al APAPS, omul care face privatizarea întreprinderilor de stat şi care a sudat porţile întreprinderii de stat „23 August" la 22 decembrie '89, ca să nu iasă muncitorii în stradă.

E lume multă băgată în şobolănia asta mărunţă, imaginată pentru a colecta şi cei din urmă bănuţi ce ar putea să scape printre degetele marelui comision. O lume jalnică, a clientelei de mîna a doua, a şpăgilor cu zerouri puţine. După cum vedeţi, am încercat din faţă, l-am ocolit prin stînga, ne-am băgat şi pe dreapta, nici un rezultat! Cînd am întrebat în jur ce-i cu o asemenea casă, dacă-i putem spune aşa acestui palat cu paznic la poartă, am priceput că-i sculă de demnitar şi răspunde doar dacă îi vorbeşte cineva din familia prefectului constănţean Gheorghe Martin. Familie cu remarcabile performanţe în domeniul datoriilor la buget, de exemplu, evaluate la un moment dat la 4 milioane de dolari. Vă daţi seama, însă, că dacă ajungeau toate datoriile acolo unde trebuie, se umpleau naibii toţi secretarii de primărie de la ţară de miliarde şi de vile de-astea în care poţi să-ţi întorci camionul.

Imobill Gates

codrul bunelor maniere

Funcţie mare, familie mare, casă mare, după datoriile la buget

Vă prezentăm azi cîteva ilustrate de la mare. Am fi încercat să prindem şi soarele în ele, dar am avut mari probleme din cauza unui imobil din Techirghiol care se tot băga în obiectiv.

Demnitarii îşi ţin banii în băncile ungureşti

În seara zilei de luni, 29 decembrie 2003, maşina de serviciu a preşedintelui Consiliului Judeţean Timiş ieşea în trombă din oraşul Szeged din Ungaria şi se îndrepta obosită spre casă. Ne referim la autoturismul Volkswagen Passat, cu numărul TM-01-CJT şi la preşedintele Dan Ioan Şipoş. Ceva mai tîrziu, Şipoş a fost văzut ieşind din maşina parcată lîngă un restaurant, din localitatea Klarafalva, dinspre punctul de frontieră Cenad, unde a mîncat un guleş unguresc. Autorităţile vamale au confirmat că autoturismul a ieşit şi reintrat în ţară în cursul aceleiaşi zile. Vă reamintim că era vorba de ultima zi de luni a anului trecut, în care băncile au avut program normal. Din informaţiile noastre, rezultă că Şipoş îşi ţine o parte din bani într-o bancă din Szeged, unde are mai multe depozite. Bomba nu provine de la o sursă din interiorul sistemului bancar unguresc, ci ne-a fost aruncată în braţe de un patriot din reţeaua serviciilor de informaţii româneşti. Şipoş face de mai multă vreme obiectul unei supravegheri operative, fiind suspectat de spălare de bani, de relaţii cu lumea interlopă şi cu cadre din SRI, corupte pînă în măduva oaselor. Aşa că n-o să ne mirăm deloc cînd numele lui Şipoş va face subiectul unor dezvăluiri şocante, în care se va demonstra că a folosit traficul de influenţă, în cîteva întovărăşiri controversate cu investitori străini, în care nu s-a dat în lături de la a arunca în joc tot arsenalul de metode de şantaj şi intimidare. În aceste scenarii sinistre, a primit sprijinul fostului şef al SRI Timiş, Ion Călin, demis în cel mai teribil secret la mijlocul lunii ianuarie, pentru că a primit bani negri de la persoanele pe care le proteja. De altfel, şeful Poliţiei Timiş, chestorul Dorel Andraş, a declarat că ancheta în cazul agresării jurnalistului Ino Ardelean va ajunge în curînd şi la Dan Ioan Şipoş.

Nasol: partidul lui Vadim capătă volum

De la o vreme, membrii PRM au căpătat o fobie ciudată faţă de doctor. Să nu credeţi cumva că au început să-şi trateze fracturile acasă, cu ceai de mentă, căci nu este vorba de doctor în general, ci doar de un recent doctor în istorie, şi anume Corneliu Vadim Tudor. După ce şi-a terminat formalităţile de obţinere a acestui titlu, tribunul a strîns lucrarea de doctorat într-o carte, iar subordonaţii săi s-au pomenit că trebuie s-o cumpere şi s-o răspîndească. Era musai ca ţăranii din satele patriei să citească, în timp ce alimentau cu paie asinii conectaţi la plug, rîndurile scrise de marele senator, doar că pensiile de cîteva sute de lei cu greu puteau acoperi preţul de 300.000 de lei al volumului. Aşa că unii dintre membrii PRM s-au văzut nevoiţi să cumpere ei înşişi cîte un braţ de cărţi şi să le distribuie moca, pe la prieteni sau, ca să scape mai repede, chiar pe la duşmani. La vreo cincisprezece exemplare achiziţionate, vă daţi seama că, din cînd în cînd, nu e chiar uşor să fii peremist. Iar ca să încheiem într-un ton optimist, trebuie să anunţăm că Vadim Tudor se pregăteşte acum să devină doctor în teologie. Drept pentru care bănuim că, deja, oamenii lui se pregătesc şi ei să cumpere o nouă tranşă de volume ale bossului, sub sloganul „lăsaţi cărţile să vină la noi!".

Biroul de Investigaţii

Ovidiu Muşetescu amintindu-ne că SN Tutunul Românesc dăunează grav sănătăţii economiei

Ce legătură are Bush cu scandalul SNTR

Nu cred că mai încape vreo discuţie dilematică în privinţa celor două privatizări cu cîntec şi şpagă ale S.N. Tutunul Românesc. Prima a fost făcută „creştineşte" de către tărănistul agăţat de PNA, Ioan Avram Mureşan, pe 40 de milioane de dolari şi 35 de milioane de dolari investiţii; a doua a fost făcută „mai profesionist" pe numai 2,1 milioane de dolari (partea partidului trebuie să fi fost între 5 şi 10 milioane de dolari) şi datorii de peste 40 de milioane de dolari şterse dintr-un condei cu ordonanţă, pe care le plătim noi, fraierii din public, în beneficiul unui securist (I.N.) cotizant la toate partidele în contul economiei de piaţă liberă de orice lege. După cum aţi aflat săptămîna trecută din *Evenimentul zilei*, SNTR-ul avea în burta sa şi un teren de 10 milioane de dolari şi care a intrat la apă până s-a făcut o mică parte din costul flagrant de mitocănesc al achiziţiei. Buuun, până aici este un clasic caz de anchetă, arestare, demisie, adică o nimica toată pentru obrazul PSD. Numai că, secret bine ferit de guvernul colecţionarului Adrian, terenul a avut o ofertă din partea, ţineţi-vă bine, celui mai de nădejde partener politico-militar al ţării noastre, Statele Unite ale Americii, care a vrut să-l achiziţioneze cu 8 milioane de dolari sau un teren la schimb în Washington, în vederea construirii ambasadei celui mai nou candidat la Premiul Nobel pentru Pace, George W. Bush, băiatul acela texan decorat de către Ion Iliescu pentru cea mai bună interpretare a curcubeurilor româneşti. Aşa cum v-aţi dat însă repede seama şi din ultimele declaraţii anticorupţie ale ambasadorului Michael Guest, şpaga a bătut filmul politicii externe. Sau, cum recent a declarat ministrul proamerican de Externe, Mircea Geoană: „Relaţiile dintre statele noastre sunt la apogeu, n-au fost nicicând mai bune în istoria României".

Liviu MIHAIU

UMF – Universitatea de Manele Fiscale

Multă lume a fost nedumerită de cuvântul „Curitiba" pe care l-am tot anunţat în legătură cu performanţele rectorului UMF, Mircea Laurenţiu Popescu, pe care-l vom numi în continuare don Lorenzo. În cadrul programului „Ce ar mai fi de prăduit prin UMF", don L. a descoperit un teren de aproximativ 1.000 mp care adăsta nefolosit în plin buricul Capitalei. Ideea de a-l pune la produs este salutară, întrucât la care n-avem un răspuns clar este: în folosul cui? Dacă era să fie într-al UMF-ului, atunci procedura era simplă: se dădea fain frumos un anunţ de licitaţie pentru companiile care ar fi interesate să investească într-o construcţie pe care ulterior să o exploateze în comun cu Universitatea. Cum se pare că nu ăsta era obiectivul rectorului, UMF s-a trezit asociată cu o companie cu nume exotic: „Curitiba Invest Establishment", o societate care a picat în România fix din paradis. Din paradisul fiscal Liechtenstein (azi, firma este înscrisă ca SRL românesc). Cu această norocoasă firmă Don L. a semnat un contract de asociere în participaţiune. Pe avocaţii pe care i-am rugat să evalueze acest contract i-a podidit râsul până la sufocare, contractul fiind făcut pe faţă în interesul partenerului lui Lorenzo. Pentru curioşi, punem la dispoziţie contractul, din care reţinem că UMF şi-a câştigat dreptul de proprietate asupra a doar 12% din suprafaţa edificiului care urmează a fi finalizat (azi este deja înălţat la 11 etaje). Dacă asta pare să fie una dintre cele mai bănoase afaceri ale dlui rector, una mai spectaculoasă este cea cu valorificarea clubului studenţilor medicinişti. Situat la fel de central (pe Magheru, sub amfiteatrul Facultăţii de Stomatologie), spaţiul a devenit azi, spre bucuria tuturor studenţilor, primul club de manele din centrul Capitalei, iar nu unul obişnuit: deasupra intrării atârnă, mult mai mare decât originalul, imaginea lui Adrian Studentul Minune, care anunţă hotărât: „Aici cânt eu!"

De ce ni se scumpeşte curentul. Dezvăluiri (XIV)

Săptămâna trecută am povestit despre un credit de aproximativ 30 de milioane de euro luat de Hidroelectrica de la o bancă elveţiană pentru a hrăni firma VA TECH HYDRO. Nu putem susţine că banii pe care noi i-am plătit acestei firme s-au cheltuit pentru retehnologizarea hidrocentralei Porţile de Fier 2 pentru că practic acolo nu s-a mutat un şurub timp de 2 ani, în schimb s-au încasat până acum 60 de milioane de euro. Ei bine, se pare că suma tot nu ajunge pentru a feri hidrocentrala de specialiştii de la VA TECH, aşa că Hidroelectrica a decis să încheie şi un „Contract de Cont de Escrow", citâm: „pentru finanţarea lucrărilor de reparaţie capitală la Porţile de Fier 2". Contul de Escrow, deschis la o bancă austriacă, a fost aprobat ca mecanism, dar Consiliul de Administraţie l-a aprobat fără să apară undeva dimensiunea sumelor angajate de HE. Ceea ce ne face să credem că e vorba nu de un cont de Escrow ci de unul de Escrec.

Mircea TOMA

dosarele chiXXL

Alexandru Vărzaru îşi dă seama cîţi bani se pot face şi începe să treacă de partea Răului

1) Cîţi bani s-or fi luat ca să i se dea un teren ieftin lui Ioan Niculae şi să nu i se dea scump Ambasadei Americii?; 2) Cîţi bani la rectorul Universităţii de Medicină şi Farmacie asociindu-se cu o firmă dintr-un paradis fiscal?; 3) Cîte zeci de milioane de euro curg pe la Porţile de Fier 2 spre nişte buzunare din Ministerul Industriilor? 4) Şi cîţi bani se fac la Vama Iaşi pe principiul „TVA-ul neîncasat e pe jumătate uitat"? Mulţi bani, nu?

Povestea unui tren cu benzină trecut prin focurile vămii

Despre Eugen Butur se ştie că se laudă cu rubedeniile lui. Acum vreo juma' de an se lăuda mai departe, hăt, în Belarus. Cuprins de necazul fetei, Butur a uitat că, pentru transportul unui astfel de trenuleţ, Larisa SRL ar fi trebuit să facă un depozit la DRV, cu care să garanteze că marfa nu se vinde în ţară, ci numai o tranzitează. Garanţia trebuia făcută pentru cazul în care, totuşi, marfa ar fi rămas în ţară, situaţie în care statul ar fi avut de unde să încaseze TVA-ul pe trenuleţ. Dar, cum spuneam, Butur nu a cerut depozitul-garanţie. Trenuleţul a trecut, a ajuns la Alcapo-Oil şi, de acolo, prin tot felul de poveşti şi fantome-SRL, s-a evaporat. Rezultatul: o gaură de 18 miliarde de lei, adică exact TVA-ul neplătit. Depozit-garanţie la DRV Iaşi nema, sediu Alcapo-Oil fictiv, bunuri imobile de executat de la Larisa SRL canci, deci gaura rămîne. Rămîne cum am stabilit.

Biroul de Investigaţii

Sindicat - dl. Ilie ROSU

HIDROELECTRICA - S.A.
SOCIETATE COMERCIALA DE PRODUCERE A ENERGIEI ELECTRICE
Str. Constantin Nacu Nr.3, Sector 2, Bucuresti, Ro-70219, Tel: 311.22.31, 303.25.00, Fax: 311.11.74
Certificat ISO 9001 SRAC Nr. 335/2000

CONSILIUL DE ADMINISTRATIE
Nr. 11390 / 04.08.2003

HOTARAREA nr. 11/2003

6. Aproba semnarea Contractului de Cont de Escrow pentru finantarea lucrarilor de "Reparatie capitala cu modernizare la CHE Portile de Fier II" cu firma VA TECH HYDRO Ltd. (**anexa 6**, nota nr. 11141/29.07.2003).
Mandatarea Directorul General si Directorul Economic de a negocia si semna Contractul Cont de Escrow cu VA TECH HYDRO Ltd. si Bank Austria AG, in luna august 2003.

Zã
fãit ãghien corapşãn iz veri gud, mistãr Maicãl! Okei, veri haraşo! Bat iu nãu, for mi iz dificãlt bicoz zã corupţ iz in mai parti. Pliz, bilivmi, ui lãv America! In zã lãv nevãr sei am sori! Nikagda!

Michael Guest, şeful Opoziţiei din România, şi Ion Iliescu, pentru care USA înseamnă din ce în ce mai mult Uniunea Sovietică Ailaltă

Viteazul vînător Ilie Sârbu ţintind cu măiestrie prin standurile de partid o căprioară împănată şi patru iepuri în aspic

Dacă stau să mă gîndesc bine, lucruri bune au făcut şi securiştii áia răi: păi, dacă nu erau ei să facă atîta poliţie politică, mai aveam eu acum salariu de ministru şi maşină la scară doar ca să fac absolut nimica?

Gheorghe Onişoru, un lider CNSAS – Conspiraţia Naţională pentru Spălarea şi Acoperirea Securităţii

Doamnă Stănoiu şi bă Dorneanule, scuz mi, dă' mai are dreptate şi UE áştia. Ca Văcăroiu vă zic: nu se poate, dom'le, taurii să vorba aia mai mult de o vacă, hai, maximum două pe zi. Că nu e cîştigaţi la belciuge. Şi să-i dea, nene, şi un pă'ărel înainte, cum zice normele: doar juma' de vadră, cît să-i lucească ochii lui frumoşi de viţel!

Rodica Stănoiu, o juristă de rasă europeană care, cu desele voiaje în străinătate, n-a făcut decît să ilustreze zicala „S-a dus la Paris Dorneanu şi s-a întors Văcă"

România, ţară de păcat

– indexul evenimentelor mondene –

Mutu tace, dar le face

Aflăm din *Story:* noua iubită a lui Adi Mutu este Kitty Cepraga, cu care a petrecut zece zile de vis la Londra, unde a plimbat-o cu limuzina sub cerul înstelat! Totuși, cred că nu de limuzină avea nevoie Kitty, ci de un tip sensibil, care să-i recite din „Luceafărul" și să-i arate Ursulețul Mare.

Spațiul, ultima frontieră pesedistă!

Teo deține două parcele de pământ în spațiu: una pe Lună și una pe Marte! Ar trebui să intre-n afaceri cu prietena ei, Dana Năstase: pun pariu că deja a vorbit la NASA să-și deschidă o fermă de găini pe Jupiter și, dacă i-o fi pus Iliescu vreo pilă, o vilă cu etaj pentru bărbatu-său, pe Stația Orbitală Mir.

Divorţ cu happy wedding

Adriana Bahmuțeanu și Silviu Prigoană s-au recăsătorit și iar ne invită la nuntă! De data asta, invitații sînt rugați să nu mai vină tot cu pahare de cristal și seturi de cafea, ci numai cu oale Zepter din inox și tuciuri din fontă, ca să le poată folosi și după prima ceartă violentă și următorul divorț.

Plouă cu manele de climat musony

Starul indian Panjabi MC va scoate un album în colaborare cu soliști îndrăgiți din România, printre care și Liviu Puștiu'. O nouă modă indiană va lua naștere printre fanii manelelor, iar cei mai fanatici dintre ei or să-și cumpere elefanți, pe care or să-i înhame la BMW.

Cînd nai, te fură!

Dramatic: lui Gheorghe Zamfir i s-a furat portofelul în Piața Matache. În portofel avea acte, ceva mărunțiș și-un nai mic-mic, de buzunar, pe care l-a primit rest cînd a cumpărat în rate naiul ăla record, de doi metri.

Premieră pe scena idilică

Maria Marinescu (fosta logodnică a lui Bobby Păunescu) are un nou iubit: Tudor Vasile, fiul fostului poet Radu Vasile. De data asta, Maria nu s-a orientat bine: dacă voia un puști îndrăgostit, care să-i spună poezii din alea scumpe, mai bine-l lua pe băiatul ăla mare al lui Năstase.

Elefanta Madness

muzeul figuranţilor de ceară

Janine: ultima lecție de modă

În vreme ce Mihaela Rădulescu se confruntă cu tipicele probleme ale femeii însărcinate (dacă biberoanele Cartier sînt într-adevăr mai bune decît alea de la Bvlgari și dacă pamperșii ăia Versace se asortează cu cărucior 4x4 de la Porsche), femeia Janine, însărcinată și ea, nu are nici o problemă. Dar absolut nici una. După cum ați aflat – și sper că i-ați transmis și lui Răducioiu, care a uitat să citească românește – fosta lui iubită, precum și a lui Botezatu, Chișu, Pădure și a altor băieți șmecheri, care n-au luat-o de nevastă, a dat lovitura: 11 milioane de dolari și două case, una la Paris și una la București. Cu asta s-a ales Jeana lui Ștefan după divorțul de Sârbu. Ceea ce, pentru un fost top-model la Adesgo, nu e puțin, e chiar ideal. Noi avem un singur comentariu de făcut: acest divorț deschide căi nebănuite. Noi standarde sînt impuse, noi valori. Visul lui Janine, acela de a fi originală, de a sfida limitele și convențiile în modă, devine în sfîrșit realitate. După divorțul ăsta de milioane, gipanul Porsche al Mihaelei, cadou de la Elan, pare mult mai mic, mai mic chiar decît Mini-ul Andreei Marin. Videoclipul de patruj' de mii de parai al Cristianei Răduță – o glumă chiar mai proastă decît muzica. Lecțiile de pictură ale Annei Lesko cu maestrul Bălașa – cît un bacșiș la un snack-bar cu striptiz din Medgidia. Silicoanele Deliei Matache – niște mizilicuri. Femeile celebre din ziua de azi vor fi nevoite să năzuiască mai sus. Janine a demonstrat că se poate. Fetelor, nu ezitați: restul de milionari depind doar de voi.

Băi, Horia, n-ai fost la ultima petrecere de la Milano, din străinătate, dată de prietenul meu Versace sîmbăta trecută! Să fi văzut acolo, nene, lume bună, numai cunoscuţi de-ai mei: familia Gucci cu poşeta, Armani, Kelvin Costner, Blendamed, Rexona şi Nivea, două bucăţi super - am şi făcut baie cu ele... Ce să zic, ne-am distrat cu spume.

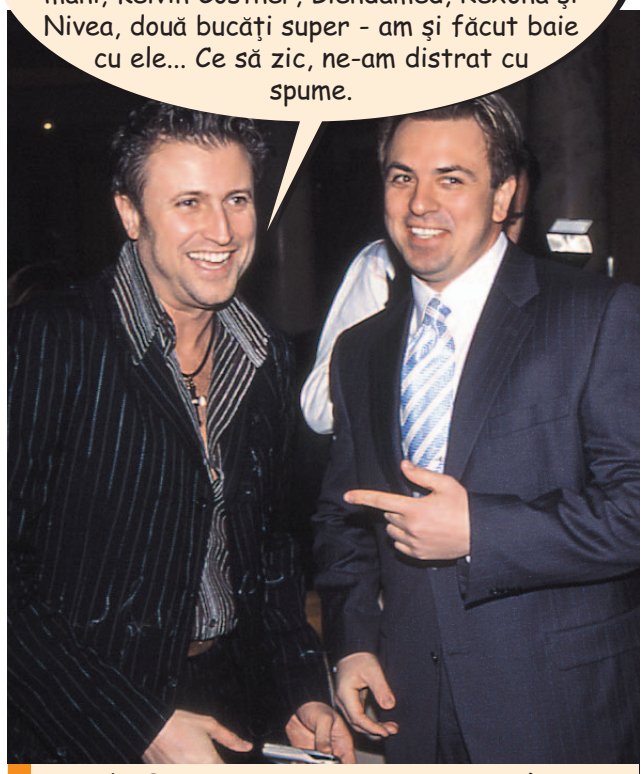

Cătălin Botezatu - un creator care a cîştigat bani mulţi cu chiloţi, dar mai mulţi fără, şi Horia Brenciu - un prezentator TV care în sfîrşit a ajuns la un post Naţional cu audienţă de cartier

Ce-i, fată, cu ţoalele astea de doi bani? Pun pariu că n-ai nici măcar 100.000 de coco pe tine, fă! Ce, scamatorul ăla de Copperfield are iepuri în joben şi arici în buzunare? Păi io, dacă mă enervez, îmi face Adrian o eclipsă artificială de Soare să-mi fac şi eu un show în Piaţa Palatului cu ocazia divorţului!

Janine Ştefan explicîndu-i Claudiei Schiffer cum o să-şi îmbunătăţească ea garsoniera lui Marlene Dietrich de la Paris cu termopanele lui Greta Garbo, linoleumul lui Liz Taylor şi apometrele lui Marilyn Monroe

Noada florilor

Lansarea celui dintîi single Hi-Q în formulă nouă, cu o Nicoletă proaspăt îmbîrligată cu colegul Mihai, în locul vechii Dane etern logodite cu Călin de la Voltaj, a adus în atenția publicului valori mai puțin muzicale. Rotocolul argintiu cu pretenții de CD, intitulat *Mai dulce,* e un elogiu adus în forme remixate singurului cîntec pe care a apucat Marius Moga să-l compună pentru echipa reînnoită, motiv pentru care atenția invitaților a fost îndreptată, necondiționat, către cel mai tentant aspect al întrunirii (cu excepția fursecurilor): tatuajul pe care Nicoleta și l-a amplasat pe coccis. Conștientă că desenul injectat va ispiti pupilele invitaților, blonda a avut grijă ca, atunci cînd începea să dea autografe, să se așeze pe termen lung într-o poziție în care capodopera de pe noada ei să poată fi bine admirată și fotografiată.

Romaniță fără ecou

N-am reușit să aflăm dacă, din economie sau doar dintr-o proastă inspirație, Romanița Iovan, deținătoarea franchizei Escada în România, s-a încăpățînat să ofere jobul sofisticat de hair-stilist al prezentării de modă de la Hilton propriului ei coafez. Brandul Escada a avut parte marțea trecută de un defileu în care manechine, mai slabe cu două măsuri decît hainele pe care le purtau, au bălăngănit dintr-o parte în cealaltă a podiumului niște coculețe băboase din care, în lumina reflectoarelor, puteai vedea cum se răzvrătesc firele de păr neîmblînzite de gel. Din sală spre scenă priveau condescendent creatorii de modă invitați: Zina Dumitrescu printre zăbrelele de rimel ale pleoapelor galeșe, Rita Onișca între două pupături ostentative cu soțul Mureșan, ca să vadă tot norodul adunat acolo că zvonul încurcăturii ei amoroase cu Horia Brenciu, amplasat chiar lîngă ei, e complet ieșit din actualitate, Cătălin Botezatu printre două inele parfumate ieșite din moțul unui trabuc viguros, ținut sexy între incisivi.

Cocina cea de taină

„Dacă te bagi în cocină, te mănîncă scroafele", a scris Mihaela Rădulescu în revista *VIP,* ca replică la interviul dat de Maria Marinescu în *Național,* unde fosta iubită a lui Bobby declara că Mihaela are un complex de inferioritate față de ea, ca urmare a faptului că, pe moșia postului B1 TV, dispozițiile date de Mihaela nu aveau nici pe departe aceeași ascultare pe care o primeau cele date de Maria. Maria cea nenumită în mod explicit în *VIP,* dar descrisă cu desfrîu de amănunte, a fost prompt categorisită drept „piți-poancă" nerecunoscătoare și „golăncuță ieftină". Cu acest prilej, am făcut un burdihan de rîs rememorînd apelativele savuroase pe care le-au căpătat de-a lungul vremii neinspirații care au călcat-o pe bombeul Manolo Blahnik pe diva de la Piatra Neamț. Anna Lesko, obrăznicită într-atît încît să declare că Elan Schwartzemberg i-ar fi făcut avansuri, a fost categorisită acum două veri ca „maimuță", dornică să se cațere pe creanga celebrității agățîndu-se de faima Mihaelei. Cronicarii TV care au criticat dulcea logoree a Mihaelei au fost declarați „infirmi", „ratați", „analfabeți"… Andreea Marin, care s-a gîndit cu glas tare să-și cumpere și ea motocicletă, a fost catalogată drept imitatoare jalnică și, atunci cînd s-a mărturisit oripilată de postura de pupăcioasă a unei alte femei, a fost făcută „constipată". Cine o mai veni la rînd? Oricum, păzea! Au rămas neutilizați termeni delicioși precum „pațachină", „neisprăvită", „tolomacă", „netoată", „gîscă", „nătîngă", „tembelă" sau „pițifelnică" pe care, în mod cert, realizatoarea emisiunii *Gala* nu s-ar sfii să-i manevreze la momentul și scandalul oportun.

Veninul și cînepa

Localul bălan

Cîrnați în Timișoara și nu în toată țara!

Dacă multe ziare din România ar putea organiza, liniștite, Festivalul gogoșilor, ei, bine, nemții de la *Banater Zeitung* (supliment al cotidianului *Allgemeine Deutsche Zeitung)* sunt ceva mai lipsiți de imaginație și organizează doar Festivalul Cîrnaților Bănățeni, pre numele lui original Worschtkoschtprob. Și asta, de vreo 28 de ani încoace! Păcat că eu am mai fost doar o singură dată, adică anul trecut. Și, bineînțeles, anul acesta, lăsîndu-mi loc pe lista de invitați și pentru anii viitori. Dacă aș fi arogant precum un anume prim-ministru al României, aș spune că datorită criticilor făcute, anul trecut, de mine, în această rubrică,după ediția de atunci, cîrnații din acest an au fost mai gustoși. Reproșam concurenților, atunci, că au adus produse cam grase și insuficient afumate sau uscate. Apoi mai semnalam lipsa sortimentelor mai picante. Ei, bine, joia trecută, la Casa „Adam Müller Gutenbrün", în sala de festivități am avut surpriza să constat că toate, absolut toate sortimentele aflate în concurs au fost mai uscate. Și chiar mai afumate. Am notat, de asemenea, niște cîrnați picanți de îți lua gura foc! Noroc cu sponsorii care au pus la dispoziție bere și vin de Recaș, că s-a mai stins ceva din focul aprins în cerul gurii. Din cei peste patruzeci de participanți, nu toți au fost șvabi, s-au mai înscris în concurs și bănățeni români, dînd un caracter interetnic competiției. Și dacă tot vorbim de grupări etnice, regret absența notabilă a unui slovac din Nădlac, producătorul salamului de Nădlac, una dintre revelațiile ediției de anul trecut, sărit de la premiu. Doritorii de imagini de la concurs, de comentarii de specialitate și rețete pot să se informeze pe larg despre concurs în numărul din martie al revistei *Bucătăria pentru toți,* partener media al evenimentului.

Poate că intrarea în UE amenință serios producția artizanală de resort, nu cunosc exact reglementările, dar pot să spun că dacă nu ne lasă să mai facem cîrnații tradiționali, atunci ori rupem negocierile de aderare, ori nu le dăm să guste, ca să nu știe ce pierd!

Trecînd peste calitatea excepțională a produselor din concurs, trebuie să mai remarc o ciudățenie: primele două locuri au fost ocupate de cîrnații unui singur producător, reprezentat de Loredana Badiu. Dar asta nu ar fi nimic grav, desigur. Numai că acel producător este o firmă. Și, atunci, aflîndu-ne în această situație, sugerez organizatorilor ca, anul viitor, să organizeze două secțiuni, una pentru producătorii individuali, alta pentru firmele din zona Banatului, ca să păstreze un specific regional atît de apreciabil. Să fie afumat, aicea în Banat!

Bursucul gastric

LEGENDĂ:

- *ca la mama acasă; ca la tata acasă; ca la mine acasă; ca la mă-sa acasă.*
- *ieftin ca braga; caută-te-n buzunar înainte de a intra;*
- *e bine să mergi în ziua de salariu ca să nu te faci de rîs;*
- *numai dacă te invită cineva care plătește.*
- *poți să și adormi; curățel; ai grijă pe unde pășești; n-ai putea să mai rabzi?*

dosarele hardcore

Baronii din Bacău se implică adînc în administrație

În primăria lui Sechelariu secretarele bagă mare ca s-ajungă directoare!

Cu niște secretare acrobatice și dinamica lor îndîrjită în – și mai ales pe – jilțurile partidului de guvernămînt ne-am mai întîlnit, cu drag, în cuibușorul de nebunii al acestei rubrici. Azi ne vom băga puțin nasul exact acolo unde-i fierbe oala lui Sechelariu: în vizuina unor baroni locali care sug sîngele poporului și, în timpul programului, sfîrcușoarele sexy ale tineretului revoluționar. Numai că, la Bacău, am mirosit noi că, de fapt, totul se petrece la lumina zilei, în văzul electoratului care a înțeles de mult că ce trece prin patul mahărimii PSD departe ajunge. Ba chiar avansează rapid. Este cazul unei foste secretare preferate a lui Dumitru Sechelariu, Rodica Pădureanu pe numele ei, care a lucrat intens pînă în 2000 la primărie și, în timp, datorită rezultatelor satisfăcătoare în muncă, a avansat după cum urmează: mai întîi ca șefă de cabinet a lui Seche, apoi ca șefă pur și simplu. Mai precis, director la Inspectoratul Județean pentru Persoanele cu Handicap. Deh, așa s-a nimerit să pice pila, nu c-ar fi ceva în neregulă cu fata (cu excepția unor picioare pînă-n gît, dacă putem spune așa).

A doua pe listă se numește Daniela Ruseanu și a fost secretara viceprimarului Laurian Lucaș. Asta la începutul carierei. Apoi a trecut direct la subprefectul Gabriel Vlase, cu care a trecut imediat la unele fapte dintre cele mai scandaloase, mai ales pentru pensionarii din Bacău care n-au bani de Viagra. Numai că fata s-a reorientat rapid, schimbîndu-și poziția (pe burtă?) cu alte 180 de grade: acum, Daniela vede orașul de la volanul unui gipan aflat în posesia celuilalt viceprimar, Dragoș Benea! Chestii îmbîrligate, noi nu ne băgăm. Cert este că ea conduce acum, din fotoliul de director (subordonat amicei noastre de mai sus, Rodica Pădureanu), azilul de bătrîni de pe – ce romantic! – strada Ghioceilor din municipiul Bacău. Ca tacîmul să fie complet, în afară de viceprimari Danielei Ruseanu îi mai plac animalele mici, blînde și cu o anume tristețe în ochi. Și, în ciuda faptului că, la azil, bătrînei se calcă pe bătături ca să apuce un pat și un colț de noptieră pe care să-și așeze proteza, din dispoziția directoarei, în decembrie 2003 numita Fetița a fost cazată fără acte în camera 41 a stabilimentului. Unde s-a împuiat fericită, fără grija bătrîneților. Mai mult: cînd pe Fetița au apucat-o durerile facerii, tanti Florica (portăreasa instituției) și madam Carla (doamna administrator) au asistat-o pe cățea, ca totul să iasă bine și pe unde trebuie. Dar cine știe prin cîți perverși cu blană o fi trecut Fetița aia ca să ajungă atît de departe cu tupeul!

Sechelario Grande

Ascultați cuvintele domnului Sechelariu care v-a fost baron pîn' la adînci bătrîneți: Bacăul n-a fost al strămoșilor mei, mecanici auto, este al meu și va fi al urmașilor urmașului meu Doruleț, campioni de karting în veacul vecilor. Amin.

Scenă din drama istorică *Am pus unsoare:* mecanicul auto, nea Doru Sechelariu, reglînd avansul electoral al partidului în ochii alegătoarelor

VIP-u'de la cablu

bîrfe din televiziune

● Săptămîna trecută, la CNA a ajuns o cerere de acordare a licenței pentru un post denumit, întîmplător, OTV. Solicitant: firma „Ocram", a unui cetățean italian pe nume Marco Romagnoli (și, ați ghicit, cererea era formulată de mama acestuia, cetățean român). Domnul Marco se ocupă cu țoalele și a menționat că postul ar urma să reprezinte, pam-pam, interesele investitorilor italieni în industria textilă românească! Normal, Ralu Filip a fost de părere că noua haină a OTV-ului este, citățm, „prea subțire", și l-a bă..., l-a trimis acasă la mă-sa pe Marco, care-ți trage bărbi cu arco. Deci e clar că se pune întrebarea: cîte sute de perechi de blugi și cîte kile de ciorapi branduiți cu sigla PRM a cerut șpagă Dan Diaconescu ca să-l bage la înaintare pe signore Romagnoli?

● Se zvonește că Cristi Burci o să-nchidă *Penthouse*-ul. Amănuntele ne depășesc momentan, mai ales de la brîu în jos. Dar nu putem să nu deplîngem, de pe acum, soarta sărmanelor colaboratoare de la rubrica „pictorial", care vor fi silite să-și arate vibratoarele din ele însele în altă parte. Poate direct în fața clienților.

● Pentru cei care au fost în stare să creadă că Anna Lesko, cul-hanterița de la Antena 1 și cool-pictorița lui Irinel Columbeanu, nutrește în secret un sentiment vîrtos pentru erectilul Marian Ionescu, managerul ei, avem o informație: Anna Lesko are o soră. Mai mică. Bun, bravo ei, să-i trăiască moldoveanca! Eh, cine credeți că i-a cumpărat recent o căsuță caldă, intimă, așa, ca pentru începătoare, undeva în Doboranți? Deci Anna Lesko, cine altcineva? Și ghici din banii cui, stimat auditoriu? Din banii unui miliardar din Snagov care, dac-ar fi ceva necurat între gagică-sa și, cum se zvonește, pulărăul satului, Marinică, n-ar mai cumpăra nimic pentru Anna, ci doar, cel mult, o rezervă de spital pentru Marian.

● Scena este reală și ne-a fost relatată de un martor ocular de maximă încredere: un Mini Cooper nervos scotea claxoane disperate în fața porții Televiziunii într-o seară de sîmbătă. Cînd martorul nostru s-a holbat să vadă cine e agitatul, a zărit, deasupra volanului mașinuței roșii, scăfîrlia Andreei Marin, ornamentată cu bigudiuri mari, destinate buclelor lejere, numai bune de fluturat cu emoție prefăcută. Deci zîna cea bună vine la serviciu cu scalpul îmbigudat, în văzul trecătorilor și-al admiratorilor care o așteaptă la poartă, probabil ca să crape de ciudă Andreea Esca pe care n-au văzut-o fanii îmbigudată decît la televizor.

Erecția 5

Vierme trece, vierme vine...

Deşi au scris deja toate ziarele, n-avem cum să nu pomenim şi noi aici de virusul apărut lunea trecută, 26 ianuarie, **Novarg** (alias **MyDoom**), un vierme de e-mail care a dat multă bătaie de cap internauţilor toată săptămîna trecută. De fapt, nu e mare şmecherie de virus. Cei care n-au deschis mail-urile neaşteptate, n-au făcut download la attachment-uri suspecte cu extensia .exe, .scr, .pif sau chiar .zip şi au avut grijă de updateul zilnic al antivirusului personal acum n-au probleme. Oricum, pentru ceilalţi care manifestă dureri de cap există antidoturi pe la toţi producătorii de soluţii de protecţie care se respectă: **f-secure.com, symantec.com, bitdefender.ro**. Serecomandăcitireaprospectuluidacăaparmanifestărineplăcute etc...

Să moară şi capra lu' Network Neighbourhood

Dar, apropo de viruşi, unul din ţelurile supreme ale unui hacker este acela de a-ţi controla complet calculatorul (inclusiv de a-ţi mişca mouse-ul pe ecran şi de a-ţi deschide/închide fişierele pe sub nas). Aşa că mi-am adus aminte de un programel foarte interesant, pe numele său **Virtual Network Computing** (VNC), **www.realvnc.com**. O chestie absolut inofensivă care se foloseşte de obicei pentru instruire, dar cu care poţi face o grămadă de farse colegilor din reţea. Cum vine treaba? Softul se instalează pe calculatoarele pe care vrei să le controlezi pe modul Server (şi se stabileşte o parolă de acces), iar pe cel de pe care vrei să manipulezi – pe modul Viewer. Activînd de la tine modul Viewer poţi nu numai să vezi tot ceea ce face celălalt pe calculator, dar şi să-i muţi mouse-ul din mînă, să-i deschizi „Word"-ul şi să-i scrii sub ochii lui „Salut! Sînt eu, calculatorul tău!", sau să te duci în Start şi să-i dai Shut Down. Singura problemă este că trebuie să maschezi iconiţa VNC din *system tray,* care pentru un ochi avizat trădează prezenţa unui program străin.

Hacker, poliţist texan
danielgoace@catavencu.ro

Dacă voi nu mă WWW eu vă www

■ **Ieri mi-am cumpărat o duzină de chibrituri. Unele anoste, cu nişte imagini de flori plictisitoare, deşi eu îi arătasem din priviri vânzătoarei că vreau din cele cu femei goale. În fine, n-am putut să nu-mi aduc aminte de îndepărtatele zile ale copilăriei mele, când vecinii aruncau cu un papuc în nişte cutii rupte de chibrituri. Ce chibrituri frumoase se făceau pe atunci! Acum, a venit democraţia şi s-a dus dracu' spiritul estetic la chibrituri. Noroc cu Internetul, că mai găseşti un site-muzeu despre chibrituri, aşa cum e phillumeny.onego.ru.**

■ **Că Elvis trăieşte nu mai e un secret pentru nimeni. Iar Marilyn Monroe clar nu este moartă. Nu ştim nimic sigur despre Fidel Castro. E clar, trăim într-o incertitudine perpetuă despre viaţă şi moarte. Şi, bineînţeles, s-a găsit cineva să speculeze situaţia. Acum se pare că nici Andy Kaufman nu a murit, ci doar ne-a făcut o glumă. Sau cel puţin aşa spune www.andykaufmanlives.com.**

■ **Când am timp, îmi place să îmi imaginez diferite situaţii periculoase pentru mine, din care e aparent imposibil să scap. De exemplu, într-o joi când stăteam la coadă la benzinărie, mi-am imaginat cum ar fi să fiu luat prizonier de o armată de găini furioase că omenirea le foloseşte pentru preparat fripturi. Situaţia chiar era foarte nasoală, că nu aveam nici o armă la mine, dar aveam acces la Internet. Ceea ce m-a şi salvat din imaginarul prizonierat al galinaceelor turbate, pentru că am găsit www.almanac.com/preview2000/hypnotize.html, 3 moduri de a hipnotiza găinile.**

■ **Eu mi-am asumat, în secret desigur, o misiune sfântă: păstrarea imaginii românilor în lume. Lucrez pe două direcţii. Una cu păstrarea lui „românul s-a născut poet" şi una cu „românul se pricepe la toate". Astăzi, aici şi acum voi aborda cea de a doua direcţie, trimiţându-vă la hedgehogclub.com/colorguide.html, un site de la care putem afla tot ce se poate afla despre arici.**

Net plus ultra

Angajez vînzătoare cu carne de muncă

Stimatule domnu director, mă numes Leganţa Emanuela şi vă trimit mai jos (sau poate preferaţi mai sus?) sibiu' meu în cazu că anunţu şi fanteziile senzuale espuse în vitrină mai e de actualitate:

1996-1998 traffic manager DN1, 10.000/h;

1998-1999 promotion manager pe marginea DN7, km. 50-65 şi porumbul înconjurător;

1999 – 14 august 2000 client service Calea Văcăreşti, la barăci;

14 august 2000 senior officer pentru toată secţia 10 Poliţie;

15 august 2000 – 2004 casnică la domiciliul clientului plus juma' normă la UM din cartier;

Limbi:...

Pasiuni: pasională.

Abilităţi: exclus lucrul în echipă şi alte perversiuni.

Tanga şi Costel

Rondica de sugestii și reclame

Cum se usucă orașul Constanța de dorul lui Mazăre

Așa de mîndru strălucea în felinare panoul din stînga, acela cu vaporul vopsit de Mazăre, că n-am rezistat și i-am făcut cu ochiul. Pentru amatorii de amănunte, trebuie să spun că acest lucru se petrecea acum vreo două-trei săptămîni, la intrarea în Constanța, acolo unde se varsă drumul de la Mangalia. De atunci, se întîmplă lucruri ciudate în city. Mazăre a întins-o în Brazilia, ca să vadă cum dracu' deszăpezesc ăia de nu vezi pic de gheață pe plajele alea cu puicuțe rumenite. În locul lui a venit o vijelie care a burdușit orașul cu nămeți pe care nu i-a curățat nimeni, cu zilele, de ar fi crăpat schiorii de pe Valea Prahovei de invidie. A mai fost și un puci spontan al subordonaților din PSD, care, profitînd de lipsa șefului, i-au ejectat favoriții ce dădeau tîrcoale pe lîngă butoiul cu funcții grase promise de Mazăre. Iar din panoul cu vaporul a rămas, după cum vedeți, doar bățul: inscripția cu numele primarului s-a uscat și ea de dorul lui și, evident, dusă a fost.

Primarian Vanghelie

Primăria din Cîmpia Turzii bate cîmpii

PRIMĂRIA
MUNICIPIULUI CAMPIA TURZII
DACĂ NE PASĂ,ŞI AVEM ÎN VIAŢĂ ASPIRAŢII
E BINE SĂ NE REAMINTIM :
- Toate culturile mari au sporit libertatea lumii.
- Demnitatea este mantia unui profil integru.
- Dragostea este un imn fără sfârşit şi nu este repartizată pe vârste.
- Dragostea este o terapie a sufletelor, iar raţiunea ei este înţelegerea.

Se vede cînd un primar mai și citește, cînd e preocupat de „marile culturi", altele decît alea din cîmp. Poate să le dea pensionarilor un sfat bun, ca să mai uite de foame, preocupați să înțeleagă ce-o fi vrut să zică primarele. Mai învață tinerii expresii noi, lucrate, bune să agațe cu ele fete. Ca să arate că și el e intelectual, ar fi cazul ca și Vanghelie să iasă în stradă cu niște citate din cărțile lui preferate, oracolele de adio din clasa a opta.

Alcool Edilic

De la viciu la serviciu

Extraordinar, monitoarele Hyundai existau înainte chiar de a se fi inventat PC-ul! Și, mai mult, avem dovada că, deși nu aveau hard-disk, ci cel mult un disc cu Gică Petrescu, oamenii tot petreceau cu ele și atunci nopți întregi. Viciul acesta, din ce în ce mai extins, mai ales printre informaticieni, a dus apoi la apariția altor componente moderne. Așa a apărut tastatura, pe care capul îți poate pica de somn, în zori, mult mai comod decît într-o farfurie cu ciorbă de burtă.

Mort de KiloBeat

Zevzec de Murfatlar

Eu, unul, apreciez gestul celor de la Murfatlar, care mă asigură că mă așteaptă la cabana Cioplea Mică, deși puteau foarte bine să încuie pe dinăuntru și să lase pitbull-ii să pască blajin prin bătătură. „Înapoi 486 km", zic ei, cît se poate de Sec, pe panoul ăsta de lîngă podgoriile dobrogene. Și bine ar zice dacă n-ar fi o mică problemă: o dată ce te-ai întors și ai luat la puricat cei 486 de km, șansele să ajungi unde ești așteptat, la cabana Cioplea Mică, prezintă unele anomalii, în sensul că în loc să crească, ele tot scad. Și scad, și scad, pe măsură ce scade și nivelul la care se află fundul Mării Negre, iar lupii și urșii au solzi, branhii și ochii incredibil de umezi.

Benny Branhill

Aberația de libertate

Securitatea îți dă călduri

După o așteptare de 14 ani, au apărut în sfîrșit chibriturile de securitate. Nu e vorba de chibrituri care să ajute securiștii să vă tortureze pe lumină, dacă îi enervați într-atît încît scot becul din lampă și vi-l sparg în cap. E vorba de acele chibrituri care vă sînt aprinse între degetele de la picioare, sau chiar acelea care vi se bagă pe sub unghii, fiind mai lungi decît cele obișnuite, oferind o siguranță deplină torționarului. Într-un cuvînt, niște chibrituri după care i s-ar aprinde călcîiele și lui Priboi.

Chibritney Spears

Isus vine. Vine și Maica Domnului

Sîntem agenția imobiliară „Lucifer & Cuscrii" și sîntem interesați de un schimb: oferim Sfîntul Pavel cu etaj (Sf. P.+1) contra două Maici, un Dumnezeu cu televizor alb-negru și Sfîntul Francisc fără apă curentă. De asemenea, Isus din Nazareth cu jacuzzi și interfon, schimb cu Iuda Iscarioteanul, plata în avans, numai euro în dolari, exclus țiganii și cîinii.

84.MAICA Domnului, 1/8, dec., 42 mp, ne/mob.; 250.95.70/ 0742.205.329

Maicăl Domnului

Din nou la cassă

Nebănuite sînt căile doamnei BCR

Una pe care a auzit-o recent Yasser ArAPAPS spunea ceva despre Ovidiu Muşetescu, guvernantul ăla cu mustaţă neagră şi amantă blondă. O.M.-ul a trimis, din partea Comisiei de Privatizare a BCR, o scrisoare BERD-ului în care zicea ceva despre Nicolae Dănilă, preşedintele BCR. În traducere liberă, „ceva"-ul ăsta ar însemna ca, după privatizarea BCR, N.&D. să rămînă şi director general, şi preşedintele Consiliului de Administraţie. Dorinţa aceasta a lui Muşetescu, dar mai ales a lui Dănilă, vine în contradicţie cu ceea ce ar dori BERD, şi anume separarea conducerii administrative de cea executivă. Pentru cei care au deschis mai tîrziu aparatele de numărat bani, facem următoarele precizări: 1) BERD este, alături de IFC , unul din posibilii cumpărători ai BCR; b) Florin Georgescu este unul din foarte posibilii candidaţi la preşedinţia CA-ului becerist; şi, suplimentar, III) doamna Dănilă este de loc din Tărtăşeşti (de unde îşi extrage originea Adrian Năstase) şi, în plus, doamna Nicolae Dănilă auditează participaţiile BCR la Bucharest Financial Plaza, fosta clădire a Bancorex de pe Calea Victoriei. Ca să vezi ce îţi pot auzi urechile atunci cînd nu eşti atent!

C-un lacăt toţi sîntem datori

Domnul coleg Biroul de Investigaţii nu se va supăra, sper, dacă Yasser ArAPAPS va aduce, acum şi aici, o completare la ancheta din pagina 3 despre Ioan Melinescu, şeful Oficiului Naţional de Prevenire şi Combatere a Spălării Banilor. Completarea se referă la una din spaimele lui I.M.: scurgerile de informaţii. I.M. este îngrozit că cineva ar putea pătrunde în Oficiu prin efracţie. După asemenea evenimente (în general, fabricate), I.M. produce imediat „schimbări verbale" la Regulamentul de ordine interioară. În ce constau aceste „schimbări verbale" (expresia îi aparţine lui I.M.) e greu ca o minte la locul ei să îşi poată închipui. Cea mai spectaculoasă schimbare verbală a fostului miliţian Melinescu a fost atunci cînd uşa de acces în Oficiu, securizată prin sistem de cartele magnetice, a fost dotată suplimentar cu un lacăt. Da, aţi citit bine: o uşă securizată magnetic a fost prevăzută cu un banal lacăt!

Ne îmbătăm cu apă WC

Avem o veste deosebit de bună pentru braşovenii care suferă din cauza faptului că pe timp de iarnă nu există lanuri de porumb. Consiliul Local Braşov a hotărît să investească 2,2 miliarde de lei pentru construirea unei bude publice în cartierul Astra. Suma necesară investiţiei a secătuit bugetul Strategiei de Dezvoltare a Braşovului, ceea ce înseamnă că edilii braşoveni au ajuns în sfîrşit la o concluzie de bun simţ: dacă tot nu reuşesc să pună oraşul pe picioare, atunci măcar să-l aşeze pe vine.

Yasser ArAPAPS

Ce mare scrofală!

Pentru a ne încadra şi mai bine în legislaţia europeană, parlamentarii au lansat pe piaţă o serie de reglementări cu privire la actele sexuale dintre animale în gospodării. Una din aceste reglementări spune că vierii trebuie să fie plimbaţi cîteva ore prin gospodării, iar după consumarea actului sexual au nevoie de o copaie cu apă în care să se spele. Sîntem surprinşi că legea nu le solicită ţăranilor să aibă grijă şi de scroafe şi să le ofere prezervative, pentru cazul în care vierii o fac doar pentru plăcere şi nu vor să-şi asume vreo responsabilitate.

Porţile de Vier

Patru proiecte cultural-financiare pentru patru fixaţii Tîmpe

Masivul Tîmpa de peste Braşov a devenit, de mai bine de doi ani, obsesia politicienilor cu gînduri de nemurire. Bietul munte este supus periodic unor agresiuni faraonice, cînd pesediste, cînd liberale, altfel înspăimîntătoare pentru orice turist echilibrat şi apolitic.

Proiectul 1

Startul a fost dat, desigur, de partidul lider în proiecte măreţe de dezvoltare şi multilateral-dezvoltare. Liderul social-democraţiei tîmpe, deputatul Constantin Niţă, a găsit că găurirea muntelui, în scop de tunel, este cea mai bună soluţie pentru îmbunătăţirea vieţii braşovenilor şi a vizitatorilor. Proiectul pesedist era cît pe ce să vadă luminiţa de la capătul tunelului şi să obţină finanţare de la Consiliul Local şi de la cel Judeţean. S-a constatat însă că gaura care s-ar face în buget ar fi la fel de mare precum cea din munte, şi s-a trecut la idei mai coerente.

Proiectul 2

Ideile mai coerente au fost inaugurate de un plan de transformare a muntelui în Los Angeles. Ideea percutantă a venit, cum altfel, tot din partea unui pesedist, viceprimarul Ioan Ioniţă. Proaspăt revenit din America, el are revelaţia că Tîmpa ascunde un munte de bani. Adică ar putea fi acoperit cu case de vacanţă, hoteluri şi restaurante, aşa cum a văzut el pe la Hollywood. Bine că omul nu s-a inspirat din ce-a văzut în locuri mai exotice, că atunci ar fi venit cu ideea amenajării unei plaje cu corali fix în vîrful muntelui.

Proiectul 3

Liberalii rîd de ideile PSD-ului, dar nu se lasă mai prejos. Senatorul PNL Nicolae Vlad Popa considera că mult mai nimerit ar fi să se trîntească în vîrful Tîmpei un clopot uriaş, ca simbol al luptei anticomuniste. Nici măcar colegii de partid nu-l iau în serios şi consideră că atît clopotul proiectat, cît şi gînditorul ideii au limbile exagerat de slobode.

Proiectul 4

Ultimul proiect, de altfel cu şanse mari de a fi pus în aplicare, aparţine preşedintelui Consiliului Judeţean, liberalul Aristotel Căncescu. Scopul său în viaţă este de a împopoţona Tîmpa cu o cruce înaltă de 30 de metri. Baza ar avea un diametru

de 16 metri şi pe ea ar trebui înfiptă, înconjurînd crucea, o hidoşenie cu ţepi, înaltă de vreo 15 metri. Proiectul aristotelian i-a înspăimîntat pe cei de la Direcţia locală pentru Cultură, care l-au trimis pe iniţiator la plimbare, cu sfatul să-şi ducă crucea cum i-o fi pohta, dar pe alţi versanţi. Însă paşii l-au purtat tocmai la prietenul de la PSD Răzvan Theodorescu, fin om de cultură şi ministru. Aflat în imposibilitatea unei reacţii de ordin estetic, cum ar fi ridicarea părului din cap, Theodorescu s-a declarat încîntat de idee şi a avizat măgăoaia. Merită redată aprecierea unui angajat al Direcţiei de Cultură: „Tîmpa nu va mai avea vîrf, ci o oribilitate cu ţepi şi cruce". E, dar nu-i asta o problemă, turismul nostru e obişnuit şi cu ţepele, şi cu crucile.

Tac'su pe valoarea adăugată

Mai mulţi ca prefecţii

Ultimul prefect păpuşărit de Solcanu la Iaşi, Avarvarei, nu mai rezistă cu nervii, din motive greu de enumerat, şi stă cu semnătura deasupra demisiei. Oficial, Avarvarei şi Solcanu „no comment"-ează. Neoficial (dar cît se poate de real), cel mai supărat e Rusu Banu, fostul prefect. Acesta nu e în cărţi şi semnele, nu neapărat cele de carte, sînt rău prevestitoare pentru el. Banu e devansat în cursa dementă pentru preluarea funcţiei de Gabriel Surdu, Maricel Popa şi Haralambie Irimia. Primul e fratele fostului agrarian Victor Surdu, e capul de pod al Lukoil în Moldova şi mai e şi şeful Asociaţiei Judeţene a Vînătorilor şi Pescarilor Sportivi. Al doilea are, ca atu, Tele M – post de televiziune de partid, finanţat de un pesedist local (vezi *Canalul Mass-Midia – Năvodari)* şi asociat cu Prim(itre)a TV. Tot al doilea mai are, printre competenţe, şi calitatea că cotizează. Al treilea este patron peste afaceri cu pui şi porci şi reprezintă APAPS-ul în biznisurile granguri-lor locali. Grea misie pentru nea Solcanu, care va trebui să aleagă un prefect nou după o regulă de 3 deloc simplă, care se rezolvă numai pe baza teoriei sumelor mari.

Tom şi Jderii

Vino în centru. La hotelul din colţ

P

Hotelul Howard Johnson Grand Plaza din Bucureşti şi agenţia Tempo Advertising au demarat campania de lansare „Vino în centru", anunţînd deschiderea primei proprietăţi a lanţului internaţional Howard Johnson în România. Complet renovat, hotelul – fost Dorobanţi – se află în zona Piaţa Romană şi se adresează oamenilor de afaceri prin lux: mobilă franţuzească, un restaurant contemporan, un restaurant japonez, două baruri, un club de fitness şi o parcare subterană cu două etaje. Vino aşadar în centru. Vei fi în centrul preocupării noastre.

Nou plan de bătaie la UGIR: bătaie cu Ioşca şi cu Gigi

UGIR-1903 a împlinit săptămîna trecută 101 ani de la înfiinţare, o sumă frumoasă care trebuia marcată cumva. Aveţi mai jos două imagini de la „Recepţia industriaşilor" organizată cu acest prilej. În prima imagine, îl puteţi vedea pe Dan Iosif, industriaşul ale cărui performanţe în materie de biznis au fost consemnate şi în revista noastră, la categoria *Emil Bobu*, cu ocazia cugetării „Această sumă a fost avansată, în baza studiului de fezabilitate al afacerii, de toţi acţionarii care au înfiinţat o persoană fizică nouă". În cea de-a doua imagine, în dreapta burţii lui Ovidiu Tender, cititorii cu ochii încă neînvineţiţi îl pot vedea pe industriaşul Gigi Becali, preşedintele asociaţiei UGER din Pipera.

Ioşca cu puii de aur

Ori la bal, ori în Nepal

Frumoasă țară avem! Asta crezi după ce stai puțin la Moscova, doar ca să vezi cum gândește cine a stat „cinci ani la ruși“ (nu dau nume, persoană importantă, becher). Dar, mai ales, să vezi cum îți e când ajungi în India.

Ia încercați să vă imaginați un Ferentari gigantic, puteți? Buun! Atunci multiplicați-l cu 100 și o să obțineți o infimă părticică din India. Asemănarea între ei și „brazilienii“ noștri este atât de mare, încât suntem mirați că nu auzim la tot pasul „mânca-ți-aș socares“, ce să mai comentez! Țigănie rai, rai care e rai, caravanserai, ce mișto! Și la ei, ca la noi. Ăia care au bani stau în cartiere de lux, cu SPP-iști de-ai lor la poartă, mașini luxoase etc., iar cei care n-au, trăiesc într-o mizerie cruntă. Asta nu e noutate nici pentru indieni, nici pentru români.

Așa că ne înălțăm puțin spiritual, ca să aterizăm în Nepal, unde constatăm că toți intelectualii sunt de stânga, iar Partidul Comunist Nepalez are un statut cum numai un partid comunist poate să aibă, total stupid, nedorind decât să îl dea pe rege jos, dar apelând din greu la religie, pentru a uniformiza castele. Și, surpriză, conducătorii lor sunt evrei pe bune, deși prin partea asta a lumii sunt foarte puțini.

O să trec repede la Singapore, ca să și ajungem la zi cu jurnalul de călătorie. Frumos, nenicăăăă! Oraș de oraș, răsărit în mijlocul unei grădini botanice, plin de orhidee cu nume de regi, președinți și VIP-uri, toți care au vizitat vreodată locul. Orgoliul ne e măcinat rapid. Nu se poate să nu fi trecut vreodată Nea Nicu sau Coana Leana să își fi lăsat semnătura p-aici. Dar, din păcate, găsim doar numele fostului prim-ministru al Ungariei (Gyula Horn), cu numele și floarea lui, ca să ne gâdile puțin mândria, asta dacă luăm în considerație faptul că multă lume crede că Bucureștiul este în Ungaria.

– Domnule Năstase, faceți repede o vizită în Singapore, e rost de dat nume la floare importantă, orhidee, și de rămas în istorie, e drept, în istoria Singapore-ului, dar, decât deloc *(sic)!* Nu de alta, dar pleacă Buni' pe blat, fără să îți ceară voie, și nu se dă decât la unu' dintr-o țară, nu e loc de doi. Și să mai știți, domnule prim-ministru, că în toate hărțile Europei din Singapore, România este singura ocolită, spre deosebire de Bulgaria care stă țanțoș acolo! Aducem dovada acasă. Și ne pare rău de tot, că toți singaporezii ne vorbesc de Nadia, Hagi și Mutu, nicidecum de Stoicicov.

Hai să vedem săptămâna viitoare cum e și în Australia; până atunci, vă dorim iarnă ușoară și tranziție plăcută!

Dan CHIȘU

Sorine, vezi insula aia cu un palmier? Ei, cînd eram eu ghid francez am fost invitat pe gratis la un chef de canibali. Am prins o tipă mișto, fata șefului de trib, și i-am cerut mîna. Taică-su' se temea că rămîne fată bătrînă și ațoasă, așa că a scos maceta și mi-a dat mîna fiicei lui și o bucățică din pulpă. I-am lăsat șpagă tot grupul de nemți cu care eram.

Plecat în Ocolul Pământului în 80 de zile în jurul lui Sorin Marin, Dan Chișu este măcinat de o întrebare: „Mergînd în sens invers sensului de rotație al planetei, cîștig o zi din viață sau pierd o zi la diurnă?“

Manual pentru organizare vizită oficială. Ediție lărgită PSD

Studiu de caz și necaz.
Domnul prim-ministru, de exemplu Adrian Năstase, urmează să efectueze o vizită oficială de lucru la, de exemplu, Giurgiu. Să zicem că deplasarea are loc în 28 ianuarie 2004 și mai cuprinde o inaugurare a bazinului de înot de la Școala Generală 8. Iată cum trebuie procedat.
Șeful Inspectoratului Școlar Județean trebuie să anunțe cu cinci zile înainte pe toți directorii celor șase licee și nouă școli generale că a sosit momentul să-și dovedească atașamentul față de țară, guvern, premier și partidul din care fac parte. Directorii trebuie să mobilizeze câte 20 de elevi, însoțiți obligatoriu de una bucată părinte, pentru a-i crea o atmosferă caldă, tovărășească domnului prim-ministru. De exemplu, tot Adrian Năstase. Dacă se observă că locul de desfășurare a evenimentului este prea mic, adică de numai 200 de locuri, se va reveni asupra directivei. Cu o zi înaintea vizitei, dar nu mai târziu, directorilor li se va aduce la cunoștință inconvenientul. Și li se va comunica noua situație: prezența directorilor va fi obligatorie, împreună cu câte trei profesori și 12 elevi. Din motive de eficiență, elevii de la licee vor fi selectați numai dintre cei aflați în clasa a 12-a, cu drept de vot la toamnă – când își vor putea dovedi și la urne fericirea de a fi stat alături de domnul premier înainte să emigreze.

Liceenii rock&controll

În orașul Piatra Neamț, bugetul nu are un sfanț

În orașul PSD-ului Piatra Neamț treburile merg perfect. Primarul PSD Rotaru conduce cu destoinicie și sîrguință destinele piatră-nemțenilor, iar viața tuturor este roz. Cel puțin așa apare în presa locală, în cele 4 cotidiene și în foaia oficială, *Informația Primăriei.* De asemenea, la televiziunile locale puricii de pe ecran sînt tot roz. Culoarea asta ce dă senzația de sănătate e bine întreținută de sumele care vin ca publicitate lunar de la Primărie. Dar, atenție, nu direct de la primărie, ci de la cele patru societăți unde este acționar Consiliul Local. Ca să vezi, aceste societăți au și ele datorii la stat, de te și miri cum își permit să își facă publicitate. Transurban datorează 8 miliarde de lei, Urban SA – vreo 5 miliarde, Publiserv SA – 2,5 miliarde, iar Salubritas tre' să dea 4 miliarde. O parte din societăți au monopol în oraș, nu există concurență, astfel că iar te întrebi de ce oare cheltuie cu publicitatea. Cam fiecare ziar local primește în jur de 200 de milioane de lei lunar publicitate. Cu cît mai primește foaia oficială, ca să existe, cu cît mai primesc și televiziunile, se sare bine de miliard. Dar dacă ăsta-i prețul ca viața să pară roz, ce să faci?

Urbanii vorbesc

Ce căuta România în lume?

– ştiri din presa străină de la ei –

Că România este pentru politicianul român un fel de nevastă bogată și proastă pe care o scoate în lume, știați. Că masculul nostru guvernamental bagă în curul ei rujuri publicitare și rimeluri piariste atunci cînd are de gînd să iasă cu ea pe la vreun summit, iar știați. Ce nu știați, însă, e ce cred cu adevărat toți străinii ăștia despre frumoasa și pudrata noastră Românie și ce părere își fac despre ea, prin presa lor serioasă, alde coana Franța, tante Germania sau îngîmfatele alea de State.

Niște români de-ai noștri, deștepți și răbdători, de la Institutul pentru Studiul Comunicării (Com In) și revista ***Cadran politic,*** s-au apucat să analizeze cantitatea de fond de ten million dollars de pe fața țărișoarei noastre, comparativ cu Bulgaria și Ungaria, fandositele astea provinciale cu care ne place să ne comparăm mai mereu.

Franțuzitele de ***Le Nouvel Observateur, Le Monde, Courrier International*** și ***Le Figaro*** ne văd într-o lumină destul de nasoală (între 39% și 69% din articole), cea mai mare parte a materialelor avînd ca subiecte chestiuni d-astea de care ne-am cam plictisit, gen rromi, emigrație, trafic de carne vie etc. Bulgaria este mult mai răsfățată de către presa franceză, căci majoritatea subiectelor sînt din zona lui „știați că"; bulgarii fac cel mai mișto bulion ori cel mai mare dovleac a fost recoltat lîngă Plovdiv. Oricum, vreo 60% din veștile cu bulgari sînt neutre din punct de vedere politic.

Surioara noastră de sorginte latină nu ne răsfață pe cît ne-am fi așteptat și ***L'Unità,*** de exemplu, are 100% știri nasoale despre România. Iar la capitolul „Sport" tot în urma bulgarilor stăm, deși n-am auzit de nici un fotbalist bulgar care să se compare cu Chivătu al nostru de la A.S Romăta. Adicătă, fraților, nici măcar unde ne credeam mai tari ca bulgăroii nu sîntem.

La nemțălăi și ingliși, de la ***Frankfürter Allgemeine*** și pînă la ***Times,*** procentul de alunițe de pe imaginea muierii noastre naționale este sensibil mai mic decît cel de coșuri, fapt destul de aiurea în contextul în care ungurii sînt de-a dreptul răsfățați cu procente de interes, vizibilitate și apreciere care merg pînă la 60%. La film, însă, sîntem cei mai tari, pentru că cel puțin britanicii ne laudă mult peste ceilalți, în materie de creștere a producției de peliculă la hectar. O fi de la DVD-urile alea sătești ale lui Răzvan Theodorescu.

Cele mai tari chestii le găsim însă în monitorizarea presei americane unde, cel puțin în ***New York Times*** și în ***Wall Street Journal,*** Adrian Năstase și Ion Iliescu sînt menționați cu un procent de 0%. Știrile pozitive despre România sînt legate mai ales de statul ingineresc de dinainte de '89, în sensul că Ceașcă e pus la originea școlii românești de IT, a doua din lume după cea indiană. Iar aici, nenicule, bulgarii sînt undeva departe, iar ungurii nici nu mișcă mouse-ul.

Andreea Rompresca

Ne batem UE în cap

Cică românii cheltuie pe taxiuri de două ori mai mult decît cetățenii din UE. Probabil din cauza faptului că cetățenii din UE au mai multe mașini personale. Raportul se află însă în schimbare, avînd în vedere că și noi avem din ce în ce mai multe mașini personale, multe dintre ele aparținînd cetățenilor din UE.

Moștenirea familiei Cornu-nburg

Cel mai bogat om al planetei, domnul Bill Gates de la uzinele Microsoft, a decis că moștenirea sa va fi împărțită astfel: *46 de miliarde* dolari vor fi donați pentru acțiuni caritabile, iar restul de numai *10 milioane* de dolari, cît ar mai rămîne din uriașa sa avere – copiilor. Ei bine, cînd auzim asta, ne gîndim și noi la domnul Năstase, cel mai bogat premier român al planetei, și îl rugăm ca, la finalul mandatului, cînd se va pune problema moștenirii, să procedeze, dacă nu întocmai, atunci măcar pe invers decît a făcut cel mai bogat om al planetei: să-și ia cu el averea de miliarde de dolari, dar să lase măcar 10 milioane de dolari nenorocitei ăsteia de România, copilul rupt în cur al PSD-ului.

Cimitirul Bellu-sconi

Săptămîna străinilor

● Canibalul neamț a fost condamnat la doar opt ani de închisoare pentru că legislația nu era pregătită pentru un astfel de caz. Pedeapsa atît de redusă demonstrează ceea ce canibalul știa foarte bine: oamenii sînt buni! ● În Spania se va vinde, cu ocazia unei sărbători muzicale, un fir de păr de-al lui John Lennon primit cadou de un fan chiar de la cîntăreț. Din păcate, un singur cumpărător va fi fericit după licitație. Alta ar fi fost situația dacă s-ar fi despicat firul de păr în patru! ● Norvegienii sînt cei mai mari consumatori de deodorante solide. Normal, la clima din zonă, mai bine dai cu un deodorant solid decît cu apă solidă! ● Cercetătorii germani au constatat că jonglerii de circ, dar și cei amatori, beneficiază de o creștere a materiei cenușii datorită stimulilor vizuali care afectează structura creierului. Partea proastă e că, dacă nu mai practică jongleria, în trei luni creierul lor scade. Așa că sînt „condamnați“ să nu se lase de jonglerie dacă vor să aibă creierul baban. Probabil că acest fenomen cerebral e valabil și la cei care practică jonglerii financiare și care pur și simplu nu se lasă de ele! ● Un rus și-a amenajat un club aidoma unei pușcării, cu șobolani sub podeaua transparentă, cu gratii și percheziții corporale la intrare și gardieni care patrulează în jurul clădirii, pe lîngă gardurile de sîrmă ghimpată. Cu tot aspectul înspăimîntător, clubul are un succes extraordinar. Semn că pedepsele cu pușcăria sînt mai atractive dacă ți le dai tu însuți și mai și plătești pentru ele!

AgenCIA de presă

DUPĂ CE MOR, MOȘTENIȚI FIECARE 10 MILIOANE DE DOLARI. DE CE ĂȘA DE PUȚIN? SIMPLU: VOI SUNTEȚI COPIII LUI BILL GATES, NU AI LUI ADRIAN NĂSTASE!

Răspunsuri la scrisori

Didina Plaiu (Alba Iulia): „Tata, de 23 August, scotea totdeauna steagul negru la poartă...“, ne scrieți, apoi ne povestiți ce pățea. Mai rar un așa tată! Dacă toți românii ar fi făcut ca el, poate altfel am fi arătat astăzi. Aveți dreptate să ne reproșați că ne ocupăm cam mult de „un sîn dezvelit, o aluniță operată, o bîlbă“! Dar cititorii (unii dintre ei) vor și așa ceva. Ne străduim să mulțumim pe toată lumea.

Dănuț C. (Baia Mare): Ne scrii (printre altele): „Cine l-a inventat pe Tetelu ca personaj de revistă e Dumnezeul ziaristicii de umor din România! Și din Univers!“. I-am comunicat colegului meu care „l-a inventat“ pe Tetelu și el îți mulțumește pentru apreciere și te asigură că Tetelu nu e pur și simplu o invenție. El, Tetelu, a apărut prima dată în jurnalul lui Păvălache, cel adevărat. PSD-ul e plin de asemenea personaje, colegul meu spune că nu a făcut decît să adune cîteva trăsături la un loc și să le pună pe hîrtie. Eu cred că e modest!

Dr. Mihai Zamfir (București): „Din păcate, nu lasă bunul Dumnezeu o zi în care televiziunea să nu ne răsfețe cu cîte o mostră de hipocefalism. E drept că nici noi nu ar trebui s-o abordăm cu pretenții prea mari. Dar...“ În **dar**-ul dvs. e și răspunsul: oamenii deștepți își bat capul cu proștii, proștii niciodată cu oamenii deștepți.

Eugenia Gligor (Timișoara): Mulțumiri pentru poză!

Vasile Ghica (Tecuci): Mie aforismele mi-au plăcut, dar din păcate noi nu publicăm (v. pag. 2) decît „aforismele“ oamenilor politici.

Ioan Păcurar (Orașul Victoria, jud. Brașov): Nu aveam cum să-i aflăm pe toți securiștii deoarece, cel puțin pînă acum, ei nu doresc așa ceva. Și cum pîinea și cuțitul (adică dosarele) se află încă în mîna lor, am ciugulit ce a mai scăpat pe ici, pe colo. Dacă vă mai amintiți numele vreunui securist, îl trecem pe lista noastră cu plăcere. Vă așteptăm!

Ștefan AGOPIAN

Țiganii români își deschid cort în băncile din Elveția

După cum știți, în curînd se vor introduce vize pentru Turcia și, în schimb, se vor scoate cele pentru Elveția. Iată și prima scrisoare deschisă care ne-a sosit în redacție, e drept, prin geamul închis: „Haoleo, bafto la Hacademia lo Cațavencu! Sînt io, Vali... Silicon Vali din comuna Ghimpați. V-am sunat că să dea dracii-n ăia care a băgat vize pentru Turcia și le-a scos pe-alilantele pentru Elveția! Păi, ce carul meu să fac eu în Elveția? Că cînd mergeam la turci cu piranda mea Panasonica și cu puradeii ăi mici: Mecdonalt, Mecfiș, Mecciz, și cu ăla marele Bigmec Checiapu, mai aduceai o țoală dăn piele, o boarfă secănhend pe tine, un kil dă argint în stomac, un fervechi pă sub fuste, mergea biznisu'! Da' acuma, zi și matale, șefu', ce kilo meu s-aduc io dăn Elveția? Ciocolată Milka și Haidi? Haidi bre, fugi cu marmota de-acia, păi din ălea avem și-aici în Romania! Ceasuri? Cacu-m-aș în ele, și de-alea avem aici de furat o grămadă, e pline autobuzele de mîini mișto cu ceasuri! Ce să mai, ne-a omorît ăștia cu vizele lor! Păi, ce vrea acu', să ies în stradă să dau în cap la oameni? Că nici străzi ca lumea n-avem dracu' în țara asta, îți rupi mercedesu' păn ele!“.

Gitan Mercato

Coasa lux

– rubrică permisă doar cu acordul rudelor decedate –

Bine v-am găsit la o nouă ediție a rubricii noastre morbide. Citiți cele ce urmează cu sufletul la (sau chiar dincolo de) gură. După cum ați aflat, a mai căzut un elicopter. Nu-i chiar rău să ne mai pice cîte ceva din cer măcar o dată la cîteva luni, dacă tot nu putem cîștiga toți la LOTO. În așteptarea MIG-ului de martie, să ne alinăm puțin setea de morbid cu deputatul PSD de Vaslui Dumitru Buzatu. Care, văzîndu-i pe cei 7 oameni morți pe șoselele Moldovei la înzăpezeală, a dat următorul sfat: „oamenii blocați în nămeți ar trebui să mănînce zăpadă pentru a nu muri de sete“. Încă o dată, PSD-ul alege soluția care mulțumește cel mai puțin stomacul cetățeanului. De ce să mănînci zăpadă, cînd la sete îți poți devora un picior, o mînă, un copil care doarme pe bancheta din spate? Doar sîntem 90% apă.

Știrile de la ora chici

Marea crăpelniță parlamentară

La insistențele, evident repetate, ale lui Văcăroiu, legea declarării de către demnitari a cadourilor primite și-a mai pierdut din tărie, fiind diluată prin adăugarea cîtorva amendamente. Demnitarii nu mai sînt obligați să declare decorațiile, biroticele de maximum 50 de euro și „bunurile perisabile“, ca miei, curcani și tot ce are mai corespunzător județu' și e bun să le stea în gît. Ne imaginăm o declarație a Văcăroiului: „Suta de coco lipită pe frunte depășește 300 de euro, da' se trece la decorații; tăria are 40 de grade – deci decorație –, da' am dat-o înapoi pe bocanci; colegu' Micky a primit un pește geamantan și un pește șpagă; tot la animale un jaguar, cai putere, o cucuvea și cîrtițe pe la alții; Ponta, mecanic pasionat, și-a meșterit din pixuri și radiere (deci birotice), bucată cu bucată, o mîndrețe de merțan“. Legea e bună și pentru noi. Pînă se întoarce roata de cașcaval, putem deci să le umplem frigiderul cu carne.

Bovina comedie

Jurnalul lui Tetelu

Suspans, crimă, sinucideri, împuşcături, femei mortale. Sau nu? Un nou episod original din *Jurnalul lui Tetelu.* Viaţa e altceva! Lectură specială!

20.14 CE TRIST! ÎN TIMP CE MONTA NIŞTE SMARAGDE DIN AUR CA DECORAŢIUNI PE O PRIZĂ DIN SPATELE LA UN DULAP DIN BIROU LU ADELU, ELEGTRICIANU MAFIIEI, VAI, A MURIT ELECTRIFICAT ÎN CHINURI!! DEŞI SA ÎNCERCAT MENŢINEREA LUI ARTIFICIALĂ ÎN VIEAŢĂ, ÎNTRUN TÎRZIU, DIXTRUSĂ, FAMILIA A SOLICITAT DECONECTAREA LUI DE LA APARATE (O VEIOZĂ, UN BEC DE 100 DE WOLŢI ŞI UN RADIO). ÎN SEMN DE RECUNOŞTINŢE, FAMILIA ELECTRIFICATULUI VA PRIMI CURENT GRATUIT TOATĂ VIAŢA, ŞI CHEAR ŞI DUPĂ MOARTE!!!!

9.14 MEAM LOAT UN HAMZTER. ÎI DAU NUMAI CARNE, CĂ VREAU SĂL ÎNRĂESC! (AJ VREA SĂL ÎNVĂŢ ŞI SĂ NJURE). (CHEAR: EGXISTĂ LUPTE DE HAMZTERI?? AJ VREA SĂ ORGANIZEZ UN CAMPIONAT MONDIAL DE LUPTE DE HAMZTERI!)

12.00 DOMLE CUM TRECE VREMEA!!! MAI DEVREME ERA DOIŞPE FĂRĂ UN SFERT ŞI ACUM E DOIŞPE!!! CÎCAT! NICI TIMPUL NU MAI E CE A FOST!! (ÎN TRECUT).

15.30 MĂ TOT ÂNTREB ŞI NU REUŞESC SĂMI ADUC AMINTE: CARE IESTE POETUL CARE A INVENTAT CELEBRELE VERSUURI: „O, LABĂ TRISTĂ, PLINĂ DE UMOR!" ???

19.20 ALCEVA CE MĂ MĂCINEAZĂ: CÎCATUL DE PEŞTE MIROASE? (ÎN APĂ). ŞI VITE ÂNCĂ O CHESTIUNE PE CARE NO ŞTIU, DEŞI NU ŞTIU: PEŞTIII TRAG BĂŞINI? (ÎN APĂ.).

22.10 RUGĂCIUNEA. DOAMNE, AJ VREA SĂ INVENTEZ PREZERVATIVUL CU DOUĂ CAPETE, CA METROUL!!!

Munca cu cartea

Tratat de destrămare

Nu am fost printre fanii poeziei lui Leonid Dimov şi nici nu am avut lecturi sistematice în acest sens, poetul fiindu-mi cunoscut mai ales prin referinţele lui Şerban Foarţă. Îl receptam ca pe un scriitor insular şi pitoresc, cu un univers poetic personalizat şi avînd locul lui clar în poezia contemporană. Asta explică de ce am deschis cu o curiozitate temperată volumul său de epistole de dragoste*, să văd ce e dincolo de eticheta sa din istoria literaturii. Şi surpriza a fost foarte mare. Ca om care a scris şi el bilete de amor (şi cine n-a scris?), mă aşteptam să regăsesc cîteva motive şi formule între care să plutească un text vag şi universal seducător. Am găsit şi ceea ce mă aşteptam să găsesc, dar dincolo de ele a stat surpriza mea, dincolo de declaraţiile normale, înfocate şi absolute. Există în scrisorile de dragoste ale lui Dimov un întreg roman autobiografic, un bildungsroman, în slujba căruia este pusă o extraordinară capacitate de autoobservaţie, o meticuloasă inventariere de stări sufleteşti, de nuanţe. Scene cotidiene, consideraţii despre literatură şi creaţie se topesc în scrisori de dragoste vibrante şi şocante. Deşi sînt texte scrise într-un interval considerabil de timp (1943-1954), există o continuitate aproape neîntreruptă în aceste scrisori, astfel încît dacă, experimental, s-ar renunţa la formulele de început şi de încheiere, am avea un text unitar pe care l-am putea citi şi ca pe un impresionant tratat de descompunere scris patetic, dar subminat de ironie.

După ce am citit textele epistolare, am parcurs şi consistentul studiu introductiv al lui Corin Braga peste care, în mod clar, nu se va putea trece atunci cînd se va discuta despre Dimov. Iar scrisorile sale recent apărute sînt semn categoric că există un nou subiect de discuţie literară.

Ioan T. MORAR

*** Leonid Dimov, *Scrisori de dragoste, 1943-1954,* ediţie îngrijită, studiu introductiv, biobibliografie, notă asupra ediţiei şi note de Corin Braga, Polirom, 2003.**

Poeme-n poză

Dacă vrei să afli cum era ţărişoara noastră cînd era bunica fată, faci aşa: mergi pe Calea Victoriei dinspre Cheiul Gîrlii către Palatul Telefoanelor, treci de răspîntia cu Bulevardul Elisabeta, laşi pe mîna stîngă Cercul Militar şi, la Capşa, coteşti uşurel dreapta, pe Edgar Quinet, stradela care dă în Academiei şi, mai departe, se varsă în fosta Piaţă Brătianu. Da' nu trebuie să te ostenească pînă-n Piaţă… Intri frumuşel la Cărtureşti, şi-ţi iei un album cu fotografii*. Nu costă deloc puţin, dar se merită. Cu el sub braţ, poţi să intri într-o cafenea, să te aşezi la o mescioară, să-l scoţi grijuliu din ţiplă şi – după ce ai comandat un şvarţ, un ţap de bere, mă rog, ceva acolo – să răsfoieşti în tihnă, zăbovind pe îndelete asupra fiecărei pagini. Tii, cîte minunăţii sepia şi alb-negru! Cu desfătare şi mirare, dar şi cu destulă obidă, descoperi că ţara noastră interbelică nu seamănă deloc, da' dăloc, monşer, cu ţara asta de acum. Ţăranul era parcă mai ţăran decît ţărănoii proletarizaţi din ziua de azi; tîrgurile şi oraşelele de provincie erau bine aşezate; locurile de vilegiatură respirau linişte şi curăţenie; iar Capitala (off, arză-l focul Bucureşti!) arăta, în centru, ca orice metropolă normală şi europeană. Sigur, ştii (dacă nu ştii, afli din textele ce însoţesc albumul): România Mare n-a fost decît o scurtă iluzie; corupţie şi abuzuri existau şi atunci; la PIB pe capul bietului locuitor, tot în coada listei eram; pe la sate şi în mahalale era glodul cît casa, sărăcie mare, boli endemice, mortalitate infantilă etc., etc. Albumul, însă, decupează doar fotogramele frumoase din filmul unei realităţi pline de contraste, atunci ca şi acum. Şi bine face. Pricepi astfel mai bine halul în care ne-au adus 45 de ani de crunt bolşevism, urmaţi de 14 ani de bezmetică tranziţie… Pentru o vreme, privirea mai zăboveşte pe o filă: o poză mare, cît toată pagina 65, cu Lipscanii, într-o zi, se pare, obişnuită. Ieşind în frigul de fevruar, o iei într-acolo. Mergînd pe Academiei către Banca Mare, treci de blocul rotund al Societăţii „Adriatica" şi de fostul sediu al băncii Marmorosch, sfîrşind prin a nimeri, da, tot în Lipscani. Şi, fulgerat, îţi spui: Nu se poate! Zău, chiar nu se poate! Să ne întoarcem în frumoasa ficţiune care a fost cîndva realitatea interbelică, ştim, nu mai e posibil. Da' să tolerăm la nesfîrşit mizeria, nepăsarea, nesimţirea şi mîrlănia, doamnelor şi domnilor, devine inadmisibil. Mai ales cînd modelul îţi stă în faţă, transpus impecabil de pe peliculă.

Uite că, uneori, e bună la ceva şi o carte. O recomandăm călduros nu numai avizaţilor, ci şi celor care încă mai cred că România a început de la preşedintele Iliescu, premierul Năstase, prefectul Grecea şi primarul Vanghelie.

Viorel MOŢOC

*** Matei Cazacu, *România interbelică/Interbellum Romania,* NOI Media Print, 2003.**

Cronica pe lîngă teatre

O viaţă de om pe înţelesul animalelor

Dumnezeu e o doamnă, aparent înaltă, aparent blondă. Autoarea e şi ea o doamnă, şi nu e înaltă. Regizoarea e tot o doamnă, şi nu e blondă. Omul a dispărut de pe pămînt cam de mult, şi Moartea e un domn. Însă animalele au supravieţuit, doar ele au supravieţuit, şi tapirul ar dori să vadă un spectacol* de teatru cu o viaţă simplă de om. Fără sex, ca data trecută, fiindcă noua lui iubită, căprioara, nu suportă sexul sau îl suportă foarte greu. Doamna Dumnezeu le face pe plac animalelor, în definitiv, ea este o doamnă, şi animalele se aşază comod pe o canapea, şi prin faţa lor începe să curgă simpla, violenta, stupida, complexa(ta) viaţă a lui Helge. Helge este rodul cîtorva partide de sex dintre Helga şi Helmuth – căprioarei nu i-a fost uşor să privească asta. Singura fiinţă care l-a iubit pe Helge a fost Frica. Frica l-a însoţit la tot pasul pe Helge: cînd şi-a ucis tatăl, cînd se masturba, cînd făcea sex cu pisicile, cînd a simţit, la un moment dat, că se îndrăgosteşte. Animalele se mai şi plictiseau privind la acest jalnic spectacol de om. Noroc cu domnul Moarte care, din cînd în cînd, îşi lua inima în dinţi şi cînta. *Live.* Helga rîdea zgomotos cu degetele într-o priză. Frica lui Helge fuma şi era foarte naturală. Aşa a ajuns Helge să îmbătrînească, spre dezgustul unei asistente medicale. Dacă nu ar fi fost doamna Dumnezeu, domnul Moarte i-ar fi făcut de mult felul lui Helge, fiindcă viaţa lui era una jalnică, nici măcar animalele nu şi-ar fi dorit aşa ceva.

Viaţa lui Helge (Helges Leben) este scrisă de o femeie (Sibylle Berg), îţi dai seama de asta imediat. Dar ce fel de femeie, te întrebi, şi nu trebuie să cauţi mult ca să afli răspunsul, chit că el este în germană. *Doamna Berg s-a născut, cu puţin timp în urmă, în Weimar. Da, ea a vrut dintotdeauna să scrie. Da, ea s-a mutat cu plăcere în Elveţia, în urmă cu cinci ani. Nu, nu găseşte limba ciudată şi nici oamenii mic-burghezi. Nu, doamna Berg nu are depresii. Nu, nu a avut loc nici o tentativă de sinucidere. (Şi ce sînt atunci tăieturile acelea lungi de pe braţ? Oh, asta a fost un accident de bicicletă!) Da, ea a bătut deja cîţiva ziarişti. Da, ea găseşte lumea puţin tristă. Nu, doamna Berg nu îi înţelege pe optimişti. Nu, doamna Berg nu îşi regizează piesele. Da, şi dumneavoastră la fel, multe mulţumiri pentru această discuţie.*

P.S. Da, recunosc, aşteptam de mult o doamnă care să-şi ia în serios rolul de Dumnezeu. Şi, da, mi-a plăcut spectacolul.

Iulian TĂNASE

*** *Viaţa lui Helge,* traducere de Victor Scoradeţ, regia Theo Herghelegiu, cu: Daniel Popa, Oana Tudor, Dana Voicu, Raluca Botez. Teatrul Act.**

Show biz da' culţi

Monitor cultural

● N-au trecut nici două săptămîni de cînd dl. Ion Iliescu deplîngea soarta culturii române şi iată că *Observator cultural* (nr. 205) îşi propune ca timp de un an să monitorizeze cum cheltuieşte MCC banii publici care îi sînt încredinţaţi. Asta după ce a aflat (în mare) cum s-au cheltuit aceşti bani anul trecut: finanţare cărţi de literatură română – 21,7 miliarde; sărbătorirea a 85 de ani de la Unirea de la 1 decembrie 1918 – aproape 70 de miliarde; pentru revistele culturale numai 7,3 miliarde; 8 miliarde pentru Festivalul internaţional de muzică uşoară „Cerbul de Aur" (şi muzica uşoară e cultură, nu-i aşa?); 3 miliarde pentru Aşezămîntul sociocaritativ „Providenţa" de la Iaşi; 2 miliarde pentru Festivalul internaţional al cîntecului pentru copii „Steaua de Aur"; 1,5 miliarde pentru „organizarea unui concurs de soluţii în vederea stabilirii amplasamentului şi întocmirii documentelor tehnico-economice pentru reamplasarea fostului Monument al eroilor comunişti (cel din Parcul Carol, care putea fi lăsat bine mersi la locul lui, măcar ca să nu uităm complet ce ne-au făcut „eroii comunişti"). Toate cifrele au fost preluate din articolul semnat de Ion Bogdan Lefter, „Cultură, mentalităţi, democraţie: o miză pe termen lung" (acelaşi *Observator cultural)*. Iniţiativa revistei e mai mult decît binevenită, cu toate că nu cred că actualei Puteri îi pasă de vreo monitorizare. **(Şt. A.)**

● Se tot discută despre starea proastă a filmului românesc şi în aceste discuţii ba se spune că nu ne putem pune cu alte cinematografii care sînt puternice, ba că nu avem creatori de film capabili să spună ceva nou şi, desigur, de fiecare dată se spune că nu sînt bani. Şi, totuşi, mai există cîteva soluţii şi, din cînd în cînd, se găsesc bani pentru producţia autohtonă. De pildă, după cum am aflat dintr-un fax de protest, „între ianuarie 2002 – decembrie 2002, la comanda Televiziunii Naţionale, Europolis Film a realizat serialul *Hacker,* compus din 6 episoade a cîte 52 de minute, după un scenariu de Cristi Puiu şi Răzvan Rădulescu, regia Alexandra Gulea şi Stere Gulea, director de imagine şi producător executiv: Thomas Ciulei". Distribuţia filmului este una reprezentativă şi pentru generaţiile actorilor consacraţi (Victor Rebengiuc şi Răzvan Vasilescu, printre alţii) şi pentru cei aflaţi la debut sau imediat după. Ar trebui să spunem: aplauze, deci, se poate! Dar nu e aşa. Acest serial a trecut aproape neobservat pe la TVR, „beneficiind" de o publicitate aproape invizibilă. Totuşi, era vorba de un serial serios, nu de o încropeală într-un platou de varietăţi, filmată cu camere de amatori. Veţi spune că, gata, serialul s-a difuzat şi că a fost vorba de un „accident" de comunicare. Păi, tocmai despre asta e vorba, numai din accidente nu poţi face filmul românesc să circule! ● Revista *Cuvîntul* a renunţat, în fine, la nefericita gaşcă de marginali care realizau un supliment pentru prietenii lor în miezul publicaţiei. Acum se orientează spre tinerele talente care sînt încă în faza studiilor, fie că e vorba de liceeni, fie de studenţi talentaţi. Sperăm să ţină cît mai mult această formulă pentru că, s-a văzut, cu strîmbături stilistice şi fandoseli de domnişoară neinvitată la dans nu se prea poate face presă culturală! **(I. M.)**

mazeta sporturilor

Mai am un singur Dorinel...

S-a întors și Dorinel Munteanu… Trebuie să zicem limpede, din capul locului: noi îl prețuim tare mult pe omul ăsta. Într-un fotbal care mai mereu a pus preț pe poante și floricele, el a adus nota de seriozitate și devotament – calități puse întotdeauna în slujba echipei. Cînd a fost nevoie de el, a înscris și boabe – destule importante, în momente-cheie. Și, fără discuție, într-un viitor grup statuar al „Generației de Aur“, stîngul lui Hagi va trebui să șadă pe un piedestal nu mai înalt decît cel pe care va sta așezat plămînul lui Dorinel. Ar fi o dreaptă reparație istorică, întrucît, ținem să repetăm, genul acesta de jucător este rar pe la noi. Un Dinu, un Ștefănescu, un Belodedici sau un Bölöni (mai ales Bölöni!) au părut cumva picați de pe altă lume, în ochii unui public dispus mai degrabă să aprecieze talentul și rafinamentul tehnic, decît dîrzenia și spiritul de sacrificiu. O cascadă de driblinguri sau o lovitură liberă executată magistral, nene, sînt aplaudate mai abitir decît un tackling, o deposedare sau o cursă de 40 de metri, umăr la umăr, în coasta atacantului advers. Aceasta fiind realitatea, Dorinel al nostru a acceptat să fie, fără mari fițe, un supus onest și devotat la curtea năzurosului rege Gică Hagi. Iar acum, uite-l, a revenit și el în țară. Din granzii promoției ’94 (momentul de vîrf al Generației) este ultimul care se întoarce. Chestie care, iarăși, ne face să ne amintim de speranțele puse în această Generație, zisă de Aur. Ni-i închipuiam ca pe un fel de pașoptiști. Ziceam că, după stagiile petrecute la cluburi faimoase, vor sosi în patrie pentru a lumina poporul fotbalist cu învățăturile școlii occidentale. N-a fost deloc așa. Liderul Hagi s-a fumat rapid, oscilînd nătîng între ifosele lui de primadonă neînțeleasă și bălăcărelile de cea mai joasă speță balcanică. D’alde Stelea, Belodedici, Mihali, Prodan, Răducioiu sau Ilie Dumitrescu n-au făcut nici ei prea mare brînză. Singur Lupescu, cît a jucat, a mai germanizat ceva pe la Dinamo. Iar Dan Petrescu a fost cît se poate de corect la FC Național. Acum, ca antrenori, rămîne de văzut cum vor mișca: pen’ că, fraților, Lupescu a încăput pe mîinile Sechelariului de Bacău, în timp ce Dan Petrescu a fost atras la Rapid, pe orbita Fraților Becali. În momentul de față, una peste alta, multașteptata revoluție provocată de întoarcerea stranierilor nu s-a produs. Lucid vorbind, nici n-ar fi avut cum. Jucătorii reprezentativei noastre de golden-boys au păstrat intactă, în clipele de grație, bucuria maidanului (a se revedea, în acest sens, prima repriză din meciul cu Țara Galilor, de la preliminariile World Cup ’94, precum și cele două capodopere Hagi-Ilie Dumitrescu, din meciul cu Argentina). Dar, oricît s-ar fi plimbat pe afară, au rămas marcați iremediabil de tarele comunismului cooperatist și mioritic. Deci și prin urmare, n-aveau cum să revoluționeze un fotbal stăpînit de Mircici, Mitici și diverse alte specimene de tranziție. I-au halit șmecherii cu fulgi cu tot… La întoarcerea lui Dorinel, deja hîrșitul G. Popescu a ținut să zică: „Îi va fi destul de greu să se reacomodeze cu fotbalul intern după ce a evoluat atîta vreme în *campionate sobre* (s.n.)“. Or, ce poate fi sobru într-un campionat care nu-i decît o glumă? Bine te-ai întors, Dorinele! Revoluția se mai amînă un pic, să știi, o așteptăm de la noua generație. Da’ nu de la aia a lu’ nea Gigi… Cică e un puștan, unu’ Keșeru, sparge avioane prin Franța. Cînd trîntea Nașu’ meciuri la Sportul și făcea Corleone mînării la Scornicești, ăsta nici nu se născuse. Păi, ce să caute unii ca el în România, acum? Abia mîine.

Viorel MOȚOC

Gigi Becali aducînd în saivanul de Ghencea ultima oaie rătăcită din Generația de Aur

Știi, Dorinele, io am intrat și în politică și am nevoie de deputați. Zi, ce minister îți dau: Internele, Justiția? A, nu, Justiția i-o dau lu’ Piți, că are boală pe unii! Da’ celelante portofele e libere! Știu, îți dau Transporturile, că tu alergi mult. Saaau... ministeru’ ăla... cum îi spune la ce fac ăia prin fabrici? Muncă? Așa, îți dau Ministerul Muncă că la asta nu mă pricep deloc.

poziție de moftsaid

bîrfe din sport

Iarna nu-i ca vara. Se știe. Vara, dacă ne e foame, mergem în grădină și ronțăim un morcov. Iarna, în lipsă de altceva, ne uităm la TV și mestecăm tot felul de idei. Iată una dintre ele. N-ați observat cum, de fiecare dată cînd fostul antrenor al lotului olimpic de gimnastică, Bela Karoly, dă America pe România, pentru o vizită „de lucru“, apar în presă dezvăluiri incendiare ale gimnastelor, menite să îi discrediteze pe antrenorii Octavian Belu și Mariana Bitang? Cum ar fi declarațiile recente ale Oanei Petrovski. Surse ce evoluează la paralele ne-au informat că domnul Karoly a achiziționat un teren la Băița, lîngă Deva, unde dorește să înființeze o școală de gimnastică în concurență cu actualul Centru Olimpic. Însă lui Karoly i-ar fi mai bine dacă respectivul stabiliment, în urma scandalurilor, ar fi mutat de la Deva. Între timp, așteptînd să-i iasă jocurile, Bela Karoly s-a aflat cîteva zile în vacanță la vila sa din Băița, unde a participat la două partide de vînătoare de mistreț, pe fondurile cinegetice de la Pojoga și Băița. Dar noi bănuim ce are, pe viitor, în cătare!

Eva Hențigova

Avem o ţară. Cum procedăm?

indexul altor evenimente

Proşti, dar mulţi am fost, puţini vom rămîne

Dacă ratele natalităţii şi mortalităţii se vor menţine la nivelul celor de acum, în 2050 populaţia României va scădea la 16 milioane de locuitori. Ce mişto: o să fim mai puţini jucători şi vom avea mai multe şanse la Loto.

Bursa iocurilor de muncă

La o bursă a locurilor de muncă organizată în Braşov, unde au fost oferite 3.000 de locuri de muncă, s-a prezentat un singur doritor – un disponibilizat de la „Tractorul". Nu-i nimic, se vor strînge 10-15 mii la miting, cînd îl vor concedia pe singurul muncitor angajat acum.

Geanta latină

Două moldovence au dus la poliţie o geantă cu 40 de milioane de lei găsită într-un tramvai. Agenţii de la secţia de poliţie se pare că s-ar fi mulţumit şi cu mai puţin: doar cu cele două moldovence.

Generaţia procent mic

Candidatul PUR la primăria Braşov este de meserie inventator. Dacă aşa stă treaba, atunci ar fi bine să inventeze din timp o scuză pentru procentul mic pe care-l va obţine.

Momente vesele şi acatiste

Nicolae Mischie a declarat că regretă că nu mai poate trimite scrisori de felicitare de ziua lui Nicolae Ceauşescu. Hai că nişte acatiste patriotice tot ar merge.

S-a umplut paharul cu Stănoiu

Un anume deputat PRM are pivniţa plină cu butoaie de vin pe care le-a botezat pe fiecare cu nume de oameni politici. Unul din preferatele sale este chiar vinul *Rodica Stănoiu,* pe care îl consideră, la fel ca pe ministră, „Tulburător". Vinul *Vadim* e cel mai bun. *Iliescu* e bunicel şi el. *Văcăroiu* merge. De ce şi-a botezat astfel peremistul vinurile? Păi, cum altfel să se laude că l-a băgat *Iliescu* sub masă şi că, după o noapte de *Stănoiu,* îl doare de fiecare dată capul?

Cronicarul
Grigore după Ureche

contraeditorial

Sinucidere sau schi în Alpi?

Graşi, bogaţi şi insensibili la crizele de nervi ale Consiliului Europei, membrii cabinetului Năstase îşi rotunjesc mulţumiţi procentele. Ultimul sondaj arată că partidul va învinge iar. Cîştigul electoral, mînă-n mînă cu celălalt cîştig, depozitat în bănci, îi face să zîmbească. Nici nu-i de mirare: privite prin filigranul bancnotelor verzi, protestul baronesei şi amendamentul lui Oostlander au ceva din înverşunarea mîţelor pe motocei. În adăpostul celor 47%, mustrările Europei nu răzbat. Emma şi Arie să ia seama: din vîrful piramidelor de voturi îi privesc opt ani de civilizaţie PSD.
Să ne închipuim, prin absurd, că guvernului Adrian Năstase îi pasă, că băieţii rubiconzi şi aferaţi, plesnind de bunăstare pe la nasturele doi de la costumul scump, s-ar da de ceasul morţii să intre ţara în structuri. Aspiranţi cum îi ştim la glazura nobilimii *new wave,* a aristocraţiei cu gip şi conturi în Cipru, îi vedem oftînd în geamul limuzinelor, afectaţi profund de somaţia Consiliului. Şi să zicem că România n-a intrat în UE. Ni-l imaginăm pe Adi, întîiul pesedist cu sînge albastru, ajungînd seara acasă – într-o casă aleasă la-ntîmplare de şofer – şi plimbîndu-se îngîndurat printre tablouri. Un fin cunoscător de frumos ca el, naş al mai multor capodopere în economie, ştie că doar arta îţi poate şlefui averea. Da, doar ea poate transforma comisionul în stare de spirit. Şi cît spirit, mamă, cît spirit am strîns în toţi anii ăştia! Dar acum totul s-a sfîrşit. La ce bun atîtea miliarde, cînd Europa ne-a lăsat pe dinafară? Unde-i Parisul, unde-i Veneţia, unde sînt Alpii? Ce să faci cu munţii de bani în munţii Carpaţi sau în munţii Balcani? Sună telefonul. E Agathon. Veşti proaste. Vanghelie n-a suportat eşecul. S-a aruncat de la etaj, din magazinul „Bucureşti". Abia ce-l luase de la stat pe nimica. Nici Hrebenciuc n-a rezistat şocului. Şi-a ars banii în public, pe stadionul „Dumitru Sechelariu". De opt ore pompierii nu reuşesc să stingă incendiul. Cozmîncă s-a automutilat. Acum arată ceva mai bine. Mitrea a citit toată noaptea, *Anna Karenina.* Dimineaţă s-a aruncat sub Săgeata Albastră. Micky s-a dus să se predea. Ca să-l aresteze, a trebuit să dea o ultimă spagă. Ilie Sârbu s-a-mpuşcat la vînătoare. De data asta, în celălalt. Şi Văcăroiu s-a-mpuşcat. Oameni de onoare, şefu', aristocraţi... Mă duc şi io să mă sinucid la Poiană, pe locaţia Dracula Park. Clic.
Cu fruntea îngîndurată, dar cu paşi fermi, premierul porneşte spre baie. Întins în jacuzzi, învăluit de aromele scumpe, îşi revede întreaga carieră, de la prima mineriadă la ultima pesedizare. Abia robinetele de aur reuşesc să-l distragă. Chiar, la ce i-o fi trebuit lui Ceauşescu atîta lux?
Îşi va deschide venele încet, asemeni patricienilor. Nobleţea, acumulată masiv şi repede, obligă. Adio. Pentru mine banii nu contează... Frumos.
Acum să revenim la cazul real: băieţilor pur şi simplu *nu le pasă.* Se întrerup negocierile cu UE? Li se rupe. Nu mai intrăm în Europa? Perfect, abia scăpăm de supraveghere. Cum să accepţi, tu, ca baron român, să te controleze o baroană englezoaică? Cum să furi cu claia de standarde, de regulamente, de experţi şi de reforme pe cap? Cum să-ţi scuteşti complicii de datorii, cum să-i reeşalonezi şi cum să-ţi jonglezi comisioanele prin bănci cînd vine neamţu' şi-ţi face raport? În fine, cum să te furişezi cu buzunarele doldora prin *acquis*-ul comunitar?
Cînd ai cu adevărat miliarde, nu-ţi mai pasă unde merge ţara. În Europa, în Asia, în feudalism sau în epoca de piatră – ţi-e totuna. Tu oricum o să schiezi la Chamonix.

Doru BUŞCU

Săptămîna românilor

Ţara mea de glorii, ţara mea de dar Nu se caută la dinţi

Interesează pe cineva faptul că, de exemplu, senatorul Aurel Pană a trecut de la PD la PRM? Canci! Sau că Victor Ciorbea a declarat război total PSD-ului? Hai să fim serioşi! ➠ Ştiaţi că Mutu a fost cu Kitty Cepraga? Uau! Şi noi. ➠ Gheorghe Onişoru a fraternizat cu PSD, Onişoru ăsta fiind de partea partidului cînd s-a propus anonimizarea dosarelor, adică ştergerea anumitor nume din documentele fostei Securităţi. Da, şi? ➠ Da' ştiaţi că Sabin Ilie a jucat pînă la 28 de ani la 13 echipe diferite din cinci campionate, dar *nu a îmbrăcat niciodată tricoul Universităţii Craiova?!!* Fantastic, prieteni, nu ştiaţi? Crimă sau nepăsare, cum am putea numi comportamentul acestui fotbalist? Crimă sau nepăsare, da! ➠ Deputatul Dumitru Buzatu, liderul PSD Vaslui, a declarat într-o emisiune TV că „oamenii blocaţi în zăpadă ar trebui să mănînce zăpadă pentru a nu muri de sete." Mare scofală! Noi să fim sănătoşi! ➠ 14, 42, 37, 40, 31, 6. Mamăăă! Cît mai e reportul? 4 milioane? 5 milioane? Un milion de milioane? Un catralion de catralioane? ➠ Un director din Ministerul Economiei, Ilie Marinică, nu s-a prezentat marţi la întîlnirea programată cu reprezentantul BAE Systems, care venise în România pentru a negocia achiziţionarea de către România a două fregate de război britanice. Şi ce, e ale mele, să mă doară capul? ➠ Marcel Pavel s-a apucat de karate. Uau! Fantastic! De cînd? Ce stil? A bătut pe cineva? Mai are dinţi în gură? Ce centură are? Pe şoseaua de centură? Doamne, cîte am vrea să aflăm despre Marcel Pavel! ➠ Ministerul Administraţiei şi Internelor a achiziţionat 100 de ARO-uri, la care numai un girofar a fost evaluat şi plătit la suma de 200 de milioane de lei! Şi ce, sînt banii mei? Sînt bani publici, nu mă interesează! ➠ Tatăl Andreei Bălan – cum care Andreea Bălan, inculţilor? Mai puneţi şi voi mîna pe o casetă, pe o telecomandă! – vrea să refacă formaţia de muzică uşoară *André,* pentru care caută două soliste. Minunat! Cînd e preselecţia? Ce stil o să abordeze? Vor cînta şi la Mamaia? Cu cine vor face duet în trei? O să fie o blondă şi o brunetă? Sau invers? Ce maşină o să-şi ia bruneta din primii bani? Blonda e blondă sau blondă vopsită? O să aibă pisici sau cîini în casă solistele? ➠ Demnitarii sînt scutiţi de obligaţia de a-şi declara porcii şi vinul primite cadou – aceasta este propunerea sinistrului minister al Justiţiei. Adică? Lasă-mă, dom'le, cu politica, că mă doare capul! Dă pe *Acasă!* ➠ Travestiţii de la formaţia Queens au fost ceruţi în căsătorie în Tunisia! 'Ai, lasă-mă, tu!

Cronică
a lu' Ştefan a Petrei

Eu, antisemit? Eroare, domnilor! Am aici diagnosticele mai multor medici, unii chiar ji... evrei, care conchid negru pe alb: „schizofrenie, paranoia, sindrom Tourette, boala lui Basedow, cîinele lui Pavlov etc.". Priviţi aici - vă rog, camera mai aproape - fiecare filă are ştampila NUM. Neînceperea urmăririi medicale.
Partidul

Neprimind viză pentru Israel, Corneliu Vadim Tudor mai are o soluţie: să rămînă la Bucureşti şi să dea cu capul de Zidul Plîngerii Penale

Veşti bune

IRA pe cînd nu s-a zărit, azi o vedem şi-n UE

➠ Irlanda a anunţat că pînă în 2010 are nevoie de 100.000 de imigranţi cu studii superioare. Cîţiva cetăţeni români cu ani grei de „facultate" din clanuri precum Studentu' şi Sadoveanu sînt gata să plece spre Irlanda, iar unii dintre ei sînt deja pe drum, ambalaţi frumos în containerele de ketchup. Problema e că nu se ştie dacă irlandezii vor specializare în ceva anume ori sînt bune şi facultăţile de „Semînţe, bănci", „Cortabilitate", „Arhitengură şi furbanism" sau „Dreptul rromanes", adică specializările pe care le deţin românii.

➠ Autorităţile americane au dat de urma banilor de la FNI în conturi din SUA. Nu se ştie exact cine sînt posesorii lor, însă trebuie că aceştia dorm în continuare liniştiţi, aşa cum au învăţat, deoarece dobînzile lucrează pentru ei.

➠ Ajuns în inspecţie la o şcoală din Galaţi susţinută din fonduri europene, Jonathan Scheele a dat peste cîţiva copii de rromi care i-au cerut în engleză să-i educe şi pe părinţii lor cum i-au educat pe ei. Vă daţi seama că Scheele s-a luat cu mîinile de cap: n-are toată Europa atîţia bani cît să educe magraonii. Mai degrabă le ia la copii alţi părinţi de prin Germania sau Franţa...

Străbuna Vestire

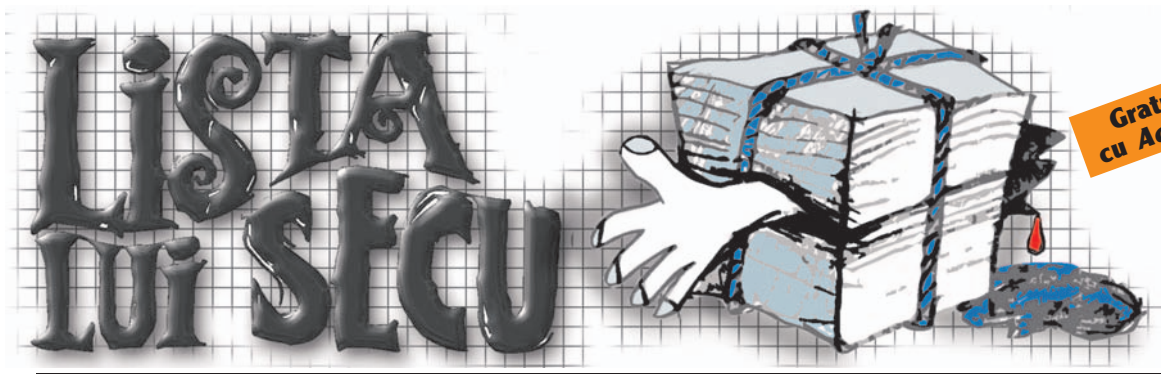

Gratuit. Se distribuie cu Academia Caţavencu.

Securitatea în '89

DOSAR DE URMĂRIRE INFORMATIVĂ A SECURITĂŢII

Apare până când se termină securiştii!

Crema Securităţii – de pe cizma dictaturii pe pantoful democraţiei

Un fost colonel din fostul Departament al Securităţii Statului spunea: „Cei care au crezut după 22 decembrie 1989 că vor înlătura Securitatea şi-au făcut iluzii. Securitatea din România, la fel ca toate instituţiile similare din fostele ţări socialiste, este organizată în aşa fel încît, chiar dacă unii dintre şefii ei dispar, funcţionează în continuare fără ei. Ierarhia este organizată pe principiul şirului indian. Cînd unul dintre şefi dispare, şirul face un pas în faţă şi locurile sînt ocupate automat. Organizarea are totuşi o hibă, care a distrus unitatea aparatului: dacă şeful din capul şirului o ia în altă direcţie, toţi îl urmează."

În 22 decembrie 1989, Departamentul Securităţii Statului avea un efectiv total de 15.312 angajaţi, dintre care 10.114 ofiţeri, 791 maiştri militari, 3.179 subofiţeri şi 1.228 personal civil. În unităţile centrale ale Securităţii lucrau 6.602 persoane, în cele teritoriale şi la Securitatea Municipiului Bucureşti 6.059, în şcolile de pregătire şi perfecţionare a cadrelor 225, iar în unităţile speciale acoperite 2.426, dintre care 1.892 ofiţeri. Lor li se adăugau 23.370 ofiţeri, subofiţeri şi soldaţi din trupele de Securitate, un munte de arhive, o reţea de peste 400.000 de informatori şi o puzderie de afaceri dubioase. Toate acestea nu puteau fi lăsate de izbelişte.

Securitatea a avut o soartă aidoma Partidului Comunist pe care l-a servit: ea a dispărut de la sine, fără ca această dispariţie să fie prevăzută în vreun text de lege. În ambele cazuri, miza a fost privatizarea regimului comunist, după modelul care se pregătea în acele momente şi în URSS, trecerea de la cizma bolşevică la pantoful capitalist – chit că ciorapii poartă, în ambele cazuri, aceeaşi duhoare cazonă. „Schimbarea la faţă" a Securităţii, camuflarea epoleţilor albaştri sub costumul Armani al parlamentarului, ofiţerului din serviciile secrete, funcţionarului public, al omului de afaceri de succes şi chiar sub roba magistratului a fost un proces discret. Abia acum, reconstituind cu greu şi în pofida ostilităţii manifestate oficial faţă de deconspirarea ei, imaginea a ceea ce a fost Securitatea în 1989, începem să îl înţelegem.

De ce este nocivă această reţea? Ce rău mai pot face ei? Ion Mihai Pacepa, proscris pînă astăzi în faţa autorităţilor din România, a explicat cît se poate de sugestiv pericolul conservării reţelelor Securităţii: „Ele au jucat rolul primordial în consolidarea comunismului de tip sovietic în România şi în crearea unuia dintre cei mai detestaţi tirani din istoria ţării şi a lumii. Ele l-au menţinut pe Ceauşescu la putere 24 de ani. Ele au fost principalele lui instrumente de guvernare. Ele pot oricînd crea un alt Ceauşescu." Procesul e în plină desfăşurare. Aparatul de propagandă comunist a fost înlocuit de cel pesedist, poliţia se remiliţienizează, justiţia e de partid şi de stat, opinia publică este manipulată şi manelizată, informaţia este secretizată, legi sau dispoziţii judecătoreşti sînt aplicate după bunul plac, avuţia statului s-a privatizat discret în folosul noii oligarhii postcomuniste, tot mai arogantă şi mai pasionată de vînătoare. Mai lipseşte un congres o dată la patru ani, după consfinţirea acestei realităţi prin alegeri libere. Ca-n '46.

Marius OPREA

Structura de comandă a Departamentului Securităţii Statului la 22 decembrie 1989

Iulian Vlad – general-colonel, ministru secretar de stat în Ministerul de Interne, şeful DSS

S-a născut la 23 februarie 1931 în Gogoşiţa – jud. Dolj. În 1967, în contextul reformelor din cadrul Securităţii care au culminat cu debarcarea fostului ministru de Interne Alexandru Drăghici inclusiv din Comitetul Central, Vlad ajunge şef al Serviciului de cadre-învăţămînt. În această funcţie promovează o politică de atragere în Securitate a unor cadre tinere, absolvenţi de facultăţi, pentru a înlocui „vechea gardă" din anii lui Dej, care ulterior i-au devenit executanţi fideli. Succesele obţinute în politica de cadre, ca şi obedienţa cu care executa ordinele conducerii superioare de partid privind prevenirea sau reprimarea oricărui act de disidenţă faţă de regim îi atrag avansări după avansări (general-maior în 6 mai 1971, general-locotenent în 7 mai 1977, general-colonel la 23 august 1984), ca şi ascensiunea în aparatul represiv comunist – la 9 mai 1977 ajunge secretar de stat în Ministerul de Interne, coordonînd practic activitatea DSS, la 13 aprilie 1983 adjunct al ministrului, iar din 3 octombrie 1987 şi pînă la arestarea sa pe 1 ianuarie 1990 a fost ministru secretar de stat la Interne şi şef deplin al Securităţii. Un fost ofiţer superior caracterizează astfel atmosfera din Securitate sub conducerea lui Iulian Vlad: „Orice manifestare de nemulţumire sau de protest faţă de stările negative era înăbuşită cu brutalitate. Tudor Postelnicu şi echipa de generali, inclusiv generalul Vlad Iulian, nu au avut discernămîntul politic necesar pentru a face diferenţa dintre cei nemulţumiţi de mizeria socială şi elementele politice adverse sau ostile regimului politic. Poziţia şi coabitarea generalului Vlad Iulian, fiind mîna dreaptă a lui Tudor Postelnicu şi apoi ministru secretar de stat, care a coordonat activitatea Securităţii peste două decenii, rămîn o enigmă, un mister. Era un ofiţer cu o cultură formată, manierat în relaţiile cu colegii şi colaboratorii. Principalele sale neajunsuri au fost însă frica, lipsa unei poziţii ferme faţă de stările abuzive şi măsurile ilegale; conştient de multe stări negative, nu a avut curajul să acţioneze, situîndu-se în multe cazuri într-o poziţie oscilantă şi duplicitară." Arestarea sa în primele zile ale revoluţiei nu a atras însă şi o condamnare penală pentru responsabilitatea abuzurilor fostei Securităţi, în perioada în care a condus-o. Duce o viaţă retrasă. S-a afirmat că Vlad este consilierul omului de afaceri Sorin Ovidiu Vîntu. Locuieşte pe strada Braziliei, într-un apartament de 5 camere, pentru care în 1997 plătea o chirie de numai 536 lei pe lună.

Aristotel Stamatoiu – general-locotenent, ministru adjunct în Ministerul de Interne

Stamatoiu s-a născut la 6 octombrie 1929 la Scoarţa, jud. Gorj. Ofiţer de spionaj, a avansat rapid după defectarea lui Pacepa, coordonînd refacerea reţelelor DIE/CIE (general-maior la 21 august 1979, general-locotenent la 23 august 1984). Din 1984 este şef al Centrului de Informaţii Externe, pînă la arestarea sa o dată cu Iulian Vlad şi Gianu Bucurescu la 1 ianuarie 1990. Nu a fost însă trimis în judecată, fiind eliberat după cîteva luni. Aristotel Stamatoiu a ocupat şi importante funcţii pe linie de partid şi de stat: membru supleant (1984-1987) şi membru plin al CC al PCR (1987-1989), secretar de stat (12 aprilie 1982) şi adjunct al ministrului de Interne (din 25 februarie 1985, pînă la arestare). După 1990, a dus o viaţă retrasă, rezumîndu-se la întîlniri discrete cu vechii „camarazi de arme".

Gianu Bucurescu – general-maior, subsecretar de stat în Ministerul de Interne

S-a născut la 13 iulie 1934. A lucrat pe linia Direcţiei I de Informaţii Interne. În 30 decembrie 1982 a fost avansat la gradul de general-maior şi numit adjunct al şefului Securităţii Municipiului Bucureşti, unitate de elită a DSS, pe care a condus-o din 1985 pînă în 6 februarie 1989, cînd este numit prim-adjunct al şefului Securităţii, Iulian Vlad. În decembrie '89, a condus personal statul major al operaţiunii secrete „Orient '89", de prevenire a asasinării dictatorului în vizitele la Moscova şi Teheran şi de organizare a dispozitivelor represive în cazul izbucnirii unor revolte de stradă. Revoluţia l-a prins alături de generalul Ţencu (şeful Tehnicii de ascultare a DSS), aşteptînd, într-o locaţie de pe strada Cîmpineanu, ordinele generalului Vlad. Atitudinea sa a ridicat semne de întrebare printre foştii camarazi: în situaţia ambiguă creată de lipsa generalului Vlad, aflat în sediul CC al PCR, conducerea trebuia să fie, automat, preluată de adjunctul său, generalul Bucurescu. Acesta însă, conform unor relatări ale fostului şef de cabinet (ulterior cadru în UM 0215, actualmente 0962, serviciul de informaţii al Ministerului de Interne) refuza să răspundă la telefon sau să dea vreo indicaţie cu privire la activităţile ce ar fi trebuit desfăşurate. Gianu Bucurescu a fost cercetat în mai multe dosare privind Revoluţia, dar nu a fost condamnat în nici unul. A intrat într-un con de umbră după '90. Un timp a fost patronul unei terase din centrul Bucureştiului, după care s-a reprofilat, investind într-o firmă de calculatoare. A făcut numeroase călătorii în străinătate după 1990, întrucît fiica sa este căsătorită în Franţa cu fiul unui ofiţer de informaţii care răspundea de Europa de Est. Bucurescu este văzut cînd şi cînd de cunoscuţi, la o halbă de bere în Piaţa Romană. Anul trecut, CNSAS a publicat în *Monitorul Oficial* nr. 548, partea a III-a, numele său, printre cele ale 33 foşti ofiţeri ai Securităţii care au făcut poliţie politică.

Ştefan Alexie – general-maior, subsecretar de stat în Ministerul de Interne

S-a născut la 20 ianuarie 1934 la Podari, în judeţul Dolj. Încadrat în Securitate în 1959, peste un deceniu ajunge maior, adjunctul şefului Serviciului I al Securităţii din Dolj, fiind implicat în majoritatea acţiunilor de urmărire şi persecutare politică a opozanţilor anticomunişti de pe raza judeţului. În 1981 îl regăsim cu gradul de colonel şi şef al Securităţii Dolj. Succesele în acţiunile de poliţie politică i-au atras avansarea şi mutarea la Bucureşti, în centrala DSS: în 30 decembrie 1982 a fost avansat la gradul de general-maior şi ulterior a fost numit şef al UM 0625 (Direcţia III de Contraspionaj), funcţie pe care o ocupă pînă în 1988. Decembrie 1989 îl găseşte în postura de adjunct al şefului spionajului românesc, Aristotel Stamatoiu. Pe linie de stat, din 8 mai 1985 a fost secretar de stat în Ministerul de Interne. După 1989, Ştefan Alexie s-a numărat (alături, de exemplu, de Ramona-Ileana Merce) printre cei 20 de angajaţi ai Gelsor care, la 17 decembrie 1999, au încercat să cumpere acţiuni ale Băncii Internaţionale a Religiilor, în scopul preluării acesteia de către Gelsor. Fiecare dintre aceştia intenţiona să cumpere aproximativ un milion de acţiuni, la preţul de 10.000 de lei bucata – ceea ce denotă fie averea considerabilă pe care o deţine, fie că ajunsese, ca mulţi alţi securişti, slugă în ograda lui Sorin Ovidiu Vîntu.

CONSILIUL POLITIC

Ioan Marcu – general-maior

A primit acest grad în 1984. Avea în subordine 10 ofiţeri, 2 subofiţeri şi un civil şi se ocupa cu supravegherea pregătirii politice a cadrelor Securităţii. Nu cunoaştem alte date cu privire la activitatea sa înainte sau după 1989.

O haită

Cine-şi închipuie că Securitatea lui Ceauşescu a fost o structură articulată, cu o organizare asemenea STASI, face o greşeală imensă. Argumentul cel mai solid întru susţinerea afirmaţiei de mai sus se află chiar în dosarele SRI pasate CNSAS; e aşa o bramburea în tomurile respective încît cu greu ar putea cineva să creadă că ele au fost întocmite avînd la bază vreo strategie sau o gîndire cît de cît logică. Zeci, sute şi adeseori mii de pagini cu delaţiuni adunate de-a valma, multe dintre ele fără nici o legătură cu viaţa celor urmăriţi, arată că temuta poliţie politică din vremea lui Ceauşescu se transformase în timp într-o structură anchilozată, dispusă să înghită pe nemestecate orice informaţie. De fapt, pe modelul oricărei întreprinderi din cele existente la acea vreme, şi Securitatea trebuia să-şi îndeplinească planul, să raporteze depăşiri în procesul de producţie, contribuind în felul acesta la succesul societăţii socialiste multilateral dezvoltate.

E unul dintre motivele pentru care, începînd cu a doua jumătate a anilor '70 (deşi fenomenul e de semnalat mult mai devreme, probabil imediat după încheierea celui de-al doilea război mondial), serviciile secrete româneşti şi, mai apoi, în special Securitatea, au fost populate de indivizi avînd în cel mai bun caz o pregătire sumară în domeniu. Pe modelul batalioanelor de soldaţi, elevi şi intelectuali trimise la cules de porumb sau tăiat de coceni în lipsa mîinii de lucru calificate, şi Securitatea a început să-şi completeze rîndurile cu indivizi care nu aveau nici o legătură cu serviciile secrete. Nu mai conta însă: volumul de muncă devenise imens, stabilitatea şi supravieţuirea întregului aparat de partid şi de stat depindeau în mod direct de „producţia" de dosare şi filaje, încît calitatea informaţiilor era aproape fără importanţă. Aşa încît să nu vă mire dacă veţi descoperi, studiind propriul dosar Secu' sau citindu-le pe ale altora, detalii penibile ale vieţii cotidiene, frînturi de dialoguri intime din dormitorul conjugal ori greşeli grosolane de ortografie şi punctuaţie. (Stă mărturie în acest sens excelenta analiză asupra propriului dosar publicată de Radu Ioanid într-un număr de anul trecut al *Observatorului cultural.)*

Dar asta nu înseamnă că poliţia politică devenise doar o adunătură de nătăfleţi şi scribi agramaţi. Încercînd să-şi mascheze ignoranţa cu ajutorul pumnilor sau excesului de zel, mai toţi neofiţii serviciilor secrete s-au transformat în scurt timp în fruntaşi pe ramură, transformînd teama în teroare şi ameninţările în crime odioase. Pornind de la o astfel de constatare, confirmată în timp chiar de unii ofiţeri ai fostei Securităţi, nu pot să nu zîmbesc uşor nervos ori de cîte ori aud glasul spart al deputatei Buruiană trîmbiţînd profesionalismul şi patriotismul multora dintre cei ce au fost, sînt şi vor mai fi pe „Lista lui Secu"...

Ştiu că rîndurile de mai sus vor da naştere la murmure dezaprobatoare. Pentru mulţi români, fie ei şi iniţiaţi în descifrarea complicatului algoritm pe baza căruia a fost construită poliţia politică a lui Ceauşescu, Securitatea şi securistul au fost şi rămîn încă exemplul de simbioză perfectă între sistemul cu organizare excelentă şi omul cu pregătire superioară. De fiecare dată, pe post de argument suprem în sprijinul acestei teze este invocată supravieţuirea post-Revoluţie a păienjenişului de relaţii între băieţii cu ochi albaştri, cazurile FNI şi Bancorex fiind cele mai des citate. Îndrăznesc să spun că, din contră, tocmai această disperare a haitei de a rămîne unită arată că securiştii lui Ceauşescu, luaţi la bani mărunţi şi scoşi din rînd, nu (mai) valorează nici cît o ceapă degerată. Domnu' Priboi ştie...

Robert TURCESCU

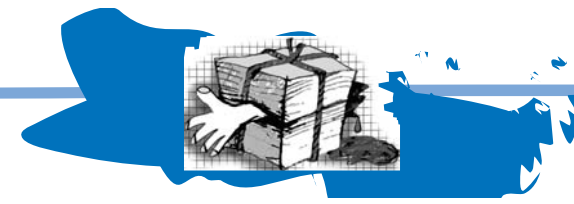

UNITĂȚI DE SPIONAJ-CONTRASPIONAJ

UM 0544 CIE (CENTRUL DE INFORMAȚII EXTERNE)

Comandant: general-locotenent Aristotel Stamatoiu

Adjunct: general-maior Ștefan Alexie

Spionajul României socialiste avea încadrați 715 ofițeri, 36 ofițeri specialiști în comunicații și tehnică operativă, 197 subofițeri și 111 angajați civili. În cadrul UM 0195 funcționa un serviciu special, „Z“, care se ocupa de „afaceri umede“: lichidarea persoanelor incomode pentru regim aflate peste graniță și a defectorilor din Securitate. Pe plan intern, CIE a fost angrenat în numeroase acțiuni de poliție politică, prin intermediul GOT-urilor (grupuri operative teritoriale), care supravegheau legăturile românilor cu diaspora, sau participau la acțiuni specifice (precum „Operațiunea Eterul“, numele de cod sub care Securitatea acționa împotriva postului de radio „Europa Liberă“ și a ascultătorilor săi). Un exemplu îl oferă acțiunile întreprinse direct de generalul Alexie împotriva disidentului ieșean Alexandu Tacu, care au dus inclusiv la moartea în condiții suspecte a fiului acestuia. Transformarea în 1990 a CIE în Serviciul de Informații Externe (SIE) nu a însemnat decît o cosmetizare a instituției. Vechii oameni au rămas la post, metodele de lucru au rămas în mare identice, schimbîndu-se doar agenda de priorități a SIE, în funcție de noile imperative politice. Reactivarea generalului Mihai Caraman, reputat agent român al spionajului comunist și numirea acestuia în fruntea serviciului secret au marcat această continuitate, în egală măsură cu avansările vechilor ofițeri în posturi rămase vacante după debarcarea fostei conduceri sau pensionarea unora dintre cadre.

UM 0195 (UNITATEA DE CONTRAINFORMAȚII A CIE)

Comandant: general-maior Ioan Moț

Moț a primit steaua de general în 21 august 1979, după care a fost numit la comanda acestei unități, care se ocupa de contraspionaj în cadrul CIE (supravegherea ambasadelor RSR din străinătate, prevenirea defectărilor din spionajul românesc), dar și cu operațiuni comerciale sub acoperire, sau pur și simplu cu procurarea din Occident a unor bunuri greu de găsit sau prohibite în România, pentru activiști de partid de rang înalt din MAE, Comitetul Central sau pentru generali din Securitate. În serviciul de contrainformații al spionajului erau încadrați 386 ofițeri, 5 ofițeri specialiști în comunicații și tehnică operativă, 42 subofițeri și 18 angajați civili. După 1989, generalul Moț s-a manifestat drept un partizan al PUNR, fiind atras inclusiv în fondarea unei edituri, „Deșteaptă-te, Românie“ SRL, de către unul dintre subalternii din Securitate, colonelul Radu Grigore.

UM 0110 CIE

Comandant: general-maior Victor Neculicioiu

Adjunct: colonel Vasile Lupu

Neculicioiu a fost șef al Inspectoratului de Securitate Brașov, de unde a fost avansat în 23 august 1984 la gradul de general-maior și promovat în conducerea acestei unități. În zilele Revoluției, a fost silit să predea o parte din arhiva unității generalului Militaru, sub amenințarea armei și presiunea executării echipajelor conduse de ofițerul USLA Trosca în fața MApN, execuție la care a fost silit să asiste de la o fereastră a ministerului. După 1989, spre deosebire de adjunctul său Vasile Lupu, ajuns chiar prim-adjunct al directorului SRI, Neculicioiu a avut doar o scurtă ieșire publică în 1994, cînd, în calitate de purtător de cuvînt al filialei Brașov a Partidului Socialist al Muncii, a afirmat în fața jurnaliștilor prezenți: „Cei pe care eu îi urmăream, astăzi conduc România“. Ulterior Neculicioiu s-a retras într-o casă la țară, undeva lîngă Brașov. Vasile Lupu a avut, în schimb, o carieră spectaculoasă după 1989, fiind cooptat în structurile SRI și ajungînd în 27 martie 1994 șef al Diviziunii de contraspionaj. În două legislaturi, a fost prim adjunct al directorului SRI, sub mandatele lui Virgil Măgureanu și Costin Georgescu. În tot acest timp, se susține în *Raportul Armaghedon 7*, lista securiștilor din serviciile secrete difuzată în 2001 pe Internet, „a depus eforturi considerabile pentru întărirea influenței foștilor ofițeri de Securitate în toate domeniile vieții politice, economice și sociale“. In 30 noiembrie 1999 a fost înaintat la gradul de general de corp de armată. Ascensiunea sa a fost curmată brusc, după ce o comisie parlamentară de anchetă a constatat implicarea sa în lansarea unor informații false, cu privire la racolarea lui Radu Timofte, director al SRI, de către KGB, înainte de 1989. A fost trecut în rezervă în 2001, cu gradul de general de corp de armată. Unitatea 0110, înființată în 1969, după invadarea Cehoslovaciei de către sovietici, se ocupa cu acțiuni de spionaj și contraspionaj în raport cu țările socialiste. Activitatea ei a fost influențată/amplificată de debutul politicii național-comuniste a lui Nicolae Ceaușescu și era îndreptată în special împotriva serviciilor secrete sovietice (KGB și GRU), care dezvoltaseră în RSR puternice agenturi, prin intermediul cărora încercau menținerea controlului asupra regimului de la București. Cu timpul însă, UM 0110 a ajuns să fie utilizată pentru a fabrica argumente pe placul „conducerii superioare de partid“, potrivit cărora cei ce intrau în dizgrația lui Nicolae Ceaușescu erau suspectați de spionaj în favoarea Uniunii Sovietice. Procedeul a fost utilizat din plin după venirea la putere a lui Mihail Gorbaciov. UM 0110 număra 264 ofițeri, 8 ofițeri specialiști în comunicații și tehnică operativă, 15 subofițeri și 17 angajați civili.

UM 0525 CIFRU

Comandant: general-maior Gheorghe Radu

Generalul Radu conducea această unitate din 1984. Unitatea administra cifrarea și descifrarea comunicațiilor. Aici erau încadrați 412 ofițeri, 15 ofițeri-ingineri, 32 subofițeri, 16 angajați civili.

UM 0107 (ICE DUNĂREA)

Comandant: colonel Constantin Gavril

Colonelul Gavril l-a înlocuit din 1988 pe „veteranul“ acestei unități, general-maior Amohnoaie Epifanie (decedat în 12 iulie 1998). ICE Dunărea era o întreprindere de comerț exterior, paravan pentru acțiunile comerciale „speciale“ ale Securității, destinate alimentării conturilor proprii și ale lui Nicolae Ceaușescu. La ICE Dunărea lucrau 115 ofițeri, 10 subofițeri și 12 civili. Pentru a avea o idee în legătură cu tabloul general al acestor afaceri, derulate de Securitate prin diverși intermediari, trebuie spus că numai prin intermediul firmei CRESCENT, ICE Dunărea a realizat 40% din totalul exporturilor de ciment ale României pe anul 1988. În legătură cu activitatea ICE Dunărea, Iulian Vlad declara în 31 martie 1990: „Multe prejudicii s-au adus muncii de securitate, prestigiului instituției și chiar bunului renume al țării de către așa-zisa activitate de aport valutar, pe care o realizau cu prioritate unitățile externe UM 0544 și UM 0195, precum și UM 0650 din Securitatea internă. În afară de faptul că sumele respective, de cele mai multe ori, reprezentau o cîtime din prețul de vânzare a mărfurilor și pe care statul oricum le-ar fi încasat în condițiile unor negocieri corecte, ofițerii de Securitate trebuiau să intre în tot felul de combinații cu străinii, nu de puține ori compromițătoare, iar controlul activității lor și al valutei nu era sigur. Tot atît de rău era și faptul că unitățile respective fuseseră într-o bună măsură deturnate de la misiunile pentru care au fost create și care erau utile țării. Cu toate încercările pe care le-am făcut de a scoate din preocupările Securității această sarcină, sau măcar de a o reduce substanțial, nu am reușit. Dimpotrivă, Postelnicu a ridicat-o la rangul de atribuție prioritară, pentru îndeplinirea căreia trebuia să-și aducă contribuția întregul aparat.“ Asemenea practici au proliferat după 1989, ofițerii DSS angrenați în operațiuni găsind un cîmp propice de desfășurare în condițiile economiei de piață. Mai mult, ele s-au perpetuat atît în cadrul serviciilor secrete, cît și în ministere de profil (Externe, Comerț Exterior) unde au ajuns mulți dintre securiștii care le-au derulat. Un citat din *Raportul Armaghedon 7* este revelator în acest sens: „Este de înțeles că foștii ofițeri de Securitate din SIE, atunci cînd își aduc aminte că au lucrat și în CIE, ba chiar și în DIE, simt că-i furnică în palme, gîndindu-se la dolari și la euro. Dar cine ar fi putut să-și închipuie că un intelectual de talia lui Ioan Talpeș (actual consilier pe probleme de siguranță națională al președintelui Iliescu – n.n.), care a supervizat transformarea SIE în SA sau, eventual, SRL, ar fi putut intra cu o asemenea nonșalanță în rolul lui Tudor Postelnicu?“ Într-adevăr, așa cum anticipa *Armaghedon*-ul, printr-o serie de Ordonanțe de urgență din 2001 și 2002, fosta ICE Dunărea a fost practic reînființată în cadrul serviciilor secrete. Astfel, SIE poate să „desfășoare în condițiile legii activități cu caracter economic“, SRI-ul are voie să-și facă „firme sub acoperire“, iar SPP-ul poate să presteze servicii de pază și protecție contra cost (OUG, 154/21 noiembrie 2001, OUG 72/13 iunie 2002, OUG 103/29 august 2002; pînă și Serviciul de Telecomunicații Speciale a primit dreptul de a „presta servicii“ în regim privat, prin OUG 7 din 30 ianuarie 2002).

DIRECTORATELE INTERNE ALE SECURITĂȚII

DIRECȚIA I DE INFORMAȚII INTERNE (UM 0610)

Comandant: colonel Gheorghe Rațiu

Adjuncți: colonel Ilie Merce, locotenent-colonel Gabriel Anastasiu, locotenent-colonel Elena Moca

Direcția I avea ca atribuții identificarea manifestărilor ostile regimului, documentarea lor în colaborare cu serviciile specializate ale Securității (Tehnic și Filaj) și, după caz, înaintarea dosarelor de urmărire informativă (cu avizul conducerii DSS) către Direcția VI de Cercetări penale, sau dispunerea unor „măsuri de avertizare“ a celor vizați (convocarea la Securitate, intimidări, obținerea unor declarații de fidelitate față de regim ș.a.). Direcția I era responsabilă și cu întocmirea unor buletine privind starea de spirit a populației, ca și de gestionarea unui important segment al rețelei informative a Securității. La nivel central, număra 98 ofițeri, 8 subofițeri și 8 angajați civili, la care se adăuga personalul Serviciului I de Informații interne din unitățile teritoriale ale DSS, cu aceleași atribuții și acționînd în legătură cu cei din Direcție. Comandantul acesteia, colonelul Gheorghe Rațiu, a urcat în această funcție din 1987, înlocuind în funcție un general din „vechea gardă“ (Aron Bordea, născut în 8 mai 1928, general-maior din august 1979). Ca și șefii săi ierarhici, Rațiu și-a pierdut cumpătul în zilele sfîrșitului de decembrie din anul 1989. După arestarea lui Iulian Vlad, a lui Gianu Bucurescu și Aristotel Stamatoiu, a dispărut din România în Germania Occidentală și a revenit în țară tocmai din China, după cum se susține în *Raportul Armaghedon 7*. Se afirmă despre el că a devenit unul dintre consilierii lui Sorin Ovidiu Vîntu. Despre lt.-col. Elena Moca nu deținem date. În zilele revoluției, mult mai puțin norocos decît șeful său, Rațiu, a fost lt.-col. Gabriel Anastasiu, care fusese trimis în 17 decembrie, cu echipa Securității condusă de Macri, la Timișoara. Judecat în lotul Timișoara, a fost ulterior achitat. Anastasiu lucrase pe linia informațiilor interne, provenind de la Inspectoratul de Securitate Dolj, unde în 1981 era maior, șeful Serviciului I (corespondentul teritorial al Direcției I). În 1985 îl regăsim cu gradul de locotenent-colonel, șef de serviciu în Direcția I la București, unde se ocupa între altele de „cazul“ Doina Cornea. Nu avem date despre activitatea sa după 1989 – spre deosebire de celălalt adjunct al colonelului Rațiu, Ilie Merce, care astăzi este o prezență publică activă – cu toate că implicarea sa în acte de poliție politică este notorie. Merce (născut la 18 iunie 1939 în Bihor) a venit la București de la Reșița, unde a condus Securitatea locală. În centrala DSS, la Direcția I, a răspuns mai întîi de compartimentul „Eterul“ și apoi de sectorul artă-cultură. A recunoscut public că în acea perioadă nu era străin de percheziții efectuate fără acordul procuraturii, de violarea corespondenței sau de instalări de microfoane în domiciliile celor urmăriți. După decembrie 1989, a fost mai întîi comandant-adjunct al școlii de Poliție „Al.I. Cuza“, apoi a lucrat în Serviciul Român de Informații, fiind decan al Facultății de Psihosociologie a SRI. A fost îndepărtat din serviciu „datorită unor numeroase malversațiuni și sabotajului deschis la adresa conducerii instituției“, după ce a mai lucrat scurtă vreme ca șef sector învățămînt la școala de perfecționare a cadrelor SRI de la Grădiștea. Trecut in rezervă, s-a alăturat Partidului România Mare. Ilie Merce este în prezent secretar executiv al partidului și deputat PRM de Dîmbovița, membru în Comisia pentru cercetarea abuzurilor, corupției și pentru petiții a Camerei Deputaților. Un citat dintr-o declarație politică pe care a făcut-o în Parlament este sugestiv: „De 13 ani, niște oameni fără țară și fără Dumnezeu înjură de mama focului fosta Securitate. Nu există apariții în presă, la posturile de radio și televiziune, nu există zi lăsată de la Dumnezeu în care să nu scoată din puțul gîndirii lor seci judecăți de valoare despre această instituție. Obsedați pînă la agonie de un mit pe care nu-l pot înțelege, acești clevetitori bolnavi iremediabil de securită au devenit niște ființe complexate social. În criză de imaginație și talent, își caută subiecte de senzație prin arhivele Securității, pe care le violează cu mîinile lor nespălate.“

DIRECȚIA II – CONTRASPIONAJ ECONOMIC (UM 0617)

Comandant: general-maior Emil Macri

Adjuncți: colonel Ionescu Vergiliu, locotenent-colonel Constantin Stan, locotenent-colonel Claudiu Bucur

În această unitate erau încadrați la nivel central 150 ofițeri, 6 subofițeri și 11 angajați civili, cărora li se adăugau lucrătorii din cadrul Serviciului II de la unitățile județene de Securitate, corespondentul teritorial al Direcției de Contraspionaj economic. În mod formal, această direcție coordona o activitate care nu ar fi trebuit să aibă legătură cu poliția politică – și anume, aceea de asigurare informativă a unităților economiei socialiste, de protejare a secretelor tehnologice, a inovațiilor în curs de brevetare, ca și împiedicarea sabotajelor economice, sesizarea neglijențelor cu consecințe grave și prevenirea oricăror acțiuni de natură să prejudicieze economia națională. În realitate însă, în special în ultimii ani ai regimului, sub pretextul acțiunilor de mai sus, Direcția II s-a implicat activ în măsuri cu caracter de poliție politică, adunînd informații care nu aveau nici o legătură cu sfera ei de activitate – și aceasta în special după ce generalul Macri a trecut la comanda ei. Emil Macri s-a născut la 9 octombrie 1927 la Galați. Executînd cu duritate orice ordin al „conducerii superioare de partid“, Macri ajunge unul dintre comandanții favoriți ai Securității, căruia uneori i se încredințau sarcini direct de către Nicolae și Elena Ceaușescu. Depășind cu mult sfera de competență a Direcției II, Macri a fost trimis să reprime orice focar de nemulțumire față de politica regimului: „Era nelipsit de la asemenea evenimente. L-au trimis in Valea Jiului, apoi l-au trimis, în 1987, la Brașov“, își

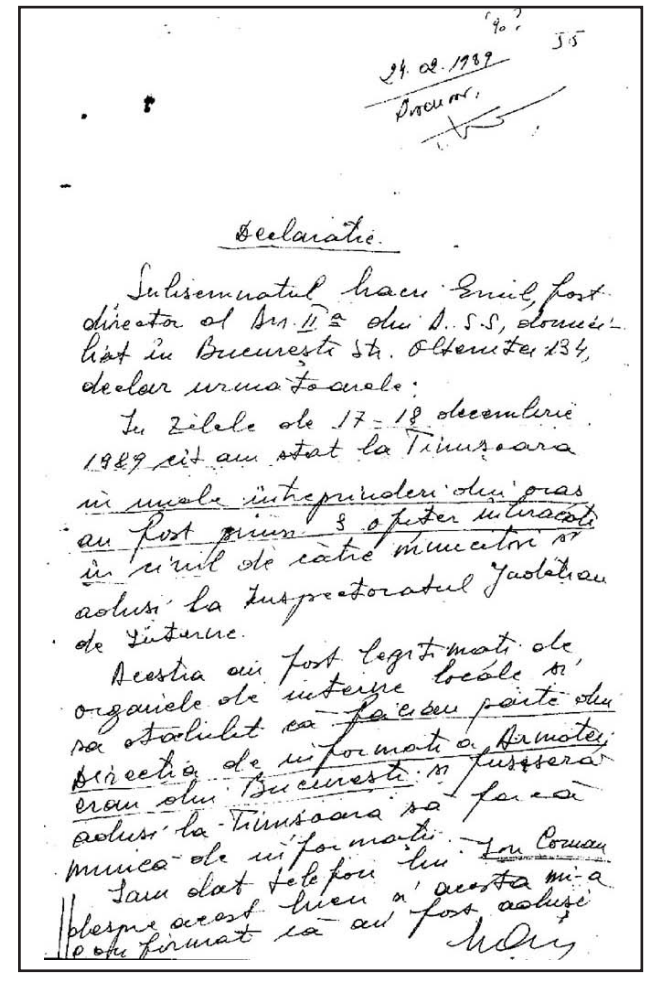

Declarație

Subsemnatul Iliac Emil, fost director al Dir. II-a din D.S.S., domiciliat în București Str. Olteniței 134, declar urmatoarele:

In zilele de 17-18 decembrie 1989 cît am stat la Timișoara în unele întreprinderi din oraș au fost puse 3 ofițeri infiltrați în rîndul de către muncitori și aduși la Inspectoratul Județean de Interne.

Acestia au fost legitimați de organele locale și, organele de interne locale și, s-a stabilit ca fie-care parte din Direcția de informații a Armatei erau din București și fusseră aduși la Timișoara să facă munca de informații. Le Coman

Tot dat telefon lui despre acest lucru și acesta mi-a confirmat că au fost aduși

amintea un fost camarad, generalul Pleșiță. În Brașov, generalul Macri a fost trimis de Ceaușescu să-i caute pe „legionarii" care au provocat revolta, după o paradigmă binecunoscută a mentalității comuniste: „Macri nu era în mod cert un ofițer incompetent, nici atît de tîmpit încît să nu fie convins că legionarii, ca și alți *foști* nu aveau nici în clin, nici în mînecă cu revolta, dar preluase din zbor ideea lui Ceaușescu, care-i convenea și lui, întrucît îl scotea din cauză în mod direct, avînd în vedere că responsabilitatea supravegherii legionarilor și altor *foști* nu intra în atribuțiile unității centrale pe care o conducea, în schimb prevenirea oricăror evenimente negative în marile obiective industriale, ei bine, aceasta era chiar sarcina de bază a renumitei Direcții II pe care o comanda." Ofițerul de Securitate din Brașov care ne-a relatat cele de mai sus nu-i poate ierta nici astăzi lui Macri „subiectivismul și modul pătimaș în care s-a comportat cu cei care vreodată au avut curajul să-l înfrunte sau să-l contrazică, chiar în baza unor motive întemeiate". Generalul nu a lipsit nici la ancheta-rea inginerului Gheorghe Ursu, antrenînd în această operațiune care nu avea nimic comun cu specificul contrainformațiilor economice alți doi ofițeri din subordine, colonelul Adrian Turcitu și căpitanul Ion Dumitraciuc. Tocmai de aceea, nu e de mirare că Macri a condus dispozitivul de comandă al Securității detașat în 17 decembrie 1989 la Timișoara și nici că lui i s-a încredințat rezolvarea celor mai murdare „probleme", inclusiv cea a distrugerii cadavrelor victimelor represiunii. Judecat în „lotul Timișoara", a murit în urma unui infarct la 17 aprilie 1991. Doi din cei trei adjuncți ai săi, Ionescu și Stan, au fost implicați în pregătirea acțiunilor represive la București („planul Orient '89").

DIRECȚIA III CONTRASPIONAJ (UM 0625)

Comandant: general Aurelian Mortoiu

Adjuncți: colonel Filip Teodorescu, locotenent-colonel Emil Rădulescu, locotenent-colonel Gheorghe Diaconescu

Unitatea număra 215 ofițeri, 4 ofițeri specialiști în comunicații și tehnică operativă, 22 subofițeri, 1 angajat civil, la care se adăugau cei din serviciile teritoriale de contrainformații. Comandantul ei, Aurelian Mortoiu, era la începutul anilor '80 șef al Securității din Timiș, calitate în care în iunie 1981 demarează pe raza județului o acțiune de depistare a persoanelor care ascultă și comentează sau au trimis scrisori la „Europa Liberă". La 23 august 1984 a fost avansat general-maior și a fost numit șef al Direcției de contraspionaj. În decembrie 1989, a părut mult mai bine orientat decît camarazii săi. L-a întîmpinat, alături de generalii Stănculescu, Chițac și alți militari – dintre care mulți se întrebau ce caută acel civil printre ei – și a fost în echipa care a participat la ședința secretă care a urmat. Mai puțin norocos în acele împrejurări, pentru că a fost arestat și trimis în judecată, fiind printre cei trimiși o dată cu generalul Macri să „rezolve problemele" la Timișoara, a fost adjunctul său Filip Teodorescu. În schimb, acesta și-a cîștigat notorietatea ca autor al primelor dezvăluiri făcute de un fost securist într-o lucrare memorialistică. Volumul *Un risc asumat,* apărut imediat după achitarea colonelului Teodorescu în procesul primului „lot Timișoara", poate fi socotit un exemplu clasic de dezinformare. De pildă, într-o declarație dată la proces în 1991, acesta afirma: „Eu și ofițerii de contraspionaj de la Timișoara nu am reușit atunci să evidențiem amestecul străin. Este meritul presei în general, al unor gazetari iscoditori în special, că au găsit dovezi indubitabile ale amestecului străin în evenimentele din decembrie 1989." În volumul său însă, autorul vorbește despre amestecul străin în revoluție, bazat nu pe propriile lui constatări, ci pe acele reportaje ale unor „gazetari iscoditori", pe care nu le mai citează. Ulterior, cartea sa a fost fundamentul pe care s-a construit teoria „amestecului străin" și a „agenturilor străine". Cu toate aceste teorii care servesc mai degrabă la construirea unei false mitologii profesionale, la finele anilor '80 contraspionajul românesc trăia aceeași criză ca întreg aparatul de Securitate, destinat doar să răspundă obsesiilor lui Nicolae și ale Elenei Ceaușescu. Protejarea secretelor de stat a devenit sinonimă cu protejarea oricăror informații privind situația reală (și tragică) din România acelor ani. Ceea ce a făcut, de pildă, ca într-un centru industrial precum Brașovul, ultimul caz de trădare prin vînzarea unor secrete de stat să fie documentat de serviciile de contraspionaj ale Securității tocmai în 1976. Deprofesionalizarea era asociată și cu lipsa de calitate a unor cadre. Dacă Filip Teodorescu s-a retras la pensie, lt.-col. Gheorghe Diaconescu a făcut carieră în SRI, devenind chiar adjunct al lui Virgil Măgureanu, cu gradul de general. Diaconescu coordonase serviciul de contraspionaj anti-american, fapt care arată „orientarea" noului serviciu secret care a regrupat o parte importantă a cadrelor fostei Securități. A fost îndepărtat din SRI, fiind acuzat de deținerea ilegală a unor documente ale fostei Securități, pentru alcoolism și însușirea unor fonduri valutare ale serviciului. S-a afirmat în *Raportul Armaghedon* că după trecerea sa în rezervă „a asigurat protecția informativă a combinațiilor omului de afaceri Costel Bobic". Dacă acest fapt nu poate fi controlat, sigură e pasiunea sa pentru arme de colecție: generalul Diaconescu a achiziționat două puști vechi din stocurile de „corpuri delicte" ale Ministerului de Interne, în 1991 și 1992, pentru suma simbolică de 5.500 lei.

DIRECȚIA IV DE CONTRASPIONAJ MILITAR (UM 0632)

Comandant: general-maior Vasile A. Gheorghe

Adjuncți: colonel Radu Bălășoiu, locotenent-colonel Mihai Uță, locotenent-colonel Dumitru Petanca

Vasile A. Gheorghe s-a născut la 30 octombrie 1932. La 7 mai 1977 a fost avansat general-maior, iar în 30 decembrie 1982 a primit steaua de general-locotenent. Din 1977 și pînă în 1984 a condus Securitatea Municipiului București, de unde a fost avansat la comanda Direcției IV, pe care a condus-o pînă în 1989. Despre adjuncții săi nu deținem date. Direcția de Contraspionaj militar se ocupa cu supravegherea cadrelor militare active din România, indiferent de armă, precum și cu cea a soldaților în termen. Așa cum este cunoscut, sub pretextul „contraspionajului", „ceiștii" – cum erau numiți lucrătorii acestei Direcții – monitorizau, de fapt, starea de spirit a militarilor, fidelitatea lor față de regim, îndeplinind practic în rîndul acestora rolul de urmărire informativă, inclusiv prin racolarea de informatori, pe care îl avea la nivel național Direcția I de Informații interne. În 1989, contraspionajul militar număra 926 ofițeri, 17 ofițeri specialiști în comunicații și tehnică operativă, 160 subofițeri, 30 angajați civili. După Revoluție, în condițiile în care prin Decretul semnat în 26 decembrie 1989 de Ion Iliescu și Nicolae Militaru, Departamentul Securității Statului a fost subordonat Ministerului Apărării, „ceiștii" Direcției IV au fost primii îndepărtați din structurile fostei poliții politice. Astfel, răspunzînd presiunilor străzii, ca și celor diplomatice (în special ale Statelor Unite), în 20 februarie 1990, anunțîndu-se pompos „desființarea Securității", au fost trecuți în rezervă doar ofițerii acestui departament, ca și cei din fosta unitate de Securitate și Gardă a lui Ceaușescu. Unii dintre ofițerii Direcției IV au fost recuperați, ulterior, primind posturi în structurile MApN.

DIRECȚIA V DE PROTECȚIE A CONDUCERII PCR (UM 0666 – SECURITATE ȘI GARDĂ)

Comandant: general-maior Marin Neagoe

Marin Neagoe a fost selectat de Nicolae Ceaușescu ca aghiotant și șef al gărzii personale încă din 1970 și a deținut această funcție pînă în 22 decembrie 1989. A fost avansat la gradul de general-maior alături de numerosul grup al coloneilor de Securitate promovați la acest grad pe 23 august 1984, cînd se aniversau 40 de ani de la „insurecția armată antifascistă și antihitleristă". Aparatul de protecție a demnitarilor de partid și de stat pe care îl coordona era destinat în cea mai mare parte protejării lui Nicolae și a Elenei Ceaușescu. Număra 306 ofițeri, 14 ofițeri specialiști în comunicații și tehnică operativă, 144 subofițeri, 20 angajați civili. Mare parte a acestora au fost reținuți de armată în cursul evenimentelor din decembrie 1989 (346 ofițeri și subofițeri), fiind însă ulterior eliberați, fără a se găsi împotriva lor probe pentru a fi inculpați. Direcția V a fost utilizată, în acele zile și în cele care au urmat, drept „țap ispășitor" pentru toate relele produse de Securitate, cu toate că implicarea ei în acte de poliție politică a fost minimă, rezumîndu-se la „curățarea" traseelor lui Nicolae Ceaușescu prin țară de „elemente" care erau fie reținute, fie internate pentru cîteva zile în unități psihiatrice, pentru a nu crea „evenimente" pe parcursul „vizitelor de lucru" (adresarea unor scrisori către Ceaușescu, sau chiar interpelarea sa publică în legătură cu situația grea din țară). Munca ofițerilor de aici era una ingrată, iar raporturile lor cu ceilalți lucrători ai Securității nu erau amiabile: „Timp de doi ani, cît am răspuns de colectivul care se ocupa direct de securitatea președintelui, generalul Iulian Vlad nu m-a chemat o dată măcar la el, să mă cunoască. Eu n-am dat mîna cu el măcar o dată, iar eu răspundeam de viața președintelui", își amintește colonelul Constantin Burlan, unul dintre ofițerii acestei Direcții. Inclusiv comandantul Direcției, generalul Neagoe, prefera să-și consume momentele de „tracasare" nu în compania camarazilor din Securitate, ci cu cei din apropierea lui Ceaușescu, fapt care stîrnea inclusiv invidia celor din restul aparatului de Securitate. „Neagoe avea escapade în fiecare zi. La CC se întîlnea de două ori pe săptămînă cu generalul Victor Stănculescu, cu Nicolcioiu, șeful de cabinet al lui Ceaușescu și cu Apostoiu, secretarul Consiliului de Stat, care acum e notar. *Burlane, mă, ia fă-mi rost de o sticlă de whisky, că iar am musafiri*. Mi-l plătea. Imediat după decembrie 1989, Nicolcioiu si Apostoiu au fost consilierii lui Ion Iliescu, pînă în aprilie 1990", relatează același ofițer. În decembrie 1989, generalul Neagoe a fost arestat și prezentat încătușat la Televiziune. „Chip tipic de asasin. Cinic, iradiind o ură arzătoare. Și așa, cu mîinile în cătușe, ar ucide" – relata a doua zi presa. A fost eliberat după o scurtă detenție. Ca și Ceaușescu sau alți nomenclaturiști, a ajuns un împătimit al vînătorii și armelor. În 1993, numele său se regăsește pe o listă de ofițeri care au cumpărat arme de colecție din depozitul de corpuri delicte al Ministerului de Interne. Neagoe s-a ales cu o pușcă de vînătoare, calibrul 12 mm, pentru care a plătit 10.350 lei.

DIRECȚIA VI DE CERCETĂRI PENALE (UM 0638)

Comandant: colonel Gheorghe Vasile

Adjunct: Pătru Murariu

Unitatea, numărînd 36 ofițeri, 1 ofițer specialist în comunicații și tehnică operativă, 26 subofițeri, 9 angajați civili, la care se adăugau cîte 1-2 ofițeri de cercetări penale în fiecare Inspectorat Județean, a fost considerată reprezentativă pentru caracterul de poliție politică al Securității. Direcția VI se ocupa cu valorificarea materialelor informative adunate de Direcția I în legătură cu acte care erau conținute în prevederile titlului 1 al „părții speciale" a Codului Penal din 1968, ce pedepseau drastic opoziția față de regim, propaganda anticomunistă și omisiunea de denunțare a actelor de disidență, alături de infracțiunile de trădare a secretelor statului. Anchetatorii penali ai Securității își făceau deseori datoria cu exces de zel, existînd numeroase mărturii în acest sens. Șeful Direcției, colonelul Vasile Gheorghe, era un veteran în domeniu, fiind încadrat în Securitate încă din 1956, după cum își amintește Paul Goma, care a fost anchetat de acesta atît la prima arestare, cît și în 1977: „Cînd am fost rearestat în aprilie 1977, comandant al Direcției Anchetelor Penale cu sediul pe Calea Rahovei era colonelul Vasile Gheorghe. Mi se lăudase că el folosește *alte metode*, că el nu a dat în viața lui o palmă… Îmi aduceam aminte: în decembrie 1956, la Interne, vreo trei zile mă anchetase un locotenent, Vasile Gheorghe, fără să mă bată; cînd intrau în birou alții și mă luau la poceală, el, băiat sensibel, ieșea pe coridor – și revenea, mirat foarte că… *îți dete borșu, din senin…*". Cazul cel mai cunoscut și totodată relevant pentru practicile Direcției de anchete penale este cel al inginerului Gheorghe Ursu. Arestat la 21 septembrie 1985, acesta a fost cercetat pentru propagandă ostilă regimului. În perioada 21 septembrie – 16 octombrie 1985, Ursu a fost scos de mai multe ori din celulă de către ofițeri de Securitate, care au exercitat violențe asupra lui. Ulterior, a fost ucis în bătaie de un deținut, informator al Securității, care executa ordinele anchetatorilor. Inculpat în 2000 în acest caz, Vasile Gheorghe a fost lovit de amnezie: „Nu îmi amintesc nimic, pentru că la acea dată aveam 4-5 cazuri de rutină pe zi, iar acesta nu a fost unul din cazurile importante". Un alt ofițer de Securitate, Marin Pîrvulescu, care a lucrat din 1966 pînă în 1990 la aceeași Direcție de Cercetări Penale din cadrul Departamentului Securității Statului, sub comanda lui Vasile Gheorghe, declara în ianuarie 1999 că nu se foloseau violențe în timpul anchetelor Securității – fapt contrazis nu doar de numeroase mărturii, ci prin însăși moartea tragică a inginerului Ursu. Ca și în cazul ofițerilor Direcției V, în zilele imediat următoare Revoluției, s-a anunțat public trecerea în rezervă a ofițerilor Direcției de Cercetări penale a Securității. În fapt, mulți dintre ei au fost recuperați în noile structuri. Gheorghe Cotoman, ofițer de cercetări penale vreme de 19 ani, a devenit colonel SRI (pînă în 1996). Vasile Hodiș, anchetator al lui Gheorghe Ursu, a lucrat în SRI pînă în 1999. A fost trecut în rezervă datorită dezvăluirilor privind trecutul său. După un scurt stagiu ca jurist la Avicola București, Hodiș a ajuns șef al Serviciului juridic din Direcția Generală a Vămilor în 2001, fiind considerat de Dinu Gheorghe, fostul director al DGV, drept „o victimă a sistemului". În legătură cu trecutul său de securist, Vasile Hodiș declara în 2003: „Eu sînt un funcționar de stat. Eu am fost funcționar și atunci, cum sînt și acum. Toată viața am fost slujbaș la stat și n-am știut decît să respect legile statului. Eu nu mă supun Legii Ticu, ci Legii funcționarului public și Legii funcționarului vamal"…

(continuarea în numărul următor, cu: unitățile speciale ale Departamentului Securității Statului, lista șefilor Inspectoratelor județene de Securitate, lista ofițerilor și subofițerilor din fosta Direcție V de Securitate și Gardă, precum și alte surprize)

pagini realizate de
Marius OPREA
mariusoprea37@hotmail.com

Precizare: Dintr-o regretabilă eroare, numele dlui Gabriel Catalan, care a contribuit la alcătuirea precedentelor „Liste ale lui Secu", nu a apărut menționat între cei care au lucrat în cadrul acestui proiect. Facem acum cuvenita rectificare, o dată cu precizarea că IRIR și Fundația „Gheorghe Ursu" nu împărtășesc ostilitatea domnului Catalan față de CNSAS, instituție care, punînd la dispoziția victimelor represiunii dosarele întocmite de fosta Securitate, a făcut posibilă alcătuirea „Listei lui Secu". Anunțăm totodată încetarea relațiilor de colaborare cu dl. Gabriel Catalan.

Anunț deosebit de important!

Români, lăsați Internetul și telefoanele deschise! Urmează denunțuri importante pentru noi toți. Dacă aveți date despre securiști și despre turnători, vă rugăm să ni le faceți cunoscute la: secu@catavencu.ro sau la tel. 314.02.35 sau fax 314.02.58. Datele însoțite de probe vor primi aprecieri suplimentare. Vă mulțumim de colaborare. Dumneavoastră, nu foștilor colaboratori!

Institutul Român de Istorie Recentă (IRIR), *Academia Cațavencu* și Fundația „Gheorghe Ursu" desfășoară un program de cercetare privind cadrele fostei Securități (1949-1989). Persoanele care au avut acces până în prezent la propriile dosare de urmărire informativă și sunt în posesia acestora (cópii xerox) sunt rugate să pună aceste documente la dispoziția noastră. De asemenea, așteptăm și securiști care vor să se autodenunțe. Dosarele pot fi expediate pe adresa IRIR, strada Matei Voievod nr. 18, sector 2, București. Informații la telefon (021) 252.75.56, 252.75.57 sau irir@euroweb.ro. Vă rugăm să ne comunicați și adresele unde puteți fi contactați de către cercetătorii IRIR pentru informații suplimentare. Cercetătorii care lucrează la acest proiect și care pot fi contactați la IRIR sunt: Sorin Cucerai, Armand Goșu, Stejărel Olaru. Coordonatorul proiectului este Marius Oprea, de la Institutul Român de Istorie Recentă.

Dialoguri despre colaboraționism
Întâlnirile *României literare*, 26 nov. 2003, Clubul Prometheus
„Scriitorii și Securitatea. Ce ne spun dosarele CNSAS"

Am să vă citez un tip de acțiune a Securității în interiorul redacției *Secolul XX,* prin care se băgau mici fitile între Doinaș și Hăulică – o notă din noiembrie 1981: „Contactarea titularului în vederea influențării pozitive. Pregătirea sa contrainformativă înaintea plecării din țară. Iar la înapoiere, obținerea unor date de interes. În cadrul contactărilor i se va da posibilitatea să se refere la unele doleanțe și revendicări. Noiembrie 1981. Dacă prima măsură nu va da rezultate, va fi informat președintele Uniunii Scriitorilor despre faptul că redactorul-șef de la revista Secolul XX, Dan Hăulică, fiind plecat, are posibilitatea să întîlnească diverși scriitori și să instige. Se vor întreprinde acțiuni și asupra lui Dan Hăulică pentru a-l face să creadă că în lipsa lui îi este subminată autoritatea de redactor-șef, în scopul îndepărtării lui Doinaș de la revistă, limitîndu-i-se astfel posibilitățile de a veni în contact cu scriitorii.

Întreprinderea de acțiuni care să vizeze scăderea influenței titularului la locul de muncă și în afara lui prin facerea publică a unei legături extraconjugale. Atenție sporită la legături cu persoane din străinătate."

Eu cred că asta oferă un tablou destul de veridic și al părții goale a sticlei și al celei pline. Aș vrea să mai adaug ceva legat de afirmația lui Adrian Păunescu, că a fost denunțat de Augustin Doinaș. Noi nu am făcut nici o apreciere asupra fondului informărilor pe care le-a făcut Ștefan Augustin Doinaș, deși vă puteți face singuri o idee. M-ați întrebat de ofițerii de Securitate. Este o asimetrie majoră în activitatea noastră, care provine din faptul că ofițerii sînt mult mai puțin vizibili în acest proces de deconspirare. Trebuie văzută dificultatea în care se găsește o instituție a statului român abilitată să facă acest lucru datorită relei voințe a celor care pot furniza aceste informații. Lucrurile acestea ar trebui publicate, ar trebui să fie la cunoștința tuturor, cu numele celor care au avut aceste intervenții. Inițial, proiectul prevedea o deconspirare cvasi-totală a ofițerilor. Costin Georgescu, directorul SRI de atunci, este cel care a intervenit lacrimogen, într-un pur stil Caragiale, în Parlament, pentru ca acești copii, fii buni ai patriei, care sînt ofițerii de Securitate, să nu fie dați în gura lupului. A existat o grijă paranoică din partea tuturor instituțiilor statului și tuturor șefilor de stat ca ofițerii de Securitate să fie protejați. Și rezultatul pe care îl avem este că sînt foarte bine protejați. Ce putem noi deconspira este ce catadicsesc deținătorii actualei arhive să ne pună la dispoziție. Noi avem acces la firimiturile pe care acești băieți sînt dispuși să le livreze. Dacă mă întrebați dacă și aceste firimituri este util să fie cunoscute, eu vă răspund că da.

Implicații ale cazului Gh. Ursu

(urmare din numărul trecut)

Scrisorile lui Gheorghe Ursu la Europa Liberă nu fuseseră semnate, protestele sale nu erau încă agitație publică. Ce i-a făcut să-l aresteze, să-l tortureze și, în final, să-l ucidă? Poate că prieteniile sale în lumea scriitorilor îl făceau mai „periculos". Ura sa împotriva regimului, a Ceaușeștilor și a securiștilor – de care jurnalul era plin – a contribuit, desigur. Multitudinea sa de legături din Occident, mai ales cu disidenți, îi ridicau și acestea „gradul de periculozitate socială" (România trebuia izolată de Occident – pentru ca românii să nu se contamineze – poate, cine știe, chiar de dorința de libertate... O contaminare ce-ar fi putut duce la pierderea puterii primitive care era însuși sensul vieții securiste).

Deși atitudini anticeaușiste (eufemizate în dosarele Securității ca „ostile înaltei conduceri de partid și de stat") erau tabu, ofițeri ca Dumitraciuc Ion, Turcitu Adrian, și gral Macri din Direcția II, și mai ales cei din Direcția VI – Pârvulescu, Anghel Corneliu, Hodiș, în frunte cu col. Vasile Gheorghe – au încercat parcă să obțină un caz de conspirație anticeaușistă a intelectualității. Poate că în felul ăsta acești satrapi își și justificau existența ca instituție…

Cert e că Gheorghe Ursu a fost de la început un caz „cu probleme", după limbajul lor. Pe lîngă învinuirile aduse lui personal (scrisorile la Europa Liberă, afișele, „poeziile cu conținut tendențios", jurnalul „profund dușmănos" pe care „dorea să-l publice"), securiștii voiau cu orice preț să „stabilească legăturile acestuia cu alți intelectuali cu concepții dușmănoase". Pentru asta l-au anchetat cel mai mult încă în stare de libertate. Faptul că el nu voia să colaboreze îi era întărîtat cel mai mult. L-au amenințat că-l „aruncă pe fereastră", că „și familia va avea de suferit". Pe mine m-au luat în urmărire pentru o „atitudine antisocială", „primită de la el". (Tatăl meu ne-a spus într-o seară, mie și mamei, în legătură cu presiunile la care era supus pentru a-și divulga prietenii: „Eu asta nu pot s-o fac, chiar dacă mă omoară… *N-aș mai fi eu însumi*…").

Aceeași obsesie de a-l face „să vorbească" i-a determinat pe Vasile Gheorghe, cu acordul generalului Iulian Vlad și, se pare, al procurorului general de atunci Iscrulescu (care „cunoșteau și analizau cazul", conform documentelor existente la dosar) să-l aresteze pe Gheorghe Ursu. Au folosit pretextul ridicol al valutei (18 dolari) și instrumentul credincios al Miliției. A urmat tortura sistematică în închisoare. Cu toată anvergura efortului de mușamalizare, zeci de martori au arătat că ancheta era „exclusiv politică", „pentru că Ursu n-a recunoscut la anchetă ce-i interesa pe securiști", că acesta era „cunoscut că avea un dinte contra lor și nu voia să colaboreze", că „era bătut de anchetator, ofițer de Securitate, întrucît acesta dorea să divulge și numele altor colegi", că „se legase de Ceaușescu în jurnal", că „nu voia să spună cum a trimis scrisori la Europa Liberă" etc... Se pare că, în final, tocmai această incompatibilitate a lui Gheorghe Ursu cu sistemul care-i produsese pe torționarii săi i-a orbit de ură pe aceștia. El pur și simplu nu le cunoștea limba. Era poate un exemplu viu că puterea lor, de care vorbeam mai sus, asupra semenilor (cel puțin asupra *gîndurilor* acestora) avea limite. Trebuia eliminat.

La dosar există o corespondență din octombrie 1985 între ambasadorul în SUA, Gavrilescu, ministrul de Externe, Ștefan Andrei, ministrul de Interne, Gh. Homoștean, și șefii Securității. Mai mulți congresmani americani se interesau de soarta lui Gheorghe Ursu. Unul dintre ei, Sydney Yates, era considerat „un apropiat al Ambasadei Române din Washington, care de obicei susținea cauza României". Partea română a răspuns pretinzînd că Ursu era un deținut de drept comun. E foarte probabil că asasinatul ce a urmat la numai cîteva săptămîni de la aceste schimburi a avut legătură și cu acestea: *era imposibil ca cel torturat pe motive politice, și care nu se lăsa re-educat, să fie lăsat în viață: ar fi dezvăluit regimul la care fusese supus, și scandalul ar fi fost și mai mare*.

Au urmat anii de acoperire a crimei. Au fost implicați nenumărați colaboratori ai Securității: procurori ca Țuculeanu și Picioruș (actualmente în Consiliul Suprem al Magistraturii), Ștefănescu Mihai, Manea Drăgulin, Joarză Samoilă (se pare, fost lucrător la pașapoarte; actualmente, culmea, *procuror militar șef).* Securitatea i-a închis dosarul lui Gheorghe Ursu abia în 1987 (prin Vasile Gh. și coloneii Lazăr Ion și Raceu Stelian – ambii de la Direcția II). A continuat să urmărească familia lui Gheorghe Ursu (Direcția VI, cei de la Municipiu – prin gral Bucurescu Gianu și cpt. Creta Stana). Unii din torționari, ca și foștii lor subalterni, au lucrat ani în șir, în cadrul SRI-ului, la „spălarea" dosarelor întocmite de Securitate lui Gheorghe Ursu, pentru a-i proteja pe asasini. În 1990 Direcția VI Cercetări Penale a fost transferată în bloc în cadrul SRI-ului, sub numele de „Formațiunea J" – „pentru asigurarea legalității"… Un anume Gheorghe Cotoman, fost subaltern al lui Vasile Gheorghe și coleg al lui Pârvulescu Marin, era prin '93-'95 șeful Formațiunii J și conducea operațiunea de cosmetizare, așa cum rezultă din chiar fragmentele de dosar care ne-au parvenit, după multe insistențe și dificultăți, în anul 2000. (Este hilar faptul că același Cotoman scria la scurt timp după aceea, ca general în retragere, o carte de propagandă extremist-naționalistă în care încerca să disculpe Securitatea ca poliție politică, după modelul menționat mai sus, și să o acrediteze ca preocupîndu-se exclusiv de „pericolul" extern…).

Unul din anchetatorii lui Gheorghe Ursu, Vasile Hodiș, a fost colonel în SRI pînă în 1999. El era, culmea, „colaboratorul" procurorului Joarză în anii '94-'96, pe cînd acesta ancheta cazul, cu acces nelimitat la dosarele relevante din arhivele Securității. Era deci cel însărcinat să „găsească" probe împotriva foștilor săi șefi și a lui însuși!

Fostul securist Crișan Nicu, tot din Formațiunea J, a fost chiar desemnat să-l urmărească pe procurorul Dan Voinea în 1990 – singurul care a vrut într-adevăr să facă lumină în acest caz. Crișan raporta șefilor săi din SRI prin anii '92-'93 despre reprezentanți ai societății civile (Radu Filipescu, Gabriel Andreescu) cu care domnul Dan Voinea avusese contact în timpul anchetei sale! (Americanii numesc asta „damage control"…). Alți foști securiști – tot în SRI, au colaborat și ei activ la aceeași operațiune de spălare a dosarului: col. Bogdan Teodor (Formațiunea J), col. Donose Gheorghe, col. Corondan Ioan, (fost la CID, devenit diviziunea F – Informatică) etc.

Unitatea specială S a Securității (de înscrisuri) – avîndu-l în conducere pe Grigorescu Eugen – a fost transferată la Direcția Înscrisuri a SRI. Cu tot cu dosare, scrisori confiscate și manuscrise ale scriitorilor urmăriți de Securitate. Grigorescu – cel care a sustras jurnalul lui Gheorghe Ursu a fost șeful acelei direcții SRI pînă în anul 2000, cînd, în urma unei campanii de presă și în situația în care devenise clar că acesta era răspunzător de dispariția jurnalului lui Gh. Ursu, a fost pensionat, nu înainte de a fi avansat la gradul de general. Actualmente inculpat în procesul jurnalului, generalul Grigorescu l-a avut ca avocat pe... Crișan Nicu, iar ca judecători la Tribunalul București, pe Florin Surghie și Horațiu Filimon, amîndoi foști ofițeri sau colaboratori ai Securității!

SRI-ul este vinovat în continuare de mușamalizarea cazului Gheorghe Ursu: nici pînă astăzi nu am primit un răspuns la plîngerile noastre pentru falsificarea dosarului tatălui meu, deși este evident că sute de pagini au fost sustrase, iar altele adăugate (pînă în 1994!), inclusiv copii după articole ale lui Petre Mihai Băcanu. Pentru un dosar ca acesta, cu regim „strict secret", de care SRI-ul s-a ținut cu dinții pînă în anul 2000, sub pretextul că ar putea conține „secrete de stat", nu ar trebui să fie prea dificil să se afle cine l-a manipulat, mai ales că numele acestora se află, pentru cine e atent, chiar în dosar!

Andrei URSU

FUNDAȚIA GHEORGHE URSU
ACADEMIA CAȚAVENCU TAGMA CUM LAUDE
IRIR Institutul Român de Istorie Recentă